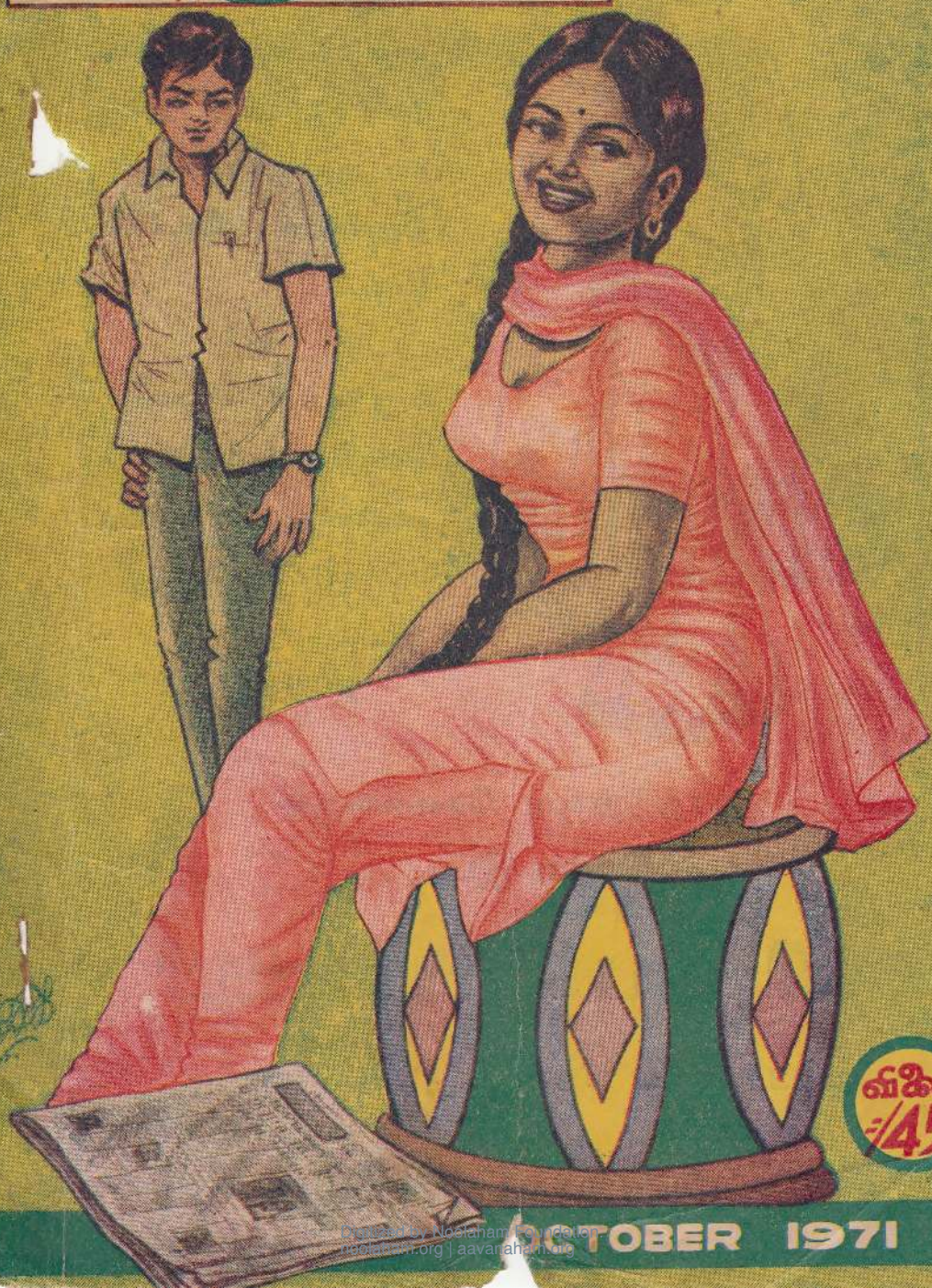

அஞ்சலி

தமிழக ஆசிரியர்
ஏ.எம்.சி.எஸ்.வழங்கா

விலை
₹45

ஆடவர், மகளிர், குழந்தை
களுக்கேற்ற நவரக
மான பிடவைகள், ரெடி
மேட் உடுப்புகள், குடை
கள் ஆயிரக்கணக்கான
தினுசுகளில் கிடைக்கும்
இடம்....

நைலோன் பிடவைகள்
மணிபுரி சாரிகள், தினசரி
பாவனைக்குகத்த உயர்ந்த
ரக சாரிகள் கிடைக்கும்
இடம்....

தரத்திற்கும் சேவைக்கும்
புகழ்பெற்ற இடம்...

விஜயா கார்ப்பரேஷன்

243, மேயின் வீதி,
கோழம்பு 11.

போன்: 27359

தரமானது !

சுவையானது .

நீங்கள் குடும்பத்துடன் குதூகலமாக அருந்துவதற்கு

- ★ ரூபி பிரான்ட் பெல்ஜியம் மாசினி
- ★ ஜெம் பிரான்ட் கற்கண்டு
- ★ ஓரியன்ட்ஸ் ரூபி பிரான்ட் கற்கண்டு
- ★ ஜெம் பிரான்ட் மாசினி
- ★ சர்க்கரைத் தூள்
- ★ ஓரியன்ட்ஸ் கிரீன்ஸைன் ரவை

ஆகிய தீத்தீப்புப் பண்டங்களையே வாங்குங்கள்!

தொடர்பு கொள்க

ஓரியன்ட் இன்டஸ்ரிஸ் அன்
கமர்ஷியல் கம்பெனி
“ஓரியன்ட்ஹவுஸ்”

190, நீர்கொழும்பு வீதி,
பேலியகொட

நீர்கொழும்பில்

உங்களுக்குத் தேவையான

கேக் ஆடர்களுக்கும்

சுத்தமான

சாப்பாடு, தேநீர், சிற்றுண்டி

வகைகளுக்கும் சிறந்த இடம்

டயஸ் பேக்கரி

எல்லா விருந்து வைபவங்களுக்கும்,
சிறந்த முறையில் உணவு தயாரிப்பவர்கள்

191, மேயின் வீதி,

நீர்கொழும்பு.

With

Best

Compliments

from

T. S. SILVEIRA & CO.,

COMMISSION AGENTS.

33, OLD BUTCHER STREET,
COLOMBO.

T'phone : 26146.

T'gram : **Mornington**

Residence : 9, St Lucia's Square,
Kotahena,
COLOMBO-13.

DISTRIBUTORS FOR :-

C. I. C. PAINTS & AGRO-CHEMICALS
S-LON PIPE & FITTINGS
AND
I. A. C. PRODUCTS

**NATIONAL TRADING
CORPORATION**

10, D. S. SENANAYAKE VIDIYA,

KANDY.

T'Phone : 7 1 5 8.

T'Grams : NATRADCOR

ஆனந்தா

மாத சஞ்சிகை

விரோதிகிருது ஸ்ரீ ஐப்பசி மீ * * * 1971 அக்டோபர் மாதம்

நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஏ. எம். செல்வராஜா

அலுவலகம்:
198, நீர்கொழும்பு வீதி,
வத்தளை.

சந்தா விபரம்:
அரை வருடம் ரூ. 3-00
ஒரு வருடம் ரூ. 6-00

உள்ளே...

தலையங்கம்	
தொடர் கதை	
மாறுதல்கள் (தெளிவத்தை ஜோசப்) ... 27	
குறுநாவல்	
இருட்டும்வரை காத்திரு (செ. யோகநாதன்) ... 33	
நாடகம்	
மனச் சாட்சி (நா. க. தங்கரத்தினம்) ... 49	
கதைகள்	
இருளிலிருந்தே ஒளி பிறக்கிறது (குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்) ... 9	
துணைவேண்டும் (யாழ்நங்கை) ... 17	
சோதனை (வித்தகன்) ... 43	
கோடை மறைந்தால் (C. K. முருகேசு)... 57	
கவிதைகள்	
வீரமென்னும் பாலாட்டும்வி யத்னாமியத் தாயொருத்தி (சீ. சாத்தனார்) ... 25	
வாழ்விக்க வந்த மகான் 47	
(திமிலைக்கண்ணன்) ...	
அவர் வழி தொடர்வோம் (பரிபூரணன்) ... 48	
கட்டுரை	
மூவர் இருகாலால் நடத்தல் (மு. இராமலிங்கம்) ... 22	

இந்த இதழில் வெளிவரும் கதைகள், கவிதைகள் ஆகியவற்றில் உள்ள பெயர்கள் யாவும் கற்பனையே. படைப்புகளில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்களுக்கு அவற்றின் ஆசிரியர்களே பொறுப்பாளிகளாவர்.

“அஞ்சலி”க்கு

எமது

நல்வாழ்த்துகள்

K. சுப்பையா அன் கோ.,

கொழும் 11.

மலர்: 1

இதழ்: 8

விஞ்சலி

ஈழத்தில் தமிழ் சஞ்சிகைகள்

தமிழ் சஞ்சிகைகள் இறக்குமதிக்குக் கட்டுப்பாடு விதிக்கப் படும் என்ற செய்தி ஈழத்தில் தமிழ் சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சியில் ஆர்வமுள்ள பலர் மத்தியில் நம்பிக்கை யளித்துள்ளதாகத் தெரிகிறது. இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு ஈழத்தில் தமிழ் சஞ்சிகை வளர்ச்சிக்கு ஓரளவிற்கு உதவும் என்பது உண்மையாயினும் தனித்து இம்முடிவினால் மாத்திரம் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணமுடியாது.

ஈழத்தில் தமிழ் சஞ்சிகைகள் வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக இருக்கும். காரணிகளை வெளிக் காரணிகள், உட்காரணிகள் என்ற இரு பெரும் பிரிவுகளுக்குள் அடக்கலாம்.

வெளிக் காரணிகள் சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதியும் ஏற்றுமதியுமாகும். இறக்குமதியை ஆராயும் போது ஸ்தாபன ரீதியில், பெரும் முதலீட்டுடன், நம்மவர்களுக்கில்லாத பல சாதனங்களின் துணையுடன், பல வருட அனுபவத்துடன், வெளிநாட்டுப் போட்டியில்லாத பரந்த உள்நாட்டுச் சந்தை அளிக்கின்ற துணிவுடன் சிறந்த முறையில் வெளிவரும் தமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகைகளுடன் இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடற்ற ஒரு சூழ்நிலையில் நமது நாட்டிலேயே நமது சஞ்சிகைகள் போட்டியிட முடியாமற்போவதில் ஆச்சரியமில்லை. இறக்குமதியாகும் கவர்ச்சிகரமான சஞ்சிகைகளில் நமது வாசகர்களின் இயற்கையான மோகமும் இந்நிலைமைக்கு ஒரு காரணமாகும்.

ஏற்றுமதியைப் பொறுத்தவரையில் நமது தமிழ் சஞ்சிகைகளுக்கு நாம் குறிப்பிடத்தக்க அளவு வாய்ப்புகள் இதுவரையில் கிட்டியதே இல்லை. கவர்ச்சிகரமான முறையில் குறைந்த விலையில் குறிப்பிட்ட காலக் கெடுவில் நம்மவர்களால் சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டு வெளிச் சந்தைகளைக் கவர முடியவில்லை, உள்நாட்டுச் சந்தையிலேயே, இறக்குமதியாகும் சஞ்சிகைகளுடன் நம்மால் போட்டியிட முடியாதபோது வெளிச் சந்தையைப் பற்றி நம்மவர்கள் பெரி

தாக ஆலோசிக்கவே இல்லை என்பதைப் பற்றியும் நாம் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லையே,

இவற்றைப் பார்க்கிலும் ஈழத்தில் சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சியைப் பாதிப்பதில் முக்கிய பங்கெடுப்பது உட்காரணிகளேயாம். இவற்றில் முதலாவதாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது மூலதனப் பற்றாக்குறை. ஈழத்தில் தமிழ் சஞ்சிகை வெளியிடுவது இலகுவானதல்ல. இலாபகரமானதுமல்ல. இத்தன்மையால் இத்துறைக்கு முதலீடு ஈர்க்கப்படுவது மிகவும் கடினமானதாகும். ஆகவே இப்பணியில் துணிந்து இறங்குவோருக்கு இலகுவான முறையில் கடன் பெறுவதற்கான வழிவகைகள் வகுக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். அப்படியான கடன் வசதிகள் இன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

தினமும் அதிகரித்துவரும் வெளியீட்டுச் செலவுகளும் விநியோகச் செலவுகளும் ஈழத்தில் தமிழ் சஞ்சிகை வளர்ச்சியைப் பாதிக்கும் இன்னொரு உட்காரணியாகும். வாசகர்களைக் கவரும் தன்மை குறையாத வகையில் செலவினங்களைக் குறைக்க வழிவகைகள் காணப்படவேண்டும். சஞ்சிகைக்குத் தேவையான காசுதம் (அட்டைக்குத் தேவைப்படும் ஆர்ட் காசுதம் உட்பட) போன்ற மூலப் பொருட்கள் குறைந்த விலையில், உரிய காலத்தில் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டியதும், சஞ்சிகைகளைத் தபால் மூலம் அனுப்புவதற்குக் குறைந்த முத்திரைக் கட்டண விகிதமும் இதற்கு அவசியமாகும்,

மூன்றாவது உட்காரணி சஞ்சிகைகளுக்கு உயிர் நாடியான விளம்பர வருமானமாகும். தனியார் துறையிலிருந்து போதுமான அளவு விளம்பர வருமானத்தை எதிர்பார்க்க முடியாத சூழ்நிலையில் பொதுத் துறையும் கைவிரிக்கும் போது வெளியிடப்பட்டுவரும் சஞ்சிகைகளின் ஆயுளே நிச்சயமற்றதாகின்றது. புதிதாக ஆரம்பிக்கப்படும் சஞ்சிகைகளைப் பற்றி நாம் கூறவேண்டியதில்லை.

இவற்றை நோக்கும் போது இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு ஒன்றினால் மாத்திரம் ஈழத்தில் தமிழ் சஞ்சிகை வளர்ச்சியைப் பெருமளவில் ஊக்குவிக்க முடியாது என்பது தெளிவு. நமது சஞ்சிகைகள் உள் நாட்டுச் சந்தையில் உறுதியான ஒரு இடத்தைப் பெறவும் வெளிநாட்டுச் சந்தைகளைக் கவர்வதற்கும் இன்னும் பலசலுகைகள் சஞ்சிகைகள் நடத்துபவர்களுக்கு அத்தியாவசியமாகும்.

இருளிலிருந்தே.

ஒளி பிறக்கிறது

சுப்பிரமணியம்-ஐ-சண்முகன்

“சின்னப் புகை கமக்காற்றன்றை
ஒரே பின்னே; சகோதரங்களில்லாதவ
னெண்டுதான் என்னை எல்லாரும்
சொல்லுறவை. எனக்கும் தம்பியோ
தங்கச்சியோ அண்ணையோ அக்காவோ
இல்லாதது பெரிய மனவருத்தந்தான்.
எண்டாலும், எனக்கு ஒருவழியிலே
சகோதரம் இருக்குதுதானே. அவள்
மங்கையர்க்கரசி, என்னைச் சதாசிவத்
தண்ணன் என்று கூப்பிடக்கை
எனக்கு எவ்வளவு சந்தோசமாய் இருக்
கும் தெரியுமே. அவள் என்றை உடன்
பிறந்த சகோதரமாய் இல்லாட்டிலும்,
நான் அவளில் உயிரையே வைச்சிருக்
கிறேன். அவளும் அப்பிடித்தான் என்
னிலை நல்ல பட்சம். பொயிலைக் கண்
டுக் காலத்திலே, நான் தோட்டத்
திலே இறைக்கேக்கை, ஆச்சி எனக்
குச் சாப்பாடு அனுப்பப் பிந்தினாலும்
அவள் வீடமாட்டாள்; ‘அண்ணன்
பாலம் வெய்யிலுக்கை காயுது’ என்று
சொல்லி, ஆச்சிக்கு உடமட ஓத்தா
சையாயிருந்து, அவள்தான் எனக்குச்
சாப்பாடு அனுப்பிவைப்பாள். முந்தி
அவள் இராமநாதன் கொலிச்சிலே
படிக்கேக்கை, எனக்குப்பிடிக்குமெண்டு
புதுப்புதுப் போசிலே எம். சி.
ஆற்றன்றை படங்கூடும், நல்ல நல்ல
பாட்டுப் புத்தகங்களும் வாங்கித்தாற
வன்.”

“அவளும் அவையின்றை குடும்
பத்திலே ஒரு பின்னேதான். அவளின்றை
அப்பாதான் எங்கடையூர்ப் புள்ளிக்
குடத்திலே முதல்வாத்தியார். நாங்க
ளெல்லாம் அவரை முதல் வாத்தி
யார் எண்டுதான் சொல்லிந்து. எங்
கடை அப்பு, ஆச்சி போன்ற பெரியாக்கள்

கள் அவரைத் ‘திருந்திதச் சட்டம்பி
யார்’ எண்டுதான் சொல்லுறவை.
எந்த நேரமும் வெள்ளை டேட்டி கட்
டிக்கொண்டு, நேஷனல் சேட்டு போட்
டுக்கொண்டு பள்ளிக்குடத்துக்கு
போடேக்கை வரேக்கை அவரை நான்
ரோட்டிலே காணுறான். அவற்றை
நெத்தியிலே பட்டையாய் பூசிக்கிடக்
கிற அந்த மூண்டுறத்த திருந்திதையு
ம், நடுவிலே பென்மை பெரிய வட்ட
மாய் வைச்சிருக்கிற சந்தைப் பொட்
டையும், புடரியிலே அடைந்த கொண்டி
ருக்கிற அந்தச் சிறிய குடும்பையு
ம் காணேக்கை, எனக்கு கையெடுத்துக்
கும்பிடச்சொல்லன்ற மாதிரி ஒருபத்தி
இல்லை ஒரு பயம் வரும். வழியிலே
எங்கையென் என்னைக் கண்டால், சண்
மனை அகல விரித்து, மெல்லிய சிரிப்பு
சிரிச்சு, ‘எப்பிடியடா சதாசிவம்’
எண்டு அவர் கேசுக்கேக்கை, எனக்கு
உடம்பெல்லாம் குளிரிதமாதிரி இருக்
கும். மயிர்க் கால்கள் எல்லாம் குத்
திட்டு நிற்கும். அப்பிடிப்பட்ட அவ
ருடைய செல்ல மகன்தான் எங்கை
யர்க்கரசி. அவரைப் பாக்கேக்கை,
எதோவொரு சந்தோஷமான பயமாய்
இருக்க, அலைப் பாக்கப்பாக்க ஆசை
சுயம் இருக்கும். சதாசிவத்தண்ணன்,
சதாசிவத்தண்ணன் என்று அவள்
சொல்லித கதையனைக் கேட்கக் கேட்க
பசிகூடவராது. அவள் எத்தனை எத்
தனை கதை சொல்லுவாள். எம். சி.
ஆர், சிவாஜி நடிக்கிற படக்கதை
யளும் சொல்லுவாள்.”

“எங்கடை வீட்டுக்கு இரண்டு
வீடு தள்ளித்தான், அவையென்றை
புதுக்கல் வீடு இருக்குது. அவள் அவை
யின்றை வீட்டிலும் பார்க்க எங்கடை

வீட்டிலேதான் அதிகமாய் இருப்பன். பள்ளிக்கூட விடுதலை நாட்களிலே அவள் நித்தமும் எங்கடை வீட்டிலே தான் நிப்பன். ஆக நித்திரை செய்யத்தான் தங்கடை வீட்டுக்குப் போவன். எங்கடை வீட்டிலே ஆச்சிக்குச் சுகமில்லையெண்டால் அவள்தான் சமைப்பன்; மற்றவையெல்லாம் ஆச்சிக்கு கூடமாட ஒத்தாசையாக இருப்பான். பழையது, புதியது, நல்லது, நறியது என்று பாராமல், “உனக்குக் கூடாது மோனே, பழக்கமில்லை” என்று ஆச்சி சொன்னாலும் கேளாமல் அடம்பிடிச்சுச் சாப்பிடுவன். எங்கடை வீட்டிலே எதேன் கொண்டாட்டமெண்டால் அவள்தான் நிண்டு, கலகலவென்று பேசி எல்லாத்தையும் நடத்துவன். எப்பனும் வெக்கமில்லாமல் எல்லாரோடையும் ‘பகிபுகள்’ விடுவன். எத்தினையோ பேர் ‘திருநீத்து வாத்தியாற்றை பெடிச்சி நல்லபிள்ளை’ என்று சொன்னதை நான் கேட்டிருக்கின்றேன் அப்ப எனக்கு சந்தோசம், சந்தோசமாய் வரும். அவள் என்றை தங்கச்சிதானே என்று எனக்குப் பெருமையாயிருக்கும்”.

“அவையின்றை வீட்டிலே ஏதேன் கொண்டாட்டமெண்டால் என்னைத் தங்கடை வீட்டை வரச்சொல்லி அவள் பிடிவாதம் பிடிப்பான். நான் மாட்டேனென்று சொல்லுவேன் என்று அவளுக்குத் தெரியும் திருநீத்து வாத்தியார் இருக்கிற இடத்திலே என்னுடைய இருக்க ஏலாது. உன் மங்கையர்க்கரசி எப்பிடித்தான் இருக்கிறான் என்று நான் யோசிக்கிறான். கடவுளுக்கு பக்கத்திலே இருக்க, அழுக்கு வேட்டி கட்டிக்கொண்டு தோட்டம் செய்யிற அறிவில்லாத எங்களுக்கு கென்ன யோக்கியதை இருக்கு என்று நான் அவளைக் கேப்பேன். ‘ஐயா, உன்னைப் பாக்க எவ்வளவு சந்தோசம் படுகிறார், நீதான் சுமமா சுமமா பயப்படுகிறாய்’ என்று அவள் சொல்வான். எனக்கு அவள் கெஞ்சிறதைப் பார்க்க அழுகைவரும். எண்டாலும், கடவுள் போன்ற வாத்தியாரோடும், அவையின்றை வீட்டை வாற வெள்ளை வேட்டி கட்டின மற்ற மனிசரோடும் நான் எப்பிடித்தான் புழங்குவது என்று யோசித்துப் பாப்பேன். ‘என்னால் முடியாது தங்கச்சி, என்னை வீட்டுவிடு தங்கச்சி’ என்பேன். எனது குரல் கம்மும். ‘சரி அண்ணா’ என்று

அவள் போய்விடுவாள். அவள் ஏமாற்றத்துடன் போவதைப் பாக்க எனக்கு அழுகை வரும். மூலையிலே ஒழிச்சிருந்து அழுவேன் நல்லாய் அழுவேன், நெஞ்சிலே கனக்கிற மாதிரிக்கிடக்கிற அந்தப் பாரம் கரையுமட்டும் அழுவேன்.”

“நான் மூண்டாம் வகுப்புமட்டும் தான் படிச்சிருக்கிறேன். நான் மூண்டாம் வகுப்பிலே படிக்கக்கை, மங்கையர்க்கரசி அரிவீரியிலேதான் படிச்சவன். அவள் முதலாம் வகுப்புப் படிக்கக்கையும், இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கக்கையும் வகுப்புப் படிக்கக்கையும் கூட நான் மூண்டுதான் படிச்சான். அதுக்குப் பிறகு நான் பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகேலை. போக மனம் வரேலை. அப்பு என்னை பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகச் சொல்லி அடிச்சார். நான் போகேலை, மங்கையர்க்கரசி கூட கூப்பிட்டாள். நான் போகேலை. ஒரு நாள் முதல் வாத்தியார் கூட “நாலேழுத்துப் படிச்சால் தானேடா, நல்லாய் இருக்கலாம், பள்ளிக்குடத்துக்கு வாவென்றா எண்டார். நாட்டுன்னும் சொல்லேலை. அந்தக் காலத்திலேயும், நான் அகருக்கு முன்னாலே ஒண்டும் கதைக்கமாட்டேன். அண்டைக்கும் நான் வீட்டை வந்து அழுதேன், மூலையிலிருந்து விக்கி விக்கி அழுதேன். அப்பு அடிக்கக்கை கூட நான் அப்படி அழேலை, முதல் வாத்தியார் பள்ளிக்குடத்திற்கு வாவென்றா என்று சொன்னபோது எனக்கு அழுகை அழுகையாய் வந்தது. நல்லாய் அழுதேன். ஆச்சிகூடக் கண்டிட்டு ஏன்றா அழுகிறாய் என்று கேட்டா. நான் ஒண்டும் சொல்லேலை. நல்லாய் அழுதேன்”.

“ஓம்பதாம், பத்தாம் வகுப்புகளிலே என்ன படிக்கினம் என்று எனக்கு விளங்கேலை. எங்கடை மங்கையர்க்கரசிகூட கண்டியிலே பதின்மூண்டாம், பதினாலாம் வகுப்புப் படிச்சது தானே. நீங்களுள்ளம் உண்டியிலே என்ன படிக்கிறியள் என்று ஒருநாள் அதைக் கேட்டான். ‘அதெல்லாம் உனக்கு விளங்காதா அண்ணா’ எண்டான். உண்மையிலே எனக்கு விளங்கேலைத்தான். நான்கூட வீரகேசரி, தினகரன், சழநாடு பேப்பரெல்லாம் எழுத்தக் கூட்டி வாசிப்பேன்தானே. எம். சி. ஆறின்றை பாட்டும் புத்தகங்களும் வாசிக்கிறான்தானே. மங்

கையாக்கிரசியும் என்னைப் போலதானே பெரிய பெரிய கதைப் புத்தகங்களில் லாம் வாசிக்கும். எனக்கு அதெல்லாம் வாசிக்க ஆசைதான். பதினமூண்டாம் பதினா லாம் வகுப்புப் படிக்கிற மங்கையாக்கிரசி வாசித்திற புத்தகங்களை, மூண்டாம் வகுப்புப்படிச்ச என்னாலும் வாசிக்க ஏலும். ஆனால் எனக்கு ரேமியில் லாததாலே நான் வாசித்திறேன். அப்ப, அவை பதினமூண்டாம், பதினா லாம் வகுப்பிலே என்ன படிக்கிறவை என்று எனக்கு விளங்கேலை.

“பெரிய வகுப்பு களிலே இங்கிலீசு படிக்கிறதாக்கும் என்று நினைச்சிருந்தேன். மூண்டாம் வகுப்புக்கிடையிலே தமிழ் படிச்சா இங்கிலீசு படிக்க ஆறாம் வகுப்புப் போதும் தானே. அப்ப ஏன் கணக்க வகுப்புகள், அப்ப ஏன் மங்கையாக்கிரசி கண்டிக்கு படிக்கப்போகவேணும்.”

“விடுதலையிக்கை ஒருநாள் அது எங்கடை விட்டை நிக்கக்கை, அதுக்கு ‘இங்கிலிசிலே’ ஒரு கடிதம் வந்தது. நான்தான் கடிதக் காறனிட்டையிருந்து அதை வேண்டி தங்கச்சியிட்டை கொடுத்தனன். அதிலே கிறுக்கல் கிறுக்கலாய், நெளரிஞ்சு நெளரிஞ்சு இங்கிலீசு எழுத்துக்கள், எனக்கு காய்சல் வந்தால் டிசுபென்சறியிலே இருந்து வெண்டேக்கை, அப்போதிக்கரி ஐயா எழுதித்தாற துண்டிலே, கிறுக்கல் கிறுக்கலாய் கிடக்கிற இங்கிலீசு எழுத்துகள் மாதிரி..., என்றை தங்கச்சிக்கும் இங்கிலீசிலே கடிதம் வந்ததாக்கும் என்று எனக்கு நல்ல புழகம். எனக்குச் சந்தோசத்திலே கிரிப்புச் சிரிப்பாய் வந்தது. கடிதத்தை வேண்டிக் கொண்டுபோகேக்கை நான் சிரிச்சுக்கொண்டுதான் போனேன். மணிக்கத்தம் கேட்டு வெளியே வந்த மங்கையாக்கிரசி ‘எண்டா அண்ணை சிரிக்கிறாய்’ என்று கேட்டுக்கொண்டே கடிதத்தை வாங்கினாள். அவள் இங்கிலீசு படிக்கிறதைப் பாக்கவேணுமென்று எனக்கு ஆசை ஆசையாய் கிடந்தது. ‘என்ன கங்கச்சி அதிலே எழுதிக் கிடக்கு’ என்கேன்”.

“அவள் முகத்தைச் சுழித்தாள், எனக்கு இங்கிலீசு விளங்கேலையடா அண்ணா” எண்டாள்.

எனக்கு பெரிய ஏமாத்தமாய்ப் போச்சு. “பின்னை என்னடி பெரிய படிப்புப் படிக்கிறாய்” என்று சேறினேன் அவள் சிரிச்சாள். எனக்கு அழகை, அழகையாய் வந்தது. முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு வீட்டுக்குள் ஓடினேன். மூலையிலே இருந்து அழுதேன்.

அவள் எனக்குப் பின்னாலே வந்ததை நான் கவனிக்கேலை. ஏன்ரா அண்ணை அழுகிறாய்’ எண்டாள். இது பெரிய குழந்தை என்று சொல்லி என்றை கண்ணிரைத் துடைத்தாள். எண்ணண்ண இப்பவும் குழந்தைப் பிள்ளை மாதிரி இருக்கிறாயே என்று என்னை நாப்பினாள்.

“இங்கிலீசு படியாமல் யூனிலே சிட்டியிலே—அதுதான் கண்டியிலே அவை படிக்கிற பள்ளிக்குடம்; என்னடி படிக்கிறாய் என்கேன். ‘அதெல்லாம் உளக்கு விளங்காதா அண்ணை என்றாள். வெள்ளைக்காறன் போனதின் பின்னாலே அவன்ரை பாசையை நாங்கனேன் படிக்கவேணும் என்று கேட்டாள். எங்கடை கட்டிலே இருக்கிற தமிழாலும் சிங்களத்தாலும் எல்லா வேலையும் செய்யலாம்தானே என்றும் சொன்னாள். நாங்கள் யூனிலேவெளியிலே இதற்காக போராட்டம் கூட நடத்தினோம் என்றும் சொன்னாள்.”

“அது சொன்னதிலே எனக்கு முழுதும் விளங்கேலத்தான், கொஞ்சந் தான் விளங்கிச்சது. வெள்ளைக்காறன் போனதின் பின்னாலே அவன்ரை இங்கிலீசு எங்களுக்கு என்னத்திற்கு, பெரிய பெரிய கதைப்புத்தகங்களில் லாம் எழுதுகிற எங்கடை தமிழாலே, சின்னச் சின்ன கடிதங்களெழுதலாம் தானே. மூண்டாம் வகுப்பு படிச்ச நான் இதொண்டும் யோசிக்கேலை, பதினமூண்டாம், பதினா லாம் வகுப்புப் படிக்கிற தங்கச்சிதானே இதையெல்லாம் சொல்லுது, யோசிச்சுப் பார்த்தா அது சொல்லிறதெல்லாம் சரியாய்த்தான் கிடக்கு, அப்ப பதினமூண்டாம், பதினா லாம் வகுப்பிலே இதெல்லாம் தான் படிக்கிறவையோ?”

“எங்கடை தோட்டத்துக்கும் வெள்ளைக்காறன் வந்தவனும், முந்தி

றெயில் ரோட்டுப் போடேக்கை, அதைப் பாக்கவந்த ஒரு வெள்ளைக் காரன், எங்கடை தோட்டத்துக்கை வந்து பயித்தங்காய் புருங்கித் துண்ட வணம். அப்ப எங்கடை ஆச்சி குமரியாய் இருந்தவளாம். அவா வெள்ளைக் காரனைப் பாத்து பயித்தங்காய்க்கு காசு குரச்சால் ரிக் கேட்டாலாம். அவன் ஒரு பயித்தங்காய்க்கு ஒரு ரூபா காசு கொடுத்தானும். கொடுத்திட்டு எதோ இங்கிவிசிலை கேட்டானும். ஆச்சி வெக்கப்பட்டு விட்டை ஓடி வந்திட்டாலாம். அப்ப ஒரு ரூபாவுக்கு பத்தக்கொத்து அரிசி வேண்டலாமாம். அப்படிப்பட்ட வெள்ளைக் காரன் போனபின்னால் இங்கிலீசு என்னத்திற்கு...சரிதான்...

“ஒரு நாள், பொழுது மங்கி நேரம். தோட்டத்திலே பொயிலைக் கண்டுக்கு இறைக்கிற துக்காக நான் மம்பெட்டியோடை போகேக்கை, ரோட்டிலே இரண்டு காச்சட்டை போட்ட பெடியங்கள், எங்கடை விட்டை பாத்துக்கொண்டு சைக்கிளோடை நிண்டாங்கள் தங்கச்சி கிணத்தடியிலே உடுப்புத் தோய்ச்சுக் கொண்டு நிண்டது. எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது. எங்கடை தங்கச்சியை இவை ஏன்பாக்கவேணும். நான் அவையளுக்குப் பக்கத்திலே போனேன். போங்காற்றா உன்னை சரக்கு நிக்ந்து எண்டு ஒருதன் மற்ற வளிட்டைச் சொன்னான். மற்றவன் எங்கடை கிணத்தடியைப் பாத்துச் சிரிச்சான். அவருக்கு என்ன சிரிப்பு? நா... கிணத்தடியைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். எங்கடை தங்கச்சியும் சிரிச்ச மாதிரிக் கிடத்தது. நான் சைக்கிளோ நிண்டவங்களை முழிசிப் பாத் தேன். என்றை கையில மம்பெட்டியும் கிடத்தது. அவங்கள் பயந்திட்டார்கள் போலே கிடக்கு. வீரறெண்டு சைக்கிளிலே ஏறிப் போட்டாண்கள். அவங்கள் பேந்தும் நிண்டிருந்தால் எனக்கு வந்த கோபத்திற்கு ஒருவேளை மம் பெட்டியை பாவிச்சாலும் பாவிச்சிருப்பேன்.”

“அண்டைக்கு பறுவம். அப்படி நிலவிலே எனக்கு தண்ணிகட்ட நல்ல ஆசை. எம். சீ. யாற்றை படத்திலே வாற நல்ல நல்ல சினிமாப் பாட்டுகள் பாடிக்கொண்டு, அப்பிடி நிலவிலே தண்ணிகட்ட எனக்கு நல்ல புழுகம்

புழுகம் புழுகமாயிருக்கும். ஆனால் அண்டைக்கு எனக்குச் சரியான மன வந்ததமாய் இருந்தது

கையாக்கரி அத்தப் பெடியங்களைப் பாத்துச் சிரிச்சவளோ, சிரிச்ச மாதிரித் தான் கிடந்தது பொழுது கருகிற ரேரத்திலே தற்செயலாய் அவா நிமிந்து பாத்தது. எனக்கு சிரிச்ச மாதிரித் தெரிஞ்சிருக்கும். அவள் சிருச்சிருக்க மாட்டாள். அவள் திருநீத்துச் சட்டம்சியார்ரை பெடிச்சி, என்னை தங்கச்சி, நெடுகவும் நெடுகவும் அந்த கிணவுகள் தான் வந்தது. துக்கம் துக்கமாய் வந்தது. நெஞ்சை அடைச்சது, அழுகை வந்தது.”

“இண்டைக்கு நாலஞ்சு நாளைக்கு முத்தித்தான் அவளுக்கு மதுமொழி வந்தது. அவள் சோதினை பாஸாம், இனிமேல் அவள் ஒரு வீடியோ, ப்ளையாம். அவள் துள்ளிக்கொண்டு எங்கடை விட்டை ஓடி வந்தாள். ‘எங்கே சதாசிவத்தண்ணை’ எண்டு ஆச்சியைக் கேட்டாள். ‘ஏன்?’ எண்டேன். ‘அண்ணை நான் சோதினை பாசடா, உனக்கொரு பரிசு தரப் போறேன் எண்டாள்’ என்றை தங்கச்சி சோதினை பாசுபண்ணினது எனக்கு நல்ல புழுகம். அவள் தன்னை கையில வைச்சிருந்த பாசலை தாறே னெண்டு சொல்லி நீட்டி, நீட்டி ஏய்ப்புக்காட்டினாள் நான் பாஞ்சு பாசலைப் பறிச்சுப் பிரிச்சேன்.”

“எனக்குச் சந்தோசம். சந்தோசம், சந்தோசமாய் வந்தது. என்றை தங்கச்சி என்றை தங்கச்சிதான். அவளை அப்படியே சுட்டிப் பிடிச்சுத் தூக்கி கொஞ்ச வேணும் போலே எனக்குப் புழுகம் வந்தது. அவள் அதுக்கிடையிலே ஆச்சியிட்டை ஓடியிட்டாள். இப்பவும் அண்ணன் குழந்தைதான் எண்டான்.”

“அவன் எனக்கொரு நீல டெர்லின் சேட்டுத்தான் பரிசு தந்தவன். முந்தியும், அவன் யூனியெசிட்டிக்கு படிக்கப் போகேக்கையும் எனக்கொரு மஞ்சல் டெர்லின் சேட்டுத் தந்தவன். அதுதொரு சேட்டுத்தான் நான் இவ்வளவு நாளும் வைச்சிருந்தனான். நான் ஓரிடமே சேட்டுப்போட்டுக்கொண்டு போறதுமில்லைத்தானே. எப்பவேன்,

என்னோடை தோட்டம் செய்யிற பெடியங்களோடை, டபிளிலை செக் கண்ணோப் படத் திற்குப் போனப் போறதுதான். அதுவும் எம். சி. ஆறின்ரை சண்டைப்படம் எண்டாத் தான் போவேன்''.

“சிலவேளை தங்கச்சி யூனிலே சிட்டியாலே லீவிலே வந்து நிக்கேக்கை அதோடையும் படத்துக்குப் போற னான். நான் மாட்டேன் மாட்டே னெண்டாலும் அது விடாது. ‘நான் தனியவேடா போறது அண்ணா, சும்மா ஒரு ஆம்பினைத் துணைக்கு நீ

திக் கேற்றுத்தான் எடுக்கச் சொல்லும் நான் மாட்டேனெண்டு போடுவேன்’ அறபத்தைஞ்ச சதத்திற்கு கலறியிக் கிட்ட இருந்துதான் நான் படப் பார்ப்பேன். நான் சில வேளை பின் னுக்குத் திரும்பி செக்கன் கிளாசைப் பாக்கிறான். கடைசியாய்ப் படப் பாக்கேக்கை ஒரு பொடியன் தங்கச் சியைக் குறுகுறுப்பாய் பார்த்தமாத் திக் டெர்த்தது. பொடியனையும் எங் கையோ பார்த்தமாரி எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. எங்கேயெண்டுதான் ஞாபகம் வரேலலை. அங்கை எல்லாம் அப்பிடித் தானே. ஆம்பினையள், பொம்பினையள்

சுப்பிரமணியம்

வா, எனக்கு எல்லாம் தெரியுமெண்டு கேப்பான். பின்னை நான் என்ன செய் யிறது. மஞ்சல் டெர்லின் சேட்டை யும், போக்குவரத்து வேட்டியையும் நல்லாய்த் தோய்ச்சுப் போட்டிட்டு, அதோடை வசலிலே படத்துக்குப் போறான். அல்லாட்டில் நான், சத் தைக்குக் கூட வசலிலே போறேலை''.

“யாழ்ப்பாணத்திலே அதுக்கு எல்லா இடமும் தெரியும். அது என் னையும் ஒரு ரூபா பத்துச் சதத்துத்

எண்ட வித்தியாசமில்லாமல்’ எல்லா ரையும் குறுகுறுப் பாகப் பாப்பினம்.’

“படம் முடிஞ்சு வரேக்கை இர ண்டோ, மூண்டு பெட்டையள் மங் கையர்க்கரசி, மங்கையர்க்கரசி, மங் கையர்க்கரசி என்று தங்கச்சியைக் கூப் பிட்டினம். தங்கச்சி ‘இதுதான் நான் சொல்லுற சதாசிலத்தணைன்’எண்டு என்னை அவையளுக்குக் காட்டிச்சது. எனக்கு நல்ல சந்தோசம்-வெக்கமாய் மிருந்தது. அந்தப் பெட்டையளினை மட்

சள் சிலை கட்டின, கண்ணாடிபோட்ட சின்னப் பிள்ளைதான் நல்லபிள்ளை. நீலச்சிலை கட்டின பிள்ளையும் ஒரு மாதிரி, சின்னச் சட்டை போட்ட மற்ற பிள்ளை ... சீ ... எனக்குப் பாக்க அரிக்கண்டமாய் இருந்தது. வாயிலையும் எதோ சிவப்புகளைப் பூசி அவரும் வந்தவர் போலே எண்டு சொல்லி அது சிரிச்சது; தங்கச்சியும் சிரிச்சது எனக்கு ஒண்டும் பிடிக்கவுமில்லை. ஒண்டு விளங்கவுமில்லை”

நான் பேந்து தங்கச்சிக்கு அந்த பிள்ளையோடை பழகாதையெண்டு சொன்னான். அந்த மஞ்சல் சிலை கட்டின பிள்ளை நல்ல பிள்ளை, அப்பிடிப் பிள்ளையோளோடே தான் பழக வேணும் எண்டும் சொன்னான். எனக்கு அந்தப் பிள்ளையிலே பிடிச்சப் போக, அது நல்லபிள்ளை.”

“தங்கச்சி வீட்டை சிலவேளை சைக்கிள் பெடியங்களும் வாறவங்கள், அது அவங்களோடே எல்லாம் சிரிச்சக் கதைக்கும், பகடியளும் விடும், வீட்டிலே இருத்தி தேத்தண்ணியும் கொடுத்தும், முதல் வாத்சியாரும் அதுக்கு ஒண்டும் பறையிடுறே.”

“நீ பொம்பிளைப் பிள்ளையல்லே, பெடியங்களோடே உப்பிடியே பழகிறது எண்டு நான் தங்கச்சியைக் கேட்டான். அது பிலத்துச் சிரிச்சது. அண்ணை நீ இப்பவும் குழந்தையடா, பொம்பிளையளும் ஆம்பிளையளும் சிரிச்சப் பழகிறதிலே என்ன பிழையடா. பிழை எண்ட தெல்லாம் அவங்கடை அவங்கடை மனசைப் பொறுத்தது எண்டு அது சொல்லிச்சது. நானும் பேந்து யோசிக்கப் பார்த்தான். பொம்பிளையளும் ஆம்பிளையளும் பழகிறதிலே என்ன பிழை? ஒண்டுமில்லைத் தானே. இப்பதான் பதின்முண்டாம் பதினாலாம் வகுப்பிலே என்ன படிப்பிக்கிறவை எண்டு எனக்கு விளங்குது.”

“நான் நேத்து பொழுது படேக்கை தோட்டத்தாலே வீட்டைவந்து பார்த்தா. தங்கச்சி அழுகிற மாதிரி நிக்குது. என்னைக் கண்டிட்டு விக்கி, விக்கி அழுதுது. எந்த நேரமும் பகடியள் வீட்டுச் சிரிச்சக்கொண்டிருக்கிற தங்கச்சி, அழுகிறதைப் பாக்க எனக்கு அழகை அழகையாய் வந்தது.

நான் அழைக்கையெல்லாம், ‘அழுகுஞ்சி இப்பவும் குழந்தையோ’ எனக் கேட்டு என்னைப் பகிடிபண்ணி என்னை அழாமல் செய்யிற தங்கச்சி, அப்பிடி அழாததைப் பாக்க, எதோ கூடாதது நடந்தது போச்சு எண்டு எனக்கு விளங்கியிட்டுது. ‘என்னடி நடந்தது, எண்டு நானும் அழுகிற மாதிரிக் கேட்டேன் அதின்றை கண்ணீரைத் துடைத்து, கையைப்பிடிச்ச சொல்லமாட்டியோ ‘எண்டு கெஞ்சிக் கேட்டன் என்னை, ‘ஐயா கலியாணம் செய்துகொடுக்கப் போறாராம் எண்டு விக்கி அழுதுது.’

“எனக்கு ஒண்டு விளங்குமே. கலியாணம் செய்யிறகெண்டால் எல்லாருக்கும் புழகம்தானே. ஆவன் ஏன் அழுகிறெண்டு எனக்கு விளங்குமே. அது நல்லது தானேடி அதுக்கேன் அழுகிறாய் எண்டேன்.”

“அவன் அழுகையை நிப்பாட்டி என்னை முழுசிப் பார்த்தான் எங்கடை பெரிய பள்ளிக்குடத்திலே படிப்பிக்கின்ற சுப்பிரமணியம்தான் மாப்பிளை எண்டான்.”

“எனக்கு அவரைத் தெரியும். எங்கடை ஊர்பெரிய பள்ளிக்குடத்திலே படிப்பிக்கிற நல்ல வாத்தியாரிலே அவரும் ஒருத்தரெண்டு அங்கை படிக்கிற பொடியங்கள் சொல்லிறவங்கள். நானும் சிலவேளை அவரைக் காணுறான். ஆன் சைக்கிள் போகேக்கை, வரேக்கை தேவாரம் மாதிரிப் பாட்டுக்களை மெதுவாய் பாடிக்கொண்டு போறவர், பெரிய பெரிய இங்கிலிசுப் புத்தகங்களும் கொண்டு போறவர். ஒருநாள் அவர் சைக்கிளை போகேக்கை புத்தகமொண்டு தவறி ரோட்டிலே விழ, நான்தான் எடுத்துக் குடுத்தான். அவரும் தங்கச்சி மாதிரி பீடியோ எம்மேயோதானும். மங்கையர்க்கரசிக்கு நல்ல பொருத்தமான ஆள், அப்பேன் அவன் அழவேணும்...”

“அவர் நல்ல மாதிரி மனிசன் தானேடி, உனக்கு நல்ல பொருத்தமான ஆள், உதுக்கேன் பேச்சி அழுகிறாய் எண்டு நான் கேட்டேன்”.

“அவன் தன்னை சட்டைக்குள் எல்லை ஒரு படத்தை எடுத்து என்

னைப் பாக்கச் சொல்லிச் காட்டினான். ஒரு காச்சட்டை போட்ட நெடுவல் பெடியனும். ஒரு பொம்பிளையும்... நான் கண்ணைக் காக்கிப்போட்டு வடிவாய் பார்த்தேன் பொம்பிளை தங்கச்சி தங்கச்சி, தங்கச்சியேதான்—இரண்டுபேரும்சோடியாய்சிரிச்சுக்கொண்டு நிகிமை. பெடியனையும் எங்கையோ கண்டமாதிரி—ஓ. ஓரு நாள் சைக்கிள்னை நின்று தங்கச்சியைப் பார்த்த பெடியன், படம் பாக்கேக்கை குறுகுறுப்பாய் பார்த்த பெடியன்,... எனக்கு தலை சுத்திச்சது, மயக்கம் வந்தது, நெஞ்சை அடைச்சது, கண் இருண்டது, அழுகை அழுகையாய் வந்தது.”

“அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு, அவளை நிமிந்து பார்த்துக்கேட்டேன் “நீ என்றை தங்கச்சி தானோடி “எண்டு”.

“அவள் என்றை காலிலை விழுந்து கையாலே காலைக்கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டு அழுதாள். நான் உன்றை தங்கச்சி இல்லாட்ட வேறே ஆரடா உன்றை அருதை தங்கச்சி என்று கேட்டான். ஐயாலும், நீ என்றை மோனோடி என்று பேசினது என்று சொல்லிக் கதறினான். அண்ணை நீ ஒரு தெய்வம், குழந்தை என்று நீனைச்சேன், நீயுமா என்னை விரட்டினாய் என்று கேட்டான். எனக்கு அடக்க அடக்க அழுகை வந்தது. அப்ப ஏன் தங்கச்சி உப்பிடிச் செய்தனி” என்று கேட்டேன்.”

“அவள் கண்ணைத் துடைச்சுப் போட்டுச் சொன்னாள். அது என்னவோடா, அண்ணை எனக்குச் சொல்லத் தெரியாது. எனக்கு அவரிலே பிடிச்சப் போச்சு, அவருக்கும் அப்பிடித்தான். தாங்கள் பெத்ததுகளுக்கு கலியாணம் செய்து பார்க்கிறதோடே தாய் தேப்பன்றை பொறுப்புத்தீர்ந்து போம். குடும்பம் நடத்திற்று நாங்கள் தானே. எங்கனோடே குடும்பம் நடத்தக்கூடியவங்களை தெரிஞ்செடுக்க எங்களுக்கு அறிவு காணாதே. நாங்கள் விரும்பியவங்களுடன் நாங்கள் வாழ வேணுமடா அண்ணா, ஐயா, தான் சொல்லுறவரைத்தான் கலியாணம் செய்ய வேணுமெண்டு சொல்லுறார். இவர் இல்லாமல் என்னுல் வாழ ஏலா தடா அண்ணா என்று சொல்லிக் கண்கலங்கிச்சது தங்கச்சி, நானும் எவ்வளவோ மனத்தைக் கல்லாக்கி

வரைக்கியமாயிருக்கத்தான் பார்த்தேன். என்னுலை ஏலாமல் போச்சது. எனக்கும் கண்கலங்கிச்சது. அது சொல்லுறதும்சரிபோலத்தான் எனக்குத் தெரிஞ்சது. பதின்மூண்டாம். பதினொலாம். உருப்பிலை என்ன படிப்பிக்கிறவையெண்டு எனக்கு விளங்கிப் போச்சு, எங்களைப்போலே மூண்டாம் நாலாம் வகுப்புப் படிச்சவையெல்லாம் இப்பிடி இப்பிடி புதிசு, புதிசாய் யோசிச்சப் பாக்க மாட்டினம். கனக்கப் படிச்சவைதான் புதிசு புதிசாய் யோசிப்பினம்போலே. தாங்கள் விரும்பினவையைத்தானே எல்லாரும் கலியாணம் செய்யிறதெண்டால்... எவ்வளவு நல்ல யோசனை.”

“எனக்கு இப்ப ஒரு உதவி செய்ய வேண்டுமெண்டு தங்கச்சி கேட்டிது. அந்தப் பெடியன் பச்சுத்தார் பெடியன்தானும். போய் நான் தாறுதுண்டைக்குடுத்து அவனைக் கூட்டியாறியோ என்று கேட்டுது.”

“நான் ஒமண்டிட்டேன். உந்த இருட்டுகளுக்கெல்லாம் நான் பயப்பிடமாட்டேன். அபவாசை இருட்டிலே கூடகைக்குறிப்பிலே தண்ணீசிட்டிறுன்தானே. ஆக, திருந்தது வாத்தியாரை நினைக்கத்தான் பயமாய் கிடந்தது.”

“பேந்தென்ன? அவன் வந்தான், தங்கச்சியும் அவனையும் நான்தான் வழி அனுப்பி வைச்சேன். அதுகள் படிச்சதுதானே எங்கையெண்டாலும் போய் சந்தோசமாய் வாழட்டும் என்று நினைச்சேன்.”

“அவை இரண்டு பேருமாய் போகேக்கை தங்கச்சி என்றை காலிலை விழுந்து கும்பிட்டது, “அண்ணா நீயொரு தெய்வமடா” என்று சொல்லிச்சது. “எங்களை ஆசிரிவிதிச்சவிடா அண்ணை” என்று அது கேட்டுது. அந்தக் காச்சட்டை போட்ட பொடியனும் தங்கச்சியோடே என்னை விழுந்து கும்பிட்டான். எனக்கு லெக்கமாய்த்தான் கிடந்தது, சந்தோசமாயும் கிடந்தது, கண்ணீரும் வந்தது. “தங்கச்சி நீ எங்கையெண்டாலும் சந்தோஷமாய் இருக்க வேண்டுமெண்டு நான் சொன்னேன். என்றை குரல் கம்மி இருந்தது.”

பறக்கும் பவூனில் பயணம்!

“அவையள் அந்த இருட்டிலே போக வெளிக்கிட்டினம். தங்கச்சியின்ரை புழுகத்தைப் பாத்து எனக்கு சந்தோஷம். சந்தோஷமாய் இருந்தாலும், திருந்தது வாத்தியாரை நினைக்க பயமாய்த்தானிருந்தது.”

“தங்கச்சி போகேக்கை சொல்லிச்சிது. அண்ணா! ஐயாவை நீனைச்சு பயப்படாதேயடா, காலம் மாற மாற அதுக் கேற்ப மனிசனும் மாறத்தானேடா வேணும். ஐயாவும் மாறுவார், அவற்றை கோபமும் அடங்கும் எண்டுதான் நினைக்கிறேன்.”

“அழுது கொண்டே—அப்பிடிச் சந்தோசத்திலையும் அவையள் ஏன் அழவேணும்—கையளை ஆட்டிக் கொண்டே அவையள் போச்சினம். நானும் கையளை ஆட்டிக்கொண்டே நின்றேன். என்னை மறந்து போய் ஆட்டி, ஆட்டி கைவலிக்கத்தான் நிப்பாட்டினேன். என்றை நெஞ்சு குளிர்திருந்தது.”

“நான் இப்ப திருந்தது வாத்தியாருக்கும் பயப்படமாட்டேன். தங்கச்சி அவனோடே ஓடினதைப்பற்றி, அவர் என்னைக் கேட்டா நான் இப்ப அவருக்கு முன்னாலே துணிஞ்சு நிண்டு ஞாயம் சொல்லுவேன். ஓம், உண்மையாச் சொல்லுவேன்.”

“இரா முழுக்க நித்திரை வரேல்ல, புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். கோழி கூவிச்சிது, குருவி, கத்திச்சிது, சாடை சாடையாய் விடிஞ்சது. இருட்டுப் போக வெளிச்சம் வந்தது.”

“தங்கச்சியும் அவனும் இப்ப வெளிச்சத்திலே நடப்பினம் எண்டு நான் நினைச்சேன்.”

சோவியத் விஞ்ஞானிகள் இப்போது புதவிதமான, 500 ரபர் பிரயாணம் செய்யக்கூடிய சுற்றுப் பயண பறக்கும் பவூன்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர்! இப்பவூன் லெனின் கிராட் நகரத்தில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இது இயங்குவது எப்படி? ‘டர்போ’ ரக என்ஜின்கள் மூலம் உயரே பறக்கும் இப்பவூன் செல்லும் வேகம் மணிக்கு 151 மைல்கள்! இப்பறக்கும் பவூனில் பிரயாணம் செய்வதால் என்ன பயன்? விமானத்தை விட இதில் அமர்ந்து எல்லா அழகிய இடங்களையும் காண முடியும்தோடு அல்லாமல் நினைத்த இடங்களில் பவூனை இறக்கவும் முடியும்!

மங்கையரின் ஆடைகளில் மயில் இறகு

கந்தனுக்கு எடுக்கப்படும் காவடிகளில் மட்டும் தான் மயில் இறகுகளைப் பொறுத்து கிருர்கள் என்று நாம் நினைத்தால் அது தவறு. கன்னியர்களின் கண்கவர் ஆடைகளிலும் கவர்ச்சிமிகு மயில் இறகுகளைக் குஞ்சங்கள் போல் வைத்து தைப்பதும், சேவலின் வண்ணமிகு இறகுகளையும் அதே போல் அழகு மிகு ஆடைகளுடன் இணைத்துத் தைப்பதும் இப்போதைய ‘பாஷன்’ என்கிறார், பெங்களூரில் உள்ள பெண்களால் பெண்களுக்காக நடத்தப்படும் ‘திமிர்ரர்ஸ்’ என்னும் பர்ஷன் ‘ஷோ’ ரூமின் உரிமையாளினி!

தொட்டிலில் பஞ்சணையில்
கிடந்தபடியே சிரிக்கிறான் குழந்தை.
மொழு மொழுவென்ற கால்கள் இரண்டையும் மேலே தூக்கி உதறியபடி,
கைகள் இரண்டையும் கோர்த்துக் கொண்டு அவன் உதிர்க்கும் சிரிப்பு-
முரடனையும் மயக்கிவிடும் மோகனச் சிரிப்பு!

சுருண்ட கேசங்கள் 'கிறீம்' தடவியதோ எனப் 'பளிச்'சிட, கன்னங்கள் கண்ணாடியாக, கண்கள் இரண்டும் நட்சத்திரகளாகி மின்ன, குழதவாய் பால்சிந்த, அந்த ஐந்துமாசக் குழந்தை கட்டவிழ்க்கும் குறுநகையினை உலக மகா அதிசயம் ஒன்றினைப் பார்ப்பத போல் பெற்றோர் பார்த்துக் களிக்கின்றனர்.

பெற்றாரை, உற்றாரை, மற்றாரை எல்லாம் துச்சமென மறந்து, காதல் ஒன்றே தெய்வீகமெனத் துணிந்து, மிக நெருங்கிய நண்பர்கள் 'மெத்தத் தெரிந்த' சாட்சிகளாக, விவாகப்பதிவுக் கந்தோரில் கையெழுத்துண்டு சட்ட ரீதியாகச் சதிபதிகளானவர்கள் அவர்கள், சம்பிரதாயம்? அது தாவி கட்டுவதில் மட்டுந்தான் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

டிராக்டர்கள் இறக்குமதி செய்யும் கம்பெனி ஒன்றில் லிப்பனைப் பிரதிபிதீ அவன். ஆங்கிலேயர்களினால் நடத்தப்படும் புகழ்பெற்ற கம்பெனி அது. அதனாலே ஆற்றலும் சுறுசுறுப்பும் நிறைந்த இளைஞனை அவனுக்கு மதிப்பும் அதிகம். சம்பளமும் அதிகம்.

அவன் அக்கம்பனியின் ஸ்டெனோ. அவர்களிடையே காதல் மலர்ந்துசனிய காரியாலயமே பளசப்புலமாயிற்று. மணம்முடிந்த பத்தாவது மாதமே,

அவர்கள் இல்லறநீதைப் பற்றிப் பிணைக்க பிறந்துவிட்டான் பாபு.

தன் அருமைச் செல்வத்தின் பொருட்டு தனது உத்தியோகத்தினை உதறித் தள்ளிவிட்ட அவனுக்கு, அவனைச் சீராட்ட இருபத்திநான்கு மணித்தியாலங்கள் கூடப்போதவில்லை!

"இதோ பாருங்கள்! மூக்கு-உரிச்சுப் படைச்சாப்போலே உங்க மூக்குத்தான்!" அவன் மைந்தனின் மூக்கினை மெதுவாக நிமிண்டிவிட்டு, அருகே உரசிக்கொண்டு நிற்கும் கணவனை ஆசையோடு பார்க்கிறான்.

"கண்கள்—இவனின் கண்கள் உன்னுடையதேதான்!" அவன் புன்முறுவல் பூத்தபடியே அவனைப் பார்க்கின்றான்.

"நிறம் உங்களைப் போலச் சிவப்பு!"

"விரல்கள் உன்னுடையதைப் போல நீளம்!"

தங்களின் அம்சமாக தம் செல்வனைக் கண்டுகொள்வதில்தான் அவர்களுக்கு எவ்வளவு பெருமை!

"உங்களைப் போலத்தான் இவனும் கெட்டிக்காரனாகப் படித்து முன்னேறலான்!"

"பின்னே இல்லாமல்! நிச்சயமாக நன்றாகப் படிப்பான்!" அவன் குசலில் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை தொனிக்கிறது.

"பையன் படிப்பதற்கென்று இப்போதே புத்தகங்களையும் வாங்கிவந்து குவித்து எடுவாய் போலிருக்கிறதே மணி!" தம்பதிகள் இருவரும் திருப்பிப் பார்த்தனர். ரகுதான் சிரித்துக் கொண்டு நின்றான். அவன் சுப்பிரமணியத்தின் காரியாலயத் தோழன். நண்பனின் குடும்பத்தில் அக்கறை கொண்ட அவன் அங்கு அடிக்கடி விஜயஞ் செய்யும் விருந்தானி.

தன்னருமைச் செல்வன் தத்தித் தவழ்ந்து, எட்டி நடந்து, திக்கிப் பேசி, தோளில் புத்தகப் பையை போட்டுக்கொண்டு பாடசாலை செல்

இம் பின்னழகைக் கண்டு மகிழ்ந்த மணி அவன் கெட்டிக்காரனாகப் படித்துப் புகழ் பெறுவதையோ உயர்பதவியில் அளவதையோ காணக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. பொல்லாத காலன், அவன் வெளியூர் சென்ற சமயம் காரில் மோதவைத்து உயிரைப் பறித்துக்கொண்டான்!

நிலைகலைந்துபோன மணிமேகலை அவள்சாஸ்வதமென நம்பிவந்த காதல் பொழிவு இவ்வளவு சீக்கிரமாகத் தவிடு முழியாவிட்டதே! பெற்றோரிடம் இனிகைம்பெண்ணாகத் திரும்பிச் செல்வதென்பது முடியாத காரியம். மணியின் ஆத்ம நண்பனை ரகுவின் ஆறுதல் வார்த்தைகளும், கள்ளங்கபடமற்ற அவள் மைந்தன் பாபுவின் ஒளிமுகமுமே அவளுக்கு வாழ்க்கையில் பிடிப்பை மீண்டும் ஏற்படுத்துகின்றன.

பாபுவை எப்படியும் படிப்பித்து ஒரு என்ஜினியராக்கவேண்டும் என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் சுப்பிரமணியம். அவன் அந்த ஆசையை எவ்விதமேனும் நிறைவேற்றியே தீரவேண்டும் என்ற எண்ணம் மணிமேகலையின் உள்ளத்தில் வேரூன்றிப் படர்ந்திருந்தது.

உழைத்தோம், அனுபவித்தோம் என்ற போக்கில் நடந்து முடிந்த அவர்களது இல்லறத்தில் சேமிப்பு என்று ஒன்றுமில்லை. இரு ஜீவன்கள் வயிற்றை நிரப்பி உயிர்வாழ்வதற்கே ஒரு வருமானத்தினை அவள் தேடவேண்டியிருக்கும்போது, மகனுக்கு உயர் கல்வி கற்பிப்பதெப்படி?

மீண்டும் ஒரு வேலை தேடிக்கொள்ளவேண்டும். அந்த வருமானத்தில் 'சரிக் கட்டி' பாபுவைப் படிக்கவைக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டாள் அவள்.

அவளும் கணவனும் வேலைபார்த்த கம்பனியிலேயே மீண்டும் போய் வேலை கேட்டால் என்ன? அவளது கணவனின் பத்துவருட சேவைக்கு நன்றியாக அதைக் கூடவா செய்யமாட்டார்கள்?

அக்கம்பெனியின் மனேஜராக உள்ளவரைக் காணப் பறந்தோடினால்.

ஒரு காலத்தில் அவளும் அவருக்குக் கீழே வேலைபார்த்தவள்தானே! ஆகவே நம்பிக்கையோடு அவரைப் பார்க்கச் சென்றாள்.

ஆனால் அவரோ, "மேடம்! உங்கள் நிலைமை எங்களுக்கு நன்கு புரிவிடிறது. ஆனால் உங்களுக்கு உதவ முடியாத நிலைக்கு மிகவும் வருந்துகின்றோம். ஏனென்றால் இந்தக் கம்பனியை நாம் விட்டுவிட்டு எங்கள் தாய்நாடு செல்லத் தீர்மானித்து விட்டோம். அதற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் கூட இறுதிச் கட்டத்தில் இருகின்றன. நாம் விரும்பியவர்களைத் தான் வேலையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நாம் புதியவர்களுக்குச் சட்டம் போடமுடியுமா?

மனேஜர் இப்படிக்கேட்டதும் அவளுக்கு தன்னை ஓர் இருள்கற்றை மூடிக்கொள்வதுபோல் இருந்தது.

"ஆனால் மேடம்! உங்கள் கணவர் மிஸ்டர் சுப்பிரமணியம் எமது கம்பனிக்கு செய்த நல்ல சேவைக்காக மூவாயிரம் ரூபா உபகாரமாகத் தருகின்றோம்! "என்று கூறியபோது, அவளைச் சூழ்ந்த இருள் பாதி விலகி, ஒளிபடருவது போன்ற உணர்ச்சி அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

அவர் அந்த நிமிஷத்திலேயே கிழித்துக் கொடுத்த 'செக்'கை கையில் பெற்றுக்கொண்டதும் அவள் கண்களிலே நன்றிப் பெருக்கால் நீரே துளிர்ந்துவிட்டது. 'நன்றி ஐயா, மிகவும் நன்றி!' என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு கூறிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

இந்தப் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சக் காலத்தைக் கடத்திவிடலாம். அதற்குள்ளாகவா ஒரு வேலையை வேறெங்கேயாவது தேடிக்கொள்ளமுடியாத? அவதியுற்ற அவளது உள்ளம் சிறிது சாந்திகண்டது.

அவளது குடும்பத்தில் உண்மையான பாசம்கொண்ட, அவள் மீது நல்ல மதிப்புவைத்திருக்கின்ற ரகு அவளுக்கு ஒரு வேலை தேடித்தர உதவமாட்டாரா? அவர்தான் பாலம், எவ்வளவோ உதவிபுரியக் காத்திருக்கின்ற

ரூர். ஆனால் அவள்தான் அவற்றினை சாதுரியமாக மறுத்து வருகின்றாள்.

எல்லாம் ஏதற்காக? பாபுவைப் படிப்பித்து என்னியிராக்கி, தனது அருமைக் கணவரின் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்ய! 'எங்கடை அப்பா எங்கேயம்மா?' என்று குழந்தை ஏக்கத்தோடு கேட்டால், இவளோ, 'ராஜா பாபு! நீ நல்லாய்ப் படிக்க வேணுமடா! அப்போதான் அப்பாவுக்குப் படிக்கும்!' என்கிறாள். அந்தத் குழந்தைக் கேள்விக்குப் பதில் எங்கே? அதைப்பற்றி அவள் அவ்வளவாகக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. மகனுக்கோ அப்பாவின் சிந்தனை. தாய்க்கோ மகனின் படிப்பில் சிந்தனை!

இவர்கள் இருவரது நிலைமையையும் பார்த்த ரகுலோ பெருமூக்கவிட்டாள்! 'டேய் சுப்பிரமணியா! ஏனடா

சித்திபெற்ற கிறிஸ்தவக் கல்லூரி ஒன்றில் மிகுந்த கிரமத்துடன் பையனைச் சேர்த்தாள். அது தனியார் பாடசாலை. ஆகவே மாதா மாதம் பணம் கட்டவேண்டியிருந்தது. அத்துடன் நல்ல படிக்க வழக்கங்களை மகன் கற்பதோடு, பயபத்தியோடு கற்கக் கல்லூரி விடுதியில் சேர்ப்பதே சிறந்தது என்று அவள் கருகினாள். அதனைச் செயல்படுத்தியும் விட்டாள்!

'அம்மா! நான் உன்னோடுதான் இருக்கப்போறேன்! அம்மா!' என்று அழுதான் பையன். 'இல்லை ராஜா! நீ நல்லாப்படிக்க வேணும். போர்டிங் கிலே இருந்தால்தான் நல்லாய் படிக்கலாம். நான் பிள்ளையை அடிக் கடிவந்து பார்க்கிறேன். விடுதலைக்கு நீ வீட்டுக்கு வரலாம்!' என்று அந்தப் பச்சிளம் பாலகனுக்கு ஆறுதல் கூறினாள் தாய். பரிதாபமாகத் தன்னைப் பார்த்த பாபுவைப் பார்க்க

இப்படி இவர்களை நிக்கதியாக்கிவிட்டுப்போனாய்?' என்று அவன் உள்ளம் வருத்தியது.

இரண்டாம் வகுப்புவரை பாபுவை சாதாரண பாடசாலை ஒன்றில் கற்க வைத்த அவள், மூன்றாம் வகுப்பிற்கே பெரிய கல்லூரி ஒன்றில் சேர்க்க வேண்டும். என்று வீரும்பினை பிர

ரகுவுக்கு நெஞ்சை என்னவோ செய்தது. பெற்றதாயின் நெஞ்சு இறுகிப் போயிருக்கும்போது, அவன் மட்டும் எப்படி இரங்கலாம்? அவன் உள்ளே வருத்திக்கொண்டு வெளியே மௌனமாக நின்றான்.

மாதா மாதம் மகனைப் போய்ப் பார்த்துலுந்தான் மணிமேகலை விடு

முறைகளுக்குப் போய் வீட்டுக்கு பாபுவைக் கூட்டிவந்தாள். இயற்கையான அவனது சுட்டித்தனம் எங்கேபோய் மறைந்ததோ?

படிப்பில் நல்ல ஆர்வம் காட்டி வந்த அவன் இப்போது வேப்பங்காயென வெறுத்தான். அன்பு அம்மாவையும் தன்னையும் பிரித்துவைப்பது இந்தப் பாபும் படிப்புத்தானே என்று அவன் நினைத்தானோ! அடிக்கடி அவனுக்கு சுகயினம் ஏற்பட்டது. விடுதித் தலைவர் கூட அவனது நிலைமையைக் கண்டு இரங்கி, மணிமேகலையிடம் அவனது உடல் நிலையை நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். வீட்டுக்குக் கூட்டிவந்து டாக்டர்களிடம் காட்டி மருந்து வாங்கிக் கொடுத்த அவன் மீண்டும் விடுதியிலேயே கொண்டு போய்விட்டான். இப்படியே ஒரு வருடம் கழிந்து போயிற்று.

பாபுவின் கல்லூரி தனிப்பட்ட பாடசாலையாக இருந்ததால், மாதாமாதம் கூடுதலாக 'பீஸ்' கட்டவேண்டியிருந்ததோடு, விடுதிக்கும் அதிக பணம் கட்டவேண்டியிருந்தது. அது மட்டுமல்ல. நன்கொடைகளும் கல்லூரி உயிர் வாழ்வதற்காக கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இந்திலையில் மூவாயிரம் ரூபா எத்தனை காலத்துக்குத் தாக்குப் பிடிக்கும்?

மணிமேகலை தனக்குத் தெரிந்த சினைகிதி ஒருத்தியின் மூலம், தனது அனுபவத்தினையும் முன்வைத்து, கம்பனி ஒன்றில் நூற்றி ஐம்பது ரூபா சம்பளத்துக்கு டைபிஸ்ட்டாக வேலைக்கு சேர்ந்தாள். மகன் படிக்கவேண்டும் என்பதற்காக தனது அத்தியாவசிய செலவுகளைக் கூடக் குறைத்துக் கொண்டாள். ஓய்வநேரங்களில் தையல் வேலை செய்து பணம் சம்பாதித்தாள்.

புத்திரனின் நன்மைக்காக அவள் எவ்வளவும் கஷ்டப்படத் தயாராக இருந்தாள். ஆனால் நாளுக்கு நாள் பாபு படிப்பில் மக்காக்கொண்டு வருகிறானே? அதுதான் அவளுக்கு மிகவும் வேதனையாக இருந்தது. அத்துடன் பிள்ளையின் உடல்நலம் குறைந்து வருகிறதே! கூட்டிக்கொண்டு வந்து தன்னுடனேயே வைத்துக்கொள்ளலாமா என்று ஒரு தரம் யோசிப்

பான். சே! என்னுடன் இருந்தால் அவன் படிக்கமாட்டான்! என்றும் சொல்லிக்கொள்வான்.

மகனுடைய கவலை ஒரு புறமிருக்க இன்னொரு கவலை மணிமேகலையின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணம் அவளது காரியாலயத்திற்கு ராஸ்தாவாக வேலைபார்த்த சேகான் என்பவன். விதவை என்றதோடு வேறு ஆள் துணையில்லாதவள் என்ற நோக்கத்தில், அவளைத் தன்வலைக்குள் போட முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான். அவள் எவ்வளவோ அவளைத் தவிர்த்து நடந்தும் அவன் அந்த எண்ணத்தை விட்டபாடிவலை.

வேலையை விட்டுவிடுவோமா? என்று கூட யோசித்தாள். ஆனால் அதன் விட்டால் வேசில் இன்னொன்று பெற்றுவிடமுடியுமா என்ன? வேறிடத்தில் தான் வேலை கிடைத்தாலும் அவன் தனது போக்கினை மாற்றிக் கொள்வான் என்று எப்படி எதிர் பார்க்கலாம்.

ஆகவே அது அவளுக்கு பெரிய கஷ்டமாக இருந்தது. ஒருநாள் இந்த விஷயத்தினை தன் குடும்பத்தாருக்கும் நன்மையையே நினைக்கின்ற நல்லவன் என்ற வகையில் மருவிடம் மிகுந்த சிரமத்துடன் கூறிவைத்தாள். “அவனுடைய தொல்லை எனக்கு பெரிய தொல்லையாக இருக்கிறது. மிஸ்டர் ரகு! எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. நான் இப்படிக்க் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்றுதான் அவர் என்னை இப்படி நிர்த்தகத்தியாகி விட்டுப் போனாரோ?” என்று சொல்லும் போதே, விக்வி விக்வி அழுதே விட்டாள்!

அத்துடன் அவனையும் ரகுலையும் பிணைத்து ‘வம்புக்’ கதைகள் கிளம்பி உள்ளதையும் எடுத்துச் சொன்னாள். ரகுலோ ஒன்றும் பேசவில்லை. மௌனமாக எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

ஒருநாள் மணிமேகலை காரியாலயத்தில் அவசரமான வேலைகளில் மூழ்கிப் போயிருந்தாள். அப்போது மனோஜர் அவளைக் கூப்பிட்டார்.

போனான். கையில் ஒரு தந்தியை கொடுத்தார். உடைத்துப் பார்த்தான்.

“உங்கள் மகனை காலையில் இருந்து காணவில்லை! உடனே வரவும்—விடுதி தலைவர்” என்றிருந்தது. அவளுக்கு ‘திக்கென்றது நெஞ்சு. கைகால்கள் படபடத்தன. ‘பாபு!’ என்று வாய்விட்டுக் கதறவேண்டும் போயிருந்தது. உடனே டெலிபோன் மூலம் ரகுவுக்குச் செய்தி அறிவித்தான். கல்லூரிக்கு ரயில் மூலமாய்ப் பறந்தான்.

இரண்டு மூன்று நாளாய் பாபு சோர்ந்து போயிருந்தான் என்றும், அன்று காலையில் காணவில்லை என்றும் கையை விரித்தார் தலைவர். செய்தி எல்லாப் பொலிஸ் நிலையங்களுக்கும் அறிவிக்கப்பட்டது.

இரண்டு நாட்கள் கடந்தன. ஒரு தகவலும் இல்லை. விடுதித் தலைவரும் பாபுவைக் கண்டுபிடிக்க எவ்வளவோ முயன்றார். பயன் கிடைக்கவில்லை.

கவலைப் படாதீர்கள்! எப்படியும் பாபுவைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வந்துசேர்க்கிறேன் என்று சென்ற ரகுவையும் மூன்று நாளாய்க் காணவில்லை.

மணிமேகலை நம்பிக்கை இழந்து நடைப்பிணமானான் தெய்வத்தின் மீது கொண்ட நம்பிக்கையே அவளை உயிருடன் ஊசலாட வைத்துக்கொண்டிருந்தது.

நான்காம் நாளில் மத்தியாணம் அவன்கோலமான உடையுடன் நின்ற பாபுவுடன் ரகுவைக் கண்டபோதோ அவளுக்கு மகிழ்ச்சியினால் பேச்சே வரவில்லை. ‘பாபு!’ என்று மகனைக் கட்டிக்கொண்டு உச்சிமோந்தான். அவன் தாயை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாபுவை நுவுரெலியா ரெயில்வே ஸ்டேசனில் வைத்துப் பிடித்ததாக

ரகு கூறினான். ‘ஏனடா என் செல்லமே? உவக்கு அம்மா மேலே ஏன் இவ்வளவு கோபம்?’ அவன் அழுது கொண்டே கேட்டான். ஆனால் பாபுவோ தாயை வெறித்துப் பார்ப்பதை நிறுத்தவில்லை!

“பாபு சிறுபையன். குழந்தை அவனுக்கு இப்போ தேவைப்படுவதெல்லாம் தாயான உங்களது அன்புதான். ஆனால் நீங்களோ பையன் இப்பொழுதே எல்லாம் படித்துமுடித்து விடவேண்டும் என்று நினைத்தால் முடியுமா? அது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம்.”

ரகு இப்படிச் கூறியபோது தான் மகனின் கோபத்துக்கு அவனுக்கு காரணம் புரிந்தது. அவன் உள்ளத்திலே தெளிவு பிறந்தது. ‘நான் எவ்வளவு முட்டாள்தனமான காரியத்தினைச் செய்துவிட்டேன். மிஸ்டர் ரகு! என் முட்டாள்தனத்துக்கு என் செல்வத்தினையே பறிகொடுக்கப் பார்த்தேனே! குழந்தைக்கு தாய் தந்தையின் அன்புதான் முக்கியம். தந்தையை சிறு வயதிலேயே இழந்துவிட்ட அவனுக்கு தாயின் அரவணைப்பையும் நான் மறத்தேனே! பாவிநான்!’ பாபுவை இறுக்கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர் வடித்தான் அவன்.

“மணிமேகலை! நான் ஒன்று சொல்வேன்! தவறாக நினைக்கமாட்டீர்கள்!” அவன் மெதுவாகக் கேட்டான்.

“என்ன மிஸ்டர் ரகு”

“பாபுவுக்கு நான் தந்தையாக இருக்க முடியுமா?” அவனது குரலில் தொனித்த அன்பும் உறுதிப்பாடும் அவனையே மலைக்கச் செய்தது. சேகரன் ஒருகணம் அவன் நிலையில் தோன்றி மறைந்தான்.

“உண்மையாகவா? ரகு” அவளது கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பொழிந்தன. பாபுவுடன் சேர்த்து, ரகுவின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு மெய்மறந்து நின்றாள் மணிமேகலை!

மூவர் இரு காலால் நடத்தல்

வடங்கோட்டை. மு. இராமலிங்கம்

கல்காடி

அவனோ அறு மாதக் கருப்பவதி. அவளுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தையும் ஐயாண்டுப் பிராயத்ததாய் இருந்தது.

அவள் அங்ளுடைய கணவனிடமிருந்து வாங்கிய அடியும் உதையும் அப்பரிய. அவற்றிற்குக் காரணம் அவள் அருந்திய கள்ளும் ஆடிய குதுமே.

இளமையையும் சிறின்பத்தையும் நிலையுள்ள என்ற நம்பி நடந்த அவள் இப்போது தன் இல்லத்தைத் துறந்து, தன் மகனை இரப்பில் எடுத்துக் கொண்டு, எங்கோ சென்றாள்.

கணவனும் மயக்கந் தீர்ந்து தன் மனைவியையும் மகனையும் தேடலானான் அவள் போன பாதையை உசாவி அறிந்தான். அலைந்தான்.

ஒரு தேற்கு மரத்தின் கீழ் தன் னத் தலியானும் கிழவன் ஒருவன் இருந்து செருப்பத் தைத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். உடனே.

தண்ணீர்க்குப் பகைதரு மரத்தின் கீழிருந்து, முள்ளுக்குப் படல் மூட்டும்

அண்ணாவே!
மூவர் இரு காலால் நடத்தத் து
கண்டீரோ?

என்று கேட்டான். தைத்துக்கொண்டிருந்த செருப்பைக் கீழே போட்டு விட்டு, விநோதமான அவ்வினாவை எறிந்தவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான் கிழவனும் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக,

ஆம். கண்டேன்,
மூவர் செத்தின்று மூன்று நான்.
மூவரைக் கொன்றவர் செத்தின்று
முப்பது நான்.

என்று இரக்கக் குறிப்போடு சொன்னான்.

வியாக்கியானம்

1 தண்ணீருக்குப் பகை தரும் மரம் என்றது தேற்கு மரத்தினை. நிலில் சீனக்காரத்தை இட்டால் அந்நீர் தெளிவது பிரசித்தம். சீனக்காரம் (படிகாரம்) போன்றதே தேற்குங் கொட்டையும். தேற்கு மரத்தின் இயல்பை இன்றைய மக்கள் அறிந்துள்ளனரோ என்று எக்குத் தெரியவரவில்லை. தொல் தமிழரோ அதனை நன்கு அறிந்துள்ளனர் என்பதற்குச் சான்றுண்டு. அச்சான்றினை நோக்குங்கால், இப்பாடலும் பழையது—அல்தாவது சங்க காலத்தின் அண்மைக் காலத்தது—என்றேனும், தொல்குடி மக்களால் பாடப்பட்டது என்றேனும் நாம் கொள்ளலாகும். எங்ஙனமாயினும், இப்பாடலில் பழைய மரப் இலங்குகின்ற இத்த மரபை இன்றளவ் மக்களும் பாராட்டி வருகின்றனர் என்பது புலனாகும். இதற்கு அவர் நாவால், உணர்ச்சி தழும்பு நலிலப்படும் இந்நாட்டார் பாடலைவிட வேறு எதுவும் வேண்டுமோ?

இனி, இலக்கியச் சான்று இவை. கவித்தொகை (142), நெய்தற் கவி 25ம் பாட்டில—

கலஞ் சிதை இல்லத்துக்
காழ்கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போல்
தெளிந்து நலம் பெற்றான்
நல்லெழில் மார்பனைச் சார்ந்து

என்று வரும் பாகத்திற்கு நச்சினர்க்கினியர், 'தேய்க்குங் காலத்தே சிதைக்கின்ற தேற்றவினுடைய விதை

யைக் கொண்டு கலத்தேமெல்லத் தேற்றக் கலக்கிய நீரிற் சிதைவு தெளியுமாறு போலத் தன் சிதைவு தெளிந்து பழைய கலத்தைப் பெற்றான் என்று உரை செய்தனர். மேலும் மணிமேகலை 23ம் காதையில்

தேறுபடு சின்னீர் போலத்
தெளிந்து (142)

என்று வருவது காண்க. தேறு — தேற்குங் கொட்டை (உ. வே. சாமி நாதையர்).

2. முள்ளுக்குப் படல் மூட்டும்—காலில் முள்தையாத வாறு தோல் கொண்டு செருப்புத் தைத்தல். பனை மட்டையாலும் பனை நாரினாலும் செருப்புத் தைத்து அதனைக் கால்களில் அணிந்துகொண்டு வேலிக்கு இலந்தை முள் முதலியனவற்றைக் கட்டும் வழக்கமும் இன்றுமுண்டு. தோல் கொண்டுதைத்த செருப்பைக் காலில் இட்டுச் செல்லும் வழக்கம் பண்டுதொட்டே இருந்து வருகிறது என்பதைத் 'தொடுதோல் அடியர்' (பெரும்பாணாற்றுப் படை 169, மதுரைக் காஞ்சி 630, பட்டினப் பாலை 265) என்னுஞ் சொற்றொடராலும் பிறவாலும் அறியலாம்.

படல் என்னுஞ் சொல், உறக்கம் என்னும் பொருளில் சங்க இலக்கியத்தில் (பாலைக் கவி, 9 குறள் 1116, 1175, ஐங்குறு நூறு 145) வருகின்றது. படல் இன்று ஐகாரச் சாரியை பெற்றுப் படலை என வழங்குகிறது.

3. மூவரைக் கொன்றவன் பாம்பின் நஞ்சு. பாழ்ங் கிணற்றில் செத்த பாம்பொன்று வறியப்பட்டு அதன் விஷம் நீரில் ஊறியிருந்தது. விடாய் உற்ற அப்பெண் அந்நீரைத் தானுங் குடித்து மசையும் குடிக்கச் செய்த தலை இருவரும் இறந்தனர். அவள் வயிற்றுப் பிள்ளையும் உடன் இறந்தது.

நாடோடி இலக்கியத்தின்
மாண்பு

இந்தப் பாடல் அளவில் சிறிதாயினும், சொல் ஆக்கத்தில் அவ்வளவு சேழிப்புடைய தில்லையாயினும், பொருட்பேற்றில் செவ்விய வளம்

உடையதாகும். நாடோடி இலக்கியம் ஆனது பொது மக்களின் மொழி மிளிர்வொழி ஆகும். இத்த இலக்கியத்தின் இலக்கணம் இஃது என்று நாம் பல்லாண்டுகளாக எழுதிவந்தும், எழுத்தாளரும் இன்னும் உரைராதிருத்தல் வியப்பு. இங்குஞ் சிறிது சொல்லி இவ் இலக்கியத்தைச் சுவைத்தற்கு ஏது காட்டுவோம்.

ஒரு நாட்டில் மக்கள் வாழ்ந்த முறையை முக்கியமாக மொழிவது வரலாறு (சரித்திரம்) (History). அஃது அரசியல் துறையை (Politics) மட்டும் செறிவிக்கும் சுவடிகள் சென்ற அளவிற்கே சரித்திரம் செல்லும். சுவடி இல்லாதபோது நாட்டின் மொழி, சாஸனம், அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொருள்கள், என்னும் இவற்றைச் சரித்திரம் துணைக்கொள்ளும்.

சமூகச் சரித்திரமோ (Social History) சுவடிச் சான்று குறையக் குறைய பிற சான்றுகளிலிருந்து அனுமானிக்கப்படும். இக்காலச் சரித்திர நூல்களோ சமூகச் சரித்திரத்தைச் சிறிது சொல்ல முயல்கின்றன இவை சமூகச் சரித்திரத்தைச் சொல்ல, இலக்கியம், சாஸனம், அகழ் பொருளாராய்ச்சியுரைகள், முதலியவற்றைத் துணையாகக்கொண்டுள்ளன.

பொது மக்கள் இலக்கியமோ (Folk-lore) வேறெதையும் துணைக் கொள்வதில்லை. சரித்திரத்தைப் போலப் பொய்யும் புழுகும், புனைந்த வையும், பஷ்பாதமும், அனுமானமும், ஆப்த வாக்கியமும், என இன்னோரன்வற்றைக்கொள்ளாமல், அப்பொது மக்கள் இலக்கியம் மக்களின் நாவினின்றும் பிரத்தியக்ஷமாக நேரே கொள்ளப்படும்.

இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷமாகக் கொள்ளப்படும் கதைகள், பாடல்கள், பழமொழிகள், முதலியன எத்துணைப் பழமை உடையன? அண்மைக் காலத்தனவாய் இருக்கலாம். நகரங்களில் இல்லா மாந்தரின் நாவினின்றும் நழுவம் நயங்கொள் கவிதைகளுங் கானங்களும் கவினங்களே. மூன்றாண்டுப் பழையனவாவும் இருக்கலாம். அதனால் அவை எவ்வுமே இழுக்கு யாதொன்றும் இல்லை.

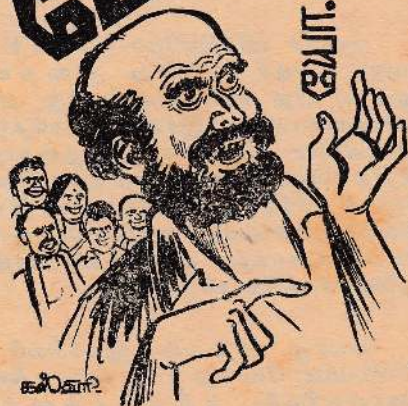
அவற்றைப் பழைய இலக்கியம் முதலியவற்றோடு ஒப்புக்கொண்டால் (Comparative Method) அவற்றின் மகிமை விளங்கும். நாடோடி இலக்கியம் மக்களின் தொன்மையை (Man's Past), விளக்குவதற்கு ஆயிரம் சூரியப் பிரகாசம் போன்றது. அத்துடன், மனிதனின் ஆன்ம சடேற்றத்திற்கு (Spiritual History of Man) எடுத்துக்கொண்ட அரும்பாடு எளிதில் உணரப்படும்.

(இப்பாடலை உதவியவர் காலஞ்சென்ற ஓட்டுசட்டான் அன்பர் திரு. K. U. மாப்பாணர் அவர்கள் ஆவர்.)

*****

பிற்-வாக்கு

பொ.பெ.

குட்டிக்கதை

அது ஒரு மலைக்கிராமம். அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு கிழவன் இருந்தான். அவன் எந்த நேரமும் பழமையைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசிக்கொண்டேயிருப்பான். அவன் பேச்சைக் கேட்டு 'கேட்டு அலுத்துப்போன அக்கிராமத்து மக்கள் அவனை வரட்டுக்கிழவன் என்று அழைத்துக் கொள்வார்கள். உலகத்தில் நடக்கும் புதியமாற்றங்களைப் பற்றியாரும் கூறினால் அந்தக் கிழவன் நம்பவே மாட்டான். 'ஐயோ! உலகம் அழியப் போகிறது' என்று ஒப்பாரிவைப்பான்.

அக்கிராமத்தின் மத்திக்கூடாக ஒரு பெரிய ஆறு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் குறுக்காக ஒரு பாளம் கட்டப்பட்டுள்ளது. அந்தக் கிழவன் ஒரு நாள் அந்தப் பாலத்தின் மேல் ஏறி நின்று அந்த ஆறு உற்பத்தியாகிவரும் மலை உச்சியை பார்த்தவாறு நின்றான்.

ஆற்றின்கரை யோரமாக கிராமத்து மக்கள் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

"இங்கே வாருங்கள் உங்களுக்கு ஒரு உண்மையைக் காட்டுகிறேன்" என்று அவன், அவர்களை அழைத்தான்.

மக்கள் ஆவலோடு அவனுக்கருகில் சென்றார்கள். அவன் பார்க்கும் மலை உச்சியை அவர்களும் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

"பாருங்கள்! நன்றாகப் பாருங்கள்! பார்த்தீர்களா? ஆறு முன்னோக்கி ஓடவில்லை; அதுபின்னோக்கித் தான் ஓடுகிறது". என்று ஆரவாரத்தோடு கூறினான்.

மக்கள் சத்தம் போட்டு சிரித்தார்கள்.

"ஏய் கிழவா! ஆறு பின்னோக்கி ஓடவில்லை!" கிழவன் மறுத்தான்.

"இல்லை! இல்லை. ஆறு பின்னோக்கித்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது!" என்று கத்திக்கொண்டிருந்தான்.

"ஏய் கிழவா! ஆறு முன்னோக்கித்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் நீ தான் பின்னோக்கி நிற்கிறாய்! நீ தான் பின்னோக்கி நிற்கிறாய்!" என்று கூறிக்கொண்டு மக்கள் ஆற்றோரம் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

வீரமென்னும்
பாஷாட்டும்
வியத்தனின்
தாரியாருத்தி!

மூலம் : தான் ஓய்.
தமிழில் : சீ. சாத்தனார்.

இருண்ட சிறைக்கூடத்துக் கம்பிகளின் பின்னே
இளைத்திட்டே நிற்கின்றான் இளவயதுத்தாயான்
மருண்டதொரு சிறுதழந்த அளவதுதான் வெளியே
மண்டி மண்டித் தவழ்கிறது சொல்லறியாப்பிஞ்சு.

★

★

முகப்புதைத்துச் சொல்லற்று விகம்புகிறுந்தாயான்
முகங்காண்ப் பிஞ்சு மகன் தவழ்ந்து தனைத்தேட.

2

"என்னருமைச் செல்வமே, எனது சிறுகனையே
என்னை நீ எப்படித்தான் கண்டு கொள்ளமுடியும்?
பின்னியுள்ள தென்காலைப் பெரியதொரு விலக்கு,
பெருஞ்சுவர்கள் பல என்னைச் சூழ்ந்து சிறைசெய்யும்!
முன்னிருநான் பகற்போதில் மூர்க்கர்கள் வந்தென்னை
மூட்டையென இச்சிறையில் தூக்கியெறிந்திட்டார்"

3

இருநாட்கள் பால் குடியாச் சிறுமழலைச் செல்வன்
இளைக்கின்றான், அழுகின்றான், தாய்தனையே தேடி!
பொருகுமின்ற தாயவளம் சிறைக்கம்பியுள்ளே,
பொங்குகின்ற மார்பகத்து ரத்தமதைப் பார்ப்பான்.

4

“என்னருமைத்திரவியமே, எனது சிறு மணியே
உன்தாயின் மார்பகத்து ஓடு ரத்தம் பாராய்,
சின்ன மனம் கொண்ட திந்தச்சிறுமதியோர் கூட்டம்
சின்ன முறத்தீய்த்ததடா உன்தாயின் உடலை

முட்டி வரும் பாலமுதம் இனியுனக்கு இல்லை,
மூளியாக்கி விட்டார்கள் உன்தாயின் மார்பை!
வெட்டிவிட்ட மார்பகத்து ஓடுவது எல்லாம்,
வெள்ளமென ரத்தமடா, வெள்ளமெனரத்தம்!”

5

மறுநாளில் சிறைக்கூடம் திறக்க, அவள் வெளியே
மனம் பொங்க ஓடோடி மகனை அணைத்திட்டாள்.
சிறு மழலைனைக் கொஞ்சி உடல் சினிர்த்ததாயாள்,
சில நிமிஷம் மனங்கனக்கச் சிலை போல நின்றாள்.

6

“என் மகனே, என் மகனே பொன்னுனக்கு நானும்
எவ்விதமாய் பால் தருவேன், ஏதெனக்கு ம ர்பு?
பின்னமுற்று விட்டதடா பேதையரால் வாழ்வு;
பின்னுனக்கு என்ன சுகம் என்று நினைக்காதே!

பெற்றவளுக்கிக்கதியே பிறந்த நாட்டிற்கும்
உற்றதிந்தக் கதியேதான் உணரடா நீ மகனே!
கற்ற வித்தை தந்தையிடம் உன்னிடமேயுண்டு,
களமதிலே இப்பழிக்கு எதிர்ப்பழிநீகொள்ளு!

(வியத்னாமியக் கவிதை)

அத்தியாயம் 5

தலைக்கு மேல் உயர்ந்து கீன்ற
செவ்வுக்கு மரத்தின் இலை தரையில் நிழ
விட்டது. நிழலுக்காக மரத்தடியில்
நின்ற பெரிய கங்காணி நிழலாடவும்
நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

இலை ஆடுகிறது.

இலை ஆடினால் நிழலும் ஆடத்
தான் செய்யும். தன் நிலை ஆடினால்...!

பூதமாய் எழுந்து நின்ற கேள்வி
அவரைப் புண்ணாய் அரித்தது. ஏதோ
நடக்கக்கூடாதது நடந்துகொண்டிருப்
தாக எண்ணியதால் ஏற்பட்ட ஒரு
அசௌகரிய உணர்ச்சி அவரைப்
பிசைந்தது.

“இந்தப் பயலை இப்படியே
சும்மா விடப்படுவது...”

தலையை மேலும் கீழுமாய் ஆட்
டிக் கொண்டபடி நடத்தார். நடந்து
கொண்டே முனெக்கொண்டார்.

அவரைவிட ஒரு அடி முன்னால்
போய்க்கொண்டிருந்தது அவருடைய
தொந்தி. சட்டைக்கும் மேலாக,
'விண்'னென்று இழுத்து போடப்
பட்ட கோட்டுப் பொத்தானுக்கும்
மேலாக, தனியாக நிற்கும் அந்தத்
தொந்தியுடன் அவர் எப்படி மலை
ஏறி இறங்குகிறார் என்பதைவிட அந்
தத் தொந்தியில் எப்படி வேஷடியை
சுற்றி நிறுத்துகின்றார் என்பதே அதி
சயிக்கப்படவேண்டியது.

சட்டி சொருகிய கைப்பிரம்பால்
ரூட்டோரத் தேயிலையை நிரைப்
பிரகாரம் எண்ணிக்கொண்டே வந்த
வர் நாலாவது நிரையை நீனிநெரித்
துக்கொண்டு இறங்கினார்.

அவர் இறங்கிய நாலாவது நிரை
யில் ஒரு பத்து தேயிலையின் கீழ் ஒரு

பொட்டல். அங்கே ஒரு நெருப்புக் குச்சி மரம். நெருப்புக்குச்சி மரத்தின் மிகவும் தாழ்வான கிளையில்—அடர்ந்து கிற்றும் தேயிலையின் மறைவில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் குட்டிச் சாக்கை கைத்தடியின் சட்டி முனை தட்டுகிறது.

‘டிங் டிங்’ கென்று எழுந்த ஓசை உள்ளே இரண்டு இருக்கிறது என்பதை ஊர்ஜிதப் படுத்தசற்றே கனைத்துக்கொண்டார். உதடு விரிபா முறுவலால் கன்னங்கள் மின்னிக்கொண்டன.

புதமாய் எழுந்து புண்ணாய் அரித்துக்கொண்டிருந்த பிரச்சினையை ஒரு கணம் மறந்து, கைப்பிரம்பை சாய்வாக ஊன்றி அதில் சாய்ந்து கொண்டார். கால் அழுத்திய முள்ளாய் ‘சரக்’ கென்று மண்ணுக்குள் இறங்கிய ஊன்றுகோல் ஒரு விஷம் ஆடிச்சமாவித்து பெரிய கங்காணியின் பெரிய உடலைத் தாங்கிக்கொண்டது.

குட்டிச்சாக்கில் இருப்பது வாடிக்கை!
கொண்டுவந்து வைப்பவன் நாட்டாளர்!
அடையாளம் இந்த நெருப்புக்குச்சி மரம்!

போத்தலில் இருப்பது தொண்டைக்குள் இறங்கினால், கண்ணுக்கு முன்னாலேயே காற்றேறும் பாலானாய் வயிறு வளர்வது தெரியும். இப்போதே விண்ணென்று நிதும் கோட்டுப் பெசத்தான் ‘பட்’ மென்று தெறிக்கும், ஹதயல் பலமானதாக இருந்தால் தொந்தியை வெட்டும். ஆகவே சற்றுக் குனிந்து கோட்டுக்குள் விரல் நுழைய இடைவெளியை உண்டாக்கி போத்தலையை கழற்றிவிட்டுக்கொண்டார். விடுபட்ட கோட்டு விளாப்பக் கம் தொங்கிக்கொண்டது. சர்ரென்று கயிறுறுந்த கொடியாய். கோட்டின் இரு பைகளிலும் கிடந்த கைச் செக்ரோல்கள் ஊன்றி இருக்கும் கோவில் ‘தடக் தடக்’ கென்று தட்டிக்கொண்டன.

பெரியவரைத் தாங்குவது நீயல்ல நாங்கள் என்பது போல்.

“பழைய மலைக் கொழுந்து சேக்ரோலும் ‘புல்வெட்டுக் கொத்தரப்புச்

செக்ரோலும் தான் அவருடைய கோட்டுப் பைகளில் கிடந்து அடிபடுபவை.

“இந்த செக்ரோல் ரெண்டையும் வீசித் தொலைச்சனைக்குத்தான் எனக்கு நிம்மதி” என்று ஏதாவது துரையின் கேள்வி களுக்குப் பதில் கூற வேண்டிய இக்கட்டான நேரங்களில் பெரிய கங்காணி ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டாலும், உள்மூர நனைத்தக் கொள்ளுவார் ‘இந்தச் செக்ரோல் தட்டி லாட்டி. எலுக்கு என்ன மதிப்பு’ என்று.

உண்மைதான்!

அவர் கையில் செக்ரோல் இல்லாவிட்டால் அவரை யார் சட்டை செய்யப் போகின்றார்கள்.

வாடிக்கை தவறாமல் கிரிபண்டா கொண்டுவந்து நெருப்புக்குச்சி மரத்தில் மாட்டிவிடுகின்றானே—இவரும் காலநேரம் என்ற கணக்கில்லாமல் உள்ளே ஊற்றி ஊற்றி வெள்ளாளிச் சாலாய் தொந்தியைத் தள்ளிக்கொண்டு திரிகின்றாரே—இதெல்லாம், இந்த செக்ரோல் செய்யும் மகிமை.

அழகான தன் மகளை பதுவைவரை பாடசாலைக்குக் கூடப் போய் கூட்டிவர சின்னனின் மகனை தினசரி அனுப்பி எடுக்கின்றாரே அது இந்தச் சைச் செக்ரோலின் சக்தி.

மனைவி பூவும் பொட்டுமாய் போய் விட்ட அன்றிலிருந்து இன்று வரை, அவரது ஆறு கம்பிரா வீடு, அரை ஏக்கர் காய்கறித் தோட்டம், ஆடு மாடு இத்தியாதிகளை மேய்ப்பனில்லாமல் நையாகக் கலங்கவிடால் சிந்தாமல் சிதறாமல் கொண்டு நடத்துகின்றார்களே மீனாட்சிக் கிழவியும் மெய்யப்பக் கிழவனும் அது இந்தச் சைச் செக்ரோலின் கவர்ச்சி.

இத்தனை பேருக்கும் பெரிய கங்காணி தன் கையில் இருந்து சம்பளம் கொடுப்பதென்றால் என்றே கதிர் காமம் போயிருப்பார்—கையில் ஓட்டுடனும் கழுத்தில் உத்திராட்சக் கொட்டையுடனும்.

கைத்தடியில் ‘தடக் தடக்’ கென்று தட்டிக்கொண்டிருந்த செக்ரோல்

இரண்டையும் வெளியே இழுத்தவர்
மீண்டும் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டு
குட்டிச் சாக்கில் இருந்த போத்தலை
வெடுத்தார்.

வெகு லாவகமாக போத்தலை
ஒரு ஆட்டல் ஆட்டி நுரையுடன்
கிடந்த அசடுகளை வெளியே தள்ளி

விட்டு போத்தலுடன் அண்ணந்தார்.
வேட்டி முனையால் ஈரரையைதுடைத்த
படி கைப்பிரம்பை ஆட்டிப் பிடுங்கிக்
கொண்டு பாதைக் கேறினார்.

பழையமடைக் கிழடுகள் சாவதான
மாக—மிக மிகச் சாவதான மாக
கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வெடித்துக் கிளம்
பும் தங்களது இளங்
குருத்துக்களை எல்
லாம், காலங்கால
மாக இவர்களுக்கு
ஈந்து, இனிக்குருத்
தக்கள் வெடிக்க
இடம் இல்லாத நிலை
யில் மறத்துப்போய்
நிற்கும் மலை பழைய
மலை.

காலத்தால் செத்து
விட்ட இத்தேயிலை
யின் இளமையை இனி
வ்வாத்தால் உயிர்ப்
பிக்க வேண்டும். அது
வரை மறத்து விட்ட
இம்மரங்களில் அங்
கொன்று இங்கொன்
றாக அருப்பும் குருத்
தக்களையும் பேன்
பார்ப்பது போல்
தேடித் தேடி ஆய்ந்
தெடுக்கத் தள்ளப்
படுபவர்கள் தோட்ட
த்துக் கிழடு கிட்டை
கள்

நாளெல்லாம்
பொழுதெல்லாம்.
வெய்யில் மழைபா
ராது. உழைத்து,
ஓடாகி, ரத்தம் சுட்
டுப் போய் இன்று
கிழடாகிறிற்கும் இவ
ர்சனையும் கவலாத்து
செய்து இளமையூட்ட
முடியுமென்றால்
தோட்ட முதலாளி
பார்கள் அதையும்
தடங்காது செய்வார்
கள்.

அவர்களுக்கு வேண்
டியதெல்லாம் இவர்
எவ்வளவு கடும் உழை
ட்டி.

ஒன்பது ஸ்ரீணிக்கு அவர் நிறுத்த
வைத்த ஒன்பது சாக்குகளும் இன்
னும் வெய்யிலில் கிடந்தன.

“இன்னம் லொறி வரலையாடா?”
என்று கத்திக்கொண்டார்.

“இல்லேங்க, இன்னக்கு அஞ்சு
மலை அஞ்சும் தூரத்தூர். எல்லா
கொழுந்தையும் ஏத்திக் கிட்டுத்தான்
லொறி வரணும்”.

பதிலுக்குக் கத்தினைச் சாக்காள்.

“சரி சரி நெகல்லே இழுத்துப்
போடு...” என்ற படிசெட்டி நுனியை
தொந்திக்கடியில் சொருகிக்கொண்டு
கட்டத்தார்.

“கையை எட்டிப்போடு கையை
எட்டிப் போடு” என்ற கங்காணியின்
கத்தல் பழைய மலையை நோக்கி காற்
றுடன் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பெரியாயில் குறுக்குப் பாதை
யில் தபால் பையன் இறங்கிக்கொண்
டிருப்பதைக் கண்டவர் சற்று நின்
றார்.

கங்காணியார் தனக்காகத்தான்
நிற்கின்றார் என்பதை யுணர்ந்த தபால்
பையன் சற்றே நடையை விரைவாக்
கொண்டு “எழு கட்டு இருக்குங்கப்
பேன்” என்றபடி மறுகில் தொங்கும்
குட்டிச்சாக்கை கழட்டாமலே, லாவக
மாகக் குனிந்து பெயிஸில் கட்டி
வைக்கப்பட்டுள்ள நான்கு கொழுந்
துக் கட்டுகளை எடுத்து அவரிடம்
காட்டுகின்றான். அவை முத்தல் இலைக்
கட்டுக்கள்.

நான்கு பிடிக்கையும் தனித்தனி
யாக வாங்கி உற்றுப் பார்த்தார்
பெரிய கங்காணி. தேற்று அவர் அனுப்
பிய மூன்று நோக் கொழுந்திலிருந்து
மூன்றும், சின்ன கணக்கப் பின்னா
மலையிலிருந்து ஒன்றும் என்பதை கட்
டுக்களில் இருந்த ‘லேபில்’ மூலம்
கண்டு கொண்டார்.

“மலையில கொழுந்திலேன்னு
காஞ்சு மாடு கம்புல பூந்தாப்புல
நாலெலை அஞ்செல்லென்னு பிச்சி அனுப்
புன அவனுக்க தான் என்ன செய்வா
னுக்க றிப்போட பண்ணுமே” என்று

நினைத்துக்கொண்டவர் ஒரு லேபிலில்
பெரிய துரை ஏதோ எழுதியிருப்
பதைப் பார்த்தார். அவருடைய
பெரிய மண்டைக்கு அது புலனாக
வில்லை. தபால் பையனிடம் கேள்
ளார் “என்ன போட்டிருக்காரு” என்ற

கட்டை கையில் வாங்கிய தபால்
பையன் மேலும் கீழாகத் திருப்பிப்
பார்க்கின்றான்.

பெரிய துரையின் ஒழுங்கான கை
எழுத்தைக் காசிப்பது கிராமம். அது
வும் ஆங்கிலம் நன்றாகப் படித்த
வர்களுக்கு. ஒரு பிடி கொழுந்துக்கு
மேல் சுற்றப் பட்டுள்ள காசித்த துண்டில்
அவர் கிறுக்கியிருப்பதையா
வாசிச்சு முடியும். அதுவும் தபால்
பையனால்!

வெகு நேரம் தடுமாறிய பிறகு
‘சரி விடு’ என்று கங்காணியாரும்
கைவிட்ட பிறகு ஒரு விதமாக யூனிட்
துக் கூறிவிட்டான் தபால் பையன்.

“ஸ்பீக்” என்று போட்டிருங்காங்
கப்பேன்...”

‘ஸ்பீக்’ என்றால் கங்காணியாரை
அல்ல. சின்ன துரையை. முத்தல்
இலை சாம்பிலும். சின்ன துரைக்குத்
தான் இடையில் கங்காணியார் பார்த்
துக் கொள்ளுகின்றார்.

பெரிய துரையிடம் வாங்கிக் கட்
டிக் கொள்ளுபவைகளை சின்ன துரை
கங்காணியின் மேல் விசிரியடிப்பார்.
அப்போது அந்தச் செக்ரேடே தூக்கி
எறிந்துவிடும் ஆத்திரம் வந்தாலும்
அதற்கான துணிச்சல் வராது பெரிய
கங்காணிக்கு.

“நீ நைட்டி ஸ்கூலுக்குப்
போறியோ” என்று தபால் பையனி
டம் கேட்டுக் கொண்டார். துரை எழு
திய இங்கிலிசைக்கூட வாசித்து விட்
டானே தோட்டப் பாடசாலையில்
படித்துவிட்டதாலா?

தபால் பையன் முற்றல் இலைக் கட்
டுகளை வாங்கி மீண்டும் தபால்காக்குக்
குள் போட்டுக் கொண்டான்.

“இந்த மமேக்கர்மார்களும் மகா
மோசம். முத்தெலைன்னு தூக்கி எறிஞ்

ட்குப் போறது பூனை இதைப் பொட்டலம் கட்டுனுப்புல பொட்டலம் கட்டி அனுப்பிடறா' என்று மூனகிக் கொண்டார்.

சாயந்தரம் சின்னதுரை கட்டாயம் தன்னை ஆபீசுக்குழுப்பார் கேள்விமேல் கேள்வி கேட்பார் தெண்டம் போடுவான் ஆய் ஊய் என்பார் என்பது கங்காணியாருக்குத் தெரியும். கண்டக்டர்ய்யாஸிடம் டேசி துரை இப்படிக்கேட்டால் எப்படி பதில் சொல்வது. இப்படிக்கேட்டால் எப்படி பதில் சொல்வது என்று கேட்டுவைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் மலையை நோக்கி ஏறினர்.

“பனுசனுக்குமலையிலதான் கறைச்சல்லு வீட்டுலாவது நிமாத் இருக்கா? ஒரே எனவு... புள்ளைங்களைப் பெத்து வாயைக்கட்டி வயித்தைக் கட்டி எடுத்து, காசைக் கொட்டி படிக்கவும் அனுப்புனா அது க எதையாவது யோசிச்சு செய்யுதுகளா... மம்... அந்த ராமன் பயலையே கேட்டுறலாம் ‘நானா இப்படி சந்தேகப்படுறேன் அது நெசமான்னு...’ நன் ஒன்னைக் கேக்க, ஏட்டிக்குப் போட்டியா அந்தப் பயன்னைச் சொல்ல ...

...இத்தக் காலத்துப் பயலுகிட்டப் பேச்சுக் கொடுக்கிறதுதான் பைத்தியக்கார நாயை தோத் தோங்கிற மாதிரி இருக்கே.....

...அன்னைக்கு என்னமாதிரி பேசிப் பட்டான் அந்த ஆதிப்பய. சின்ன தொரைக்கின்னு பங்ளா கட்டுன நாளளேருந்து அஷங்கப்பன்தான் பங்களா கூட்டுறான். அன்னைக்கு அவனுக்கு சொகமில்லாப் போயிறிச்சு. அதுக்காக வேறொருத்தனை பங்களா கூட்டப் போடலாமா? இல்லே ஒருத்தனையுமே அனுப்பாம விட்டுறலாமா? சின்னத் தொரை கொதிரிப்படுவானே. ஏன் பங்களா கூட்ட ஆள் வரவேன்னு’ அதுக்காக, இந்தப் பயகிட்ட ‘அடேயப்பா இன்னி ஒரு பொழுதானே, ஒங்கப்பனுக்குப்பதிலாபோய் தலையைக் காட்டிட்டு வந்துடுடானேன்...

அவ்வளவுதான் அய்யாவுக்கு என்னமாகிரி ஏறிப்போச்சு கூட்டு மாதையும் கூடையையும் தூக்கி என் காலடியில் விட்டெறிஞ்சுட்டு ‘ஆளில்

லேன்னு நீ போயி கூட்டு கங்காணி, ன்னு சொல்லிப்புட்டானே.

வெளக்குமாத்தை என் கால்ல விட்டடிச்சா என்ன அர்த்தம். எம் முஞ்சியில அடிச்ச மாதிரி தானே. அவனை என்னாலே என்ன பாச்சிம் செய்ய முடிஞ்சுதா? காலம் ரொம்பக் கெட்டுப் போச்சி. அந்திக்கு அந்தி அருகு எங்கோ காரோட்டுருராம். ராசல் கூட்டலாமா? வடவாப்பயலுக. அவரு சோட்டுப் பயதானே இவனும். இவன் கிட்டப் போயி நான் எதையாவது கேட்க, எக்குதப்பா என் மானம் போறாப்புல அவன் எதையாவது சொல் விப்புட்டா...

சேச்சே புள்ளைங்களைப் பெத்திருக்கவே கூடாது.

மாடிற்ங்கிய வயலாய் மனதைக் குழப்பிக் கொண்டவர், வெற்றிலைப் பையை கையில் எடுத்தார்.

உதட்டுக் குறக்கில் விரல்களை ஒட்டி ‘ப்ளீச்’ என்று எச்சிலைத் துப்பிய படி மேலும் கீழுமாய் தலையை ஆட்டிக் கொண்டார்.

“ஆமாம் அது தான் சரி அந்தப் பயலோட அப்பன்கிட்டப் பேசிக் கிறேன்”

இராமரின் தகப்பன் சின்னன் எங்கே வேலை என்பது பெரிய கங்காணிக்குத் தெரியாத ஒன்றல்ல. பத்தாம் நம்பர் மலையில் பாசம் துடைக்கப் போயிருக்கின்றான். பாசம் துடைக்கப் போயிருப்பவர்கள் பகல் சாப்பாட்டிற்கு வீடு வர இரண்டு இரண்டரை மணியாகும். ஒரேதிரியாக கணக்கு முடித்துக் கொண்டு வந்து விடுவார்கள். ‘அதுவும் நல்லதுக்குத்தான்’ என்று பெரிய கங்காணி எண்ணிக் கொண்டார்.

‘பகல் கொழுந்து நிறுத்தகையோடு அப்படியே பாசம் தொடைக்கிற மலையையும் ஒரு எட்டு எட்டிட்டு வந்துறலாம்’ என்று மனதக்குள் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டபடி மலைக்குள் ஏறினர்.

ஒன்பது மணிக்கு அவர் கொழுந்து நிறுத்த இடத்திலிருந்து வெகு தூரம்

முன்னேறி இருந்தார்கள் கொழுந்துப் பெண்கள். 'பழைய மலைக் கங்காணி' மார் பரவாயில்லை, நான் மலையிலேயே நிற்க வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை— தன்னுடைய சுதந்திரத்தை மனதுக்குள் சுகித்தபடி நடக்கின்றார்.

கண்டக்டர் அய்யா போல் சகல வேலைத்தளங்களையும் மேற்பார்வை இட வேண்டிய பொறுப்போ உரிமையோ பெரிய கங்காணிக்குக் கிடையாது. எத்த மலை கொழுந்தோ அந்த மலையில் அவர் நின்றாக வேண்டும்.

கொழுந்தெடுக்கும் மலையில் அவரைக் காணாத பட்சத்தில், சின்னதுரையோ, கண்டக்டர் யாவோ 'எங்கே போனார்?' என்று கேட்டால் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டவர். இருந்தாலும் இவருக்கு ஒரு சலுகையும் இருக்கிறது. அது தான் புல் வெட்டுச் செக்ரேஸ்.

'எங்கே பெரியாணி?' என்று யாராவது பழைய மலைக் கங்காணிகளைக் கேட்டால் 'கொந்தரப்புப் பார்க்கப் போயிருக்கார்' என்பது தான் அவர்களுடைய 'ரெடிமேட்' பதில்.

இன்றும் அப்படிச் கூறும்படி கூறி விட்டுத்தான் நெருப்புக்குச்சி மரத்தடியைப் பார்க்கப் போனார். பையில் கிடந்த செக்ரேஸ் எடுத்து கையில் அணைத்தவண்ணம் பவுண்டரில் ஏறினார். பல்லைப் பிளந்து கொண்டு கிடந்த லெண்டிச்சான் கற்சனில் பதனமாகக் காலுன்றி வேகமாக நடந்தார்.

கொழுந்துக் காட்டை அடைந்ததும் தான் வந்துவிட்டதைக் காட்டிக் கொள்வதற்காக ஒரு கத்தல் போட்டார்.

"என்ன பெண்டுகளா" அங்கு கும்மியா அடிக்கிறேன்" ஏறு ரெசா... முக்கா ஆன்னேயும் அரையாளனேயும் ஏக்கரை முடிங்கிறான் தொரை நீங்க எக்காளம் போட்டுக்கிட்டு நின்னுங்க..."

பெரியவரின் சத்தம் கேட்டதும் ஆட்களிடையே ஒரு கறு கறுப்பு ஏழுகிறது. கைகளின் யந்திர இயக்கத்திலே ஒரு வேகம்.

நைந்து நசுங்கிய முதுகுகளிலே தொங்கும் நைந்து நசுங்கிய கூடைகளில் கால் கூடை நிரையாத கொழுந்துகள்?

உள்ளங்காலில் நிழல்விரும் உச்சிப் பொழுது. "படங்கை விரி" என்று சர்க்காளுக்கும். "எறங்கச் சொல்லு" என்று கங்காணிமார்களுக்கும் கட்டளை பிறப்பித்து விட்டு மேல் ரேஸ்டுக் கேறினர். அங்கேதான் மத்தியானைக் கொழுந்தை பிடுக்பார்.

'கொருங்கை ரெறுத்துட்டு சின்னனையும் கண்டு பேசணும்...'

செந்தட்டி பட்ட தோலால் சீனைவு நம நமத்துக் கொண்டே இருந்தது.

"பொம்புளாட்டிக் கவனிக்கவேண்டிய காரியம் இது ஆம்பை எதைக் கண்டான்." என்று நடந்து கொண்டிருப்பதாகத் தான் கருதும் சூற்றத்தை செத்துவிட்ட மனைவியோல் சுமத்தி விட்டு தான் ஒதுங்கிக்கொள்ள யத்தனித்தாலும், சர்க்கல் காரி நூல் மேல் சடப்பது போல் அதுவும் நடந்த கொண்டுதான் இருக்கிறது.

"அறுபது வயது பொறுப்பு இருபது வயதில் ஏன் வரக் கூடாது!"

வாழ்க்கை சப்பென்றூசிவிடும் என்பதை உணராத முனையிலேயே பெரிவர், கோட்டுப் பையிலிருந்து கடி காரத்தை இழுத்துப் பார்த்தார்.

நேரம் சரி.

சிறுபார்த்தார். கூடையும் தலையுமாக ஆட்கள் மேலே ரேஸ்டை நோக்கி ஊர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

(தொடரும்)

இருட்டும் வரை காத்திரு

6

(முன் இதழ் தொடர்ச்சி)

அப்புவும் ஆச்சியும் அன்றுமாலையே வீட்டிற்கு வந்துவிட்டார்கள். வரும் போது அப்பு மாதுளங்கன்று ஒன்றையும் வெகு கவனமாக வாங்கிக்கொண்டு வந்து. அன்னலெட்சுமியின் கையிலே மிகக்கனியோடு கொடுத்தார்.

“நல்லசாதி மாதுளை. திணத்தடியில் வைச்சால் நல்லா வளரும் பத்திப் பக்கமாக இப்பகொண்டுபோய் வை. உன்னை கையாலை வைச்சா நல்ல வளரும். முந்தியும் உன்னை கையாலை வைச்ச மாதுளை நல்லாக் குலுங்கிக் காச்சது”.

அன்னலெட்சுமி மனதை அழகும் இறந்த காலத்தின் நினைவுகளோடு அந்த மாதுளங்கன்றை அப்புவிட்டமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு போய்திண்ணையோரமாகப் பத்தியிலே சார்த்தி வைத்தாள். ஆச்சி, மணியையும் சின்னராசாவையும் உச்சிமோர்ந்து கொஞ்சிவிட்டு, மடிக்குள்ளிருந்த விளாம்பழங்களை எடுத்து அவர்களின் கைகளிலே கொடுத்தாள். கசிந்துபோன இனிப்புச் சரையை எடுத்து சின்ன ராசாவின் கையிலே கொடுத்து “அண்ணனுக்கும் குடுத்துத்தின்” என்று ஆச்சி வெகு ஆதரவோடு.

“இரண்டு கிழமையாலை ஒருக்கால் பரிமளத்திட்டைப் போய் நின்றுவர வேண்டியிருக்குது. அவளுக்குப் பெறுமாதம். என்னை வரவேணும் வர

செ.யோதநாதன்

வேணும் என்று வழிக்கு வழி சொல்லி விட்டவள். உன்னையும் பிள்ளைகளையும் விசாரித்தவள்”.

அன்னலெட்சுமி ஆச்சி சொன்னதற்குப் பதிலே பேசவில்லை. ஒரு கணம் தமக்கை பரிமளத்தை நினைத்தாள். பரிமளம் அசமுகியின் மறு அவதாரம். கேட்பவர்கள் தூங்கிச் சாகத் தக்க கதைகளைக் கதைப்பதற்கு அவளிற்கு நிகர் அவள்தான். அன்னலெட்சுமியைக் கண்டால் பரிமளத்திற்கு முற்றாகவே பிடிக்காது எலியைக் கண்ட பூனையாகிவிடுவாள்.

அடுத்த நாள் மாலை வழமை போலவே அன்னலெட்சுமி கடலை விற்கப்போனாள். இப்போதெல்லாம் அவள் நேரத்திற்கு வீட்டிற்குத் திரும்பி விடுவாள். ஐந்தாம் நாள் அவள் கடலை விற்கப் போகவில்லை; நாலு மணிக்கே வத்தகக் காய், பூசணிக்காய்களைக் கடகத்தினுள் வைத்து அடுக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டாள். இரவு எட்டு மணியாகி விட்டது. அவள் விடு திரும்ப, மணியும், சின்னராசாவும் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆச்சி அடுக்கையிலே ஏதோ அலுவலாக இருந்தாள். கடலைக்கடகத்தை பெட்டகத்தில் இறக்கி வைத்துவிட்டு, குடிசைக்குள் அன்னலெட்சுமி வந்தாள். கதவின் மறைப்பில் நின்று வேறு சிலை மாற்றிக் கொண்டாள். மணி இலேசாக நிமிர்ந்து பார்த்தாள். விளக்கின் திழு திழுக்கும் ஒளியில் சுவரிலே அவளது உருவம் காட்டிய மாடிக்கொண்டிருந்தது. வேடிக்கையான ஆட்டம். பிறகு மணி குனிந்து கொண்டாள்.

முகம் கழுவி விட்டுத் திருநீறு பூசிக்கொண்ட அன்னலெட்சுமி பெட்டகத் தடிக்குப் போய்க் கடலைக் கடகத்தினுள்ளிருந்த பெரிய பையொன்றை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களிருக்குமிடம் வந்தாள். இருவரிடம் இரண்டு சேர்ட்டுகள் கொடுத்தாள். அவர்களின் முகம் சந்தேஷத்தால் மலர்ந்தது. ஒரு நாலுமுத்தத்தையும், சுங்கரனையும் எடுத்து, “இதைக் கொண்டு போய் அப்புவிடம் கொடு” என்று மணியிடம் கொடுத்தாள். பத்துருபா கோட்டொன்றையும், இரண்டு புகையிலையும் சின்னராசாவிடம் கொடுத்தாள். சின்னராசா “ஆச்சி” என்றபடி அடுக்களைக்குப் போனான்.

இருவரும் திரும்பி வந்ததும் அந்தச் சேர்ட்டுகளைப் போடும்படி தாய்சொன்னாள். அவர்களுக்கு அது அழகாயிருந்தது. அன்னலெட்சுமி நிறைவோடு சிரித்துக்கொண்டே “அப்பு ஆச்சிக்கு காட்டிக்கொண்டு வாருங்கோ” என்றாள்.

“அச்சாச் சட்டை...கொம்மா தனக்கொண்டும் வாங்கிக்கொண்டு வேரெல்லையோ?”

“இல்லையென்றுதான் நினைக்கிறேன்”

மணி உறுதியோடு சொன்னான்.

“அவள் இப்ப சாப்பாட்டிலும் கவனமில்லை; தனக்கெண்டு ஒண்டும் கூட வாங்கிடுவலை. இவளின்ரை போக்கே விளங்கியில்லை”

அன்னலெட்சுமியின் நெஞ்சு அடைந்துக்கொண்டது. மனம் தளரத் தளக்கக் கண்ணீர் உடைந்து கன்னங்களில் வழிந்தது.

“நீங்க கொம்மா விட்டை இத்தொண்டும் கேட்கிறதில்லையா?” சின்னராசாதான் பதில் சொல்லிக் கேட்டது.

“அம்மாவுக்குக் கவலை. ஆச்சி தன்னைச் சும்மா சும்மா பேசிறதெண்டு...” குடிசைக்குள்ளிருந்து அன்னலெட்சுமி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். குரல் அதட்டிற்று.

“ராசா, கதையன்போதும் வந்து படி”

கடைசியாக அன்றைக்கு அன்னலெட்சுமிதான் சாப்பிடப் போனாள். அன்னலெட்சுமியோடு கதைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் நெஞ்சினைத் தாக்க ஆச்சி அடுக்களைக்குப் போய் எதையோ வெகு அவசரமாகத் தேடுவது போலப் பாவனைசெய்துவிட்டு மகளுக்குச் சிறிது தள்ளியுள்ள திருவலையில் உட்கார்ந்தாள். குளிந்திருந்த மகளையே, முதுமையிலும் சக்திசூன்ருத கண்களினால் கூர்ந்துபார்த்தாள். அன்னலெட்சுமி எவ்வளவு அழகானவள்? ஒரு தக்காளிப் பழம்போல. பசுமையான பூங்கொத்தைப் போல. கிணற்றடியில் வளரும் மதமதர்த்த பச்சை வாழைபோல. அவளின் அழகைப் பல விதமாக நினைக்கலாம். அந்த நினைவியாயபூர்வமான உண்மை. அன்னலெட்சுமி ஏதாவது சொன்னாலாயின் அதைத் தட்டிச் செல்வது கடினம். அவளின் கண்பார்வை, சொற்கள் ஆகியவற்றில் அப்படியொரு மந்திரமான வசீகரமிருந்தது. அத்தகைய அவளது வாழ்க்கை இன்று எப்படியெல்லாம் மாறிப் போய்விட்டது? ஊரெல்லாம், மறைவிலும் அவள் பின்னாலும் அன்னலெட்சுமியைப்பற்றி எத்தனை கதைகள். சுவிரக்கமற்ற, முதுகெலும்பற்ற கதைகள்...

ஆச்சி தன் மகளைப்பற்றிய கதைகளை, சொன்னவர்களுக்கு முன்பே ஒங்கி மறுதலித்தாள். ஏனோ? தன் மனத்திலே, அவளே தான் ஒரு குற்றவாளியென, பொய்காரியென நின்றாள். அந்த முதிய கண்களினால் தன் மகளை நோட்டம் விட்டு, ஊரின் வார்த்தைகளோடு அவள் ஒப்பிடுகையில் ஊரின் சொற்கள் உண்மை பொதிந்தனவென மனம் எண்ணி முடிவுக்கு வந்தது. ஆனால் அன்னலெட்சுமியிடம் அவள் அது பற்றி எதுவும் வினவியதில்லை. வினவ நினைத்து அவளின் முகத்தினைப் பார்க்கையிலோ, கேட்கும் சக்தி கரைந்து போய்விடுகின்றது.

“பின்னே, வரவர இப்பநீ ஏன் ஒண்டிலும் கவனமில்லை? சாப்பிடுறதில்லை. என்னத்தை மனதுக்குள்ளே வைச்சுக்கொண்டு இப்பிடி இருக்கிறாய்?” அன்னலெட்சுமி தலைகுனிந்தபடி மௌனமாக இருந்தாள்.

ஆச்சி அவளின் உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை பரிவோக மனதினாலே வருடிக்கொடுத்தாள்.

“சொல்லுமோனே... உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க என்றை வயிறெறியது. மூத்தவள் பரிமளம் ஆரோடை ஏழாவதும் பெறப் போறாள். அவளாலை எனக்கொரு சந்தோஷமும் இல்லை, துக்கமுமில்லை. நீதான் எனக்கு எல்லா வழியிலும் மகள், திரவிய... எங்கடை விதி. கடவுளுக்கும் யொறுக்கயில்லை. எள்வளவு சந்தோஷமாயிருந்த சீவியம்...”

ஆச்சியின் குரல் தொய்ந்தது.

“ராசாச்தி, ஒண்டு சொல்லிறன் கேள். இனி நீ கடலை விக்கிறதுக்குப் போகாதை”

குனிந்த சிந்தனையிலிருந்த அன்னலட்சுமி ஆச்சியை நிமிர்ந்து அவளுக்கு யுரிய தீட்சணபத்துடன் பார்த்தாள். கலிய பூருவங்கள் நெளிந்தன.

“அப்புவும், நானும் அடிச்சுப் போடுறம். கிடைக்கிறதை வைச்சுக் கொண்டு சீலிச்சிடலாம்”

ஆச்சி நிமிர்ந்து வெறும் உறியைப் பார்த்தாள். சொல்லவந்த வார்த்தைகள் நெஞ்சினுள் சிக்கிக்கொண்டன.

“ஏன்?”

அழுத்திக் கேட்டாள் அன்னலட்சுமி. நெஞ்சிற்குள்ளே தேக்கிவைத்திருந்த உணர்ச்சிகளெல்லாம் திரண்ட சொல் அது.

“உனக்குத் தெரியாதா?”

கண்டிப்புத் தளர்ந்த குரலில் கேட்டாள் அன்னலட்சுமி;

“சுத்தி வளைச்சுச் சொல்லாமை, என்னெண்டு சொல்லுங்க”

ஆச்சி மனத் தெம்போடு தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“இந்தவீட்டுக்குவெளியிலே எல்லாகும் சிரிக்குதுகள். என்னென்ன கதை

களெல்லாம் வருகுதுகள். என்னத்தை நான் சொல்ல?”

அன்னலட்சுமி புலியானாள். கண்கள் ஜுவாலை வீசின,

“என்ன கதைக்கினை? ஆரைப் பற்றி?”

ஆச்சிக்கு உடல் நடுங்கிற்று. துணிவோ தலை குனியவில்லை.

“உன்னைப் பற்றி”

“என்னைப் பற்றியோ?”

அன்னலட்சுமியின் குரல் சீர,

முகம் சிவந்து பொருமியது. ஏறிய பூருவத்தில் சினம் துடித்தாற் போல ஆச்சி உணர்ந்து பார்வையைத் திருப்பினாள்.

“நான் என்ன வேசையாடித் திரியிறனோ?”

இந்த சொற்களை ஆச்சி எதிர்பார்க்கவில்லை. நடுங்கிப் போனாள். ஏனோ குபீரென்று கேவினாள்.

அன்னலட்சுமி பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு ஆத்திரத்தோடு சோற்றுக் கோப்பையை அடுப்பு மேட்டில் சுழற்றி வீசினாள். அந்த வேகத்தில் பத்ரகாளி போல எழுந்தாள்.

அன்றுதான் அவள் நெருப்பானாள்.

அதுவரை மாமரத்தின் ஒதுக்கில் நின்ற மணிவிரைவாக உள்ளே போய்ப் பாயில் படுத்துக் கொண்டாள்.

7

இரண்டு வாரங்கள் ஆச்சியோடு ஒன்றுமே முகம் கொடுத்துக் கதைக்காமல் தானும், தன்னுடைய அலுவல்களுமாய் நடந்துகொண்டாள் அன்னலட்சுமி. வழமையான அதே சுறுசுறுப்பு, உற்சாகம் யாவும் அவளிடம் இருந்தன. மணிக்குத் தாய் அதிசயமாகத் தோன்றினாள். இரண்டு வாரங்களின் முன்னர் ஆச்சியும், தாயும் வாக்குவாதப் பட்டதின் பின்னர் தாய் வெற்றிலைப் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு போய் திண்ணையிலிருந்து வெற்றிலை போட்டுவிட்டு பாயில்வந்து படுத்து இரவு முழுவதும் மெது மெதுவாக விம்மி அழுததை இன்னும் மறக்க

கவே இல்லை. அங்ஙனமுடைய தாய் அழும்போது அவனது நெஞ்சமும் நெகிழ்ந்தது. கண்கள் கலங்க அப்படியே சோர்ந்து நித்திரையாடிப் போய்விட்டான்.

அன்று மாலை ஆக்சி, அப்புவையும் கூட்டிக்கொண்டு மூத்த மகளின் வீட்டிற்கு போய் விட்டான். மறு நாள் அதிகாலையிலேயே அன்னலட்சுமி கீத்திரையால் எழுந்து விட்டான். வீட்டெல்லாம் கூட்டி துப்பரவாக்கிளுள். பின்னாகள் இருவரையும் தானே குளிக்க வார்த்தான். தானும் முழுதித் தலை மயிரை தனையத் தழையக் கொண்டை கூட்டியிருந்தான். சிவப்பு நிறச் சேலை ஒன்றை உடுத்தி அன்றைக்கு அவன் வெகு வட்சணமாக விளங்கினான். இடியாப்பம் பிழிந்து கொண்டே அடிக் கொரு தரம் வெளியே பட்டையை எட்டிப் பார்த்ததை மணி அவதானித்து விட்டான். வாழைக் காயையும், கத்தரிக்காயையும் நறுக்கி அவன் அன்றைக்கு நல்ல சாம்பாறு வைத்தான். வழமை போல இடியப்பத்துக்கு சம்பல் தான் இருக்கும். ஆனால், இன்றைக்கு வழமைக்குமாருக இருந்தது. பாலைக் கறந்து சட்டியில் ஊற்றிக் காப்ச்சிய அன்னலட்சுமி அவர்கள் இருவருக்கும் கொஞ்சம் பாலை ஊற்றித் தேனீர் கலந்து கொடுத்த விட்டு மீதுதிப் பாலை எடுத்து சட்டியோடு உறியில் வைத்து மூடினாள்.

அடிவளவு வேம்பில் கட்டி நிற்கும் மாட்டைப் போய்ப் பார்க்கும் படி அன்னலட்சுமி மணியிடம் சொன்னாள்.

மணி மாட்டைப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் முன்புறமாக வந்த போது கலகலப்பான சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. வேகமாகக் காலை எட்டி வைத்தான். வீட்டின் முன்புறத் திண்ணையில் விரித்த பாயின் மீது ஒருவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனது மடியிலே சின்னராசா இரண்டுதோடம்பழங்களுடன் இருந்தான். அவர்கள் இருவருக்கும் எதிர்த்தாற்போல் விரித்த குரலுடன் தாய் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். மணியின் மூனையினுள் ஏதோ தாக்கிறை போல் இருந்தது. அந்த மனிதனைத் திரும்பவும் பார்த்தான். அவனுக்கு உருண்டை

யான முகம். சிவந்த நிறம். மீசையை வழிந்திருந்தான்.

அந்த வானவேழத்தை நான் மணியின் நினைவிலே வந்து மோதியது. அவருடைய தோள்களில் அன்றைக்குத் தட்டிக் கதைத்தவன் இவன் தான்; நிச்சயமாக இவனே தான். அன்றைக்குத் தாய் எந்தச் சிவப்பு நிறச் சேலையை உடுத்தியிருந்தாளோ அதையே தான் இன்றும் உடுத்திருக்கிறாள். மணியின் முகம் திடீரென்று கறுத்துச் சருங்கியது. அங்கிருந்து போவதற்குத் திரும்பினான்.

“இவர்தான் மூத்தவரோ?” என்று வந்திருந்தவன் மணியைக் காட்டிக் கேட்ட போது, அன்னலட்சுமி அவனைப் பார்க்கத் திரும்பினாள். அவளின் பார்வையை, மணியின் பார்வை வன்மத்தோடு சந்தித்தது. அவளின் பார்வையின் அர்த்தமே விளங்காதவன் போல “மாமாலோடை வந்து கதை” என்று அன்னலட்சுமி மணிக் குச் சொன்னாள். மணி அப்போதும் அசையவில்லை. அன்னலட்சுமி மீண்டும் மணியைப் பார்த்தான். அந்தக் கண்களை அவ்வளவு பயங்கரமாக என்றுமே மணி கண்டதில்லை. “வந்து கதை அல்லது தொலைத்து விடுவேன்” என்பது போலப் பயம் காட்டி நின்றன அந்தக் கண்கள். மணி வேண்டா வெறுப்பாக அவனுக்குப் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தான்.

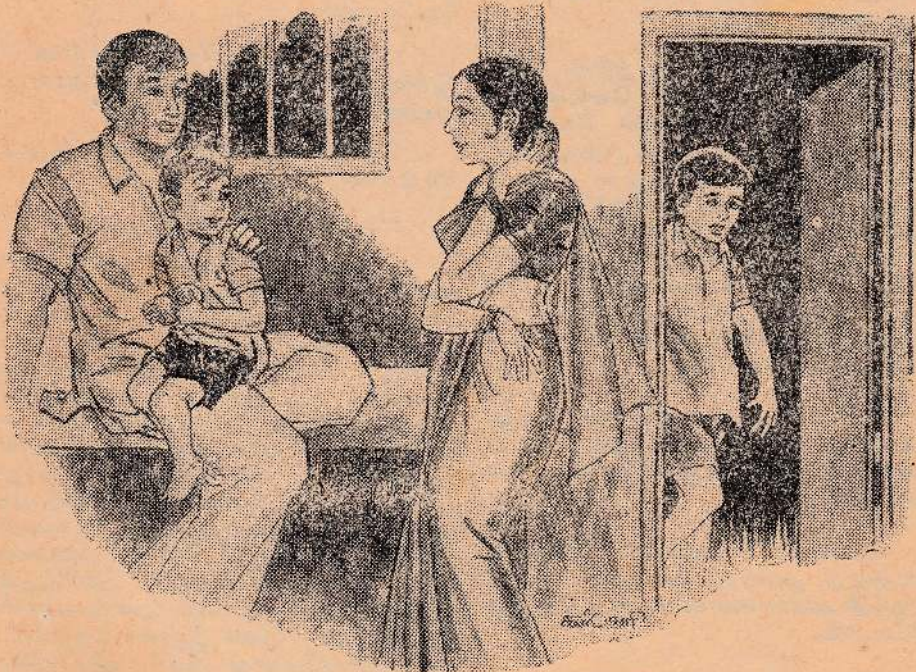
சின்னராசாவுக்கு அந்த மாமாவை மிகவும் பிடித்து விட்டது. அவர் மிகவும் இனிமையாகக் கதைக்கிறார். அவர் தந்த தோடம்பழங்கள் கூட நல்ல வாசமாய் இருக்கிறது. தான் படிக்கும் வகுப்பு, தனக்கு என்ன படிக்கும், என்பதையெல்லாம் அவர் நிறைய ஆசையாகக் கேட்டார். அவருடைய பெயர் செல்லச்சாமி, வவுனியாவில் தான் வயல் செய்கிறவர். வயலுக்குள் வரும் குரங்குகள் பற்றி அவர் கதை, கதையாகச் சொன்னார். சின்னராசா தனக்கு மயிலிறகுகள் மீது அதிக ஆசை என்று சொன்னபோது அடுத்த முறை கட்டாயம் மயிலிறகும், குரங்குக் குட்டியும் கொண்டு வந்து தருவதாக செல்லச்சாமி வாக்களித்தார். சின்னராசா மிகவும் வெட்கத்தோடு மெல்லிய குரலில் “நீங்க நல்ல மாமா” என்று சொன்னபோது செல்லச்சாமி

அன்னலட்சுமியின் முகத்தைப் பார்த்தான். அன்னலட்சுமி வெட்கத்தோடு சிரித்துக்கொண்டு முகம் குனிந்தாள். செல்லச்சாமி தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த மணியின் தோள்களில் கையைப் பேட்டு “உம்முடைய பெயர் என்ன?” என்று கேட்டான். கடுகடுத்த முகத்தோடு மணி செல்லச்சாமியைப் பார்க்காமலே தன்னுடைய பெயரைச் சொன்னான். பிறகு அவனுடைய படிப்பு விருப்பங்களைக்கேட்டபோது மணி படிக்கும் வகுப்பை மட்டும் சொல்லிட்டுப் பேசாதிருந்தான். அன்னலட்சுமி அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள் “உனக்கொன்றும் விருப்பமில்லையா?” மணி அதற்குப் பதிலாகத் தலையசைத்தான்.

சுமி கொடுத்த வெற்றிலையை வாங்கிச் சப்பிக்கொண்டே சின்னராசாவைப் பார்த்துச் செல்லச்சாமி கேட்டான் “உன்னோட நீர் வவுனியாவுக்கு வாரீரோ?”

“ஆச்சி வந்த உடனே கேட்டுக் கொண்டு வாறன்” என்று உடனே சொன்னான் சின்னராசா.

அன்னலட்சுமியின் முகம் பேசாமற் கறுத்தது. அவளது முகத்தைப் பார்த்து விட்டுச் செல்லச்சாமி சின்னராசாவுடைய கன்னங்களை வருடிய படியே சொன்னான்: “நான் தமாஷுக்குத் தான் கேட்டனான்” என்று சொன்னான். தமாஷு என்ற கொல்லின்

அன்னலட்சுமி பிறகு சின்னராசா விடம் ஒரு துவாயைக் கொடுத்து “நீங்க போய் முகம் கழுவிக் கொண்டு வாருங்கோ” என்று செல்லச்சாமியிடம் கூறினாள். செல்லச்சாமி முக கழுவி விட்டு வந்த பின் அவனுக்கு இடியப் பழம், பால்த் தேத்தண்ணியும் கொடுத்தாள் அன்னலட்சுமி சின்னராசா செல்லச்சாமிக்குப் பிசுனும், முன்னுமாகத் திரிந்தான். சாப்பிட்டு முடிந்து திண்ணையில் உட்கார்ந்து அன்னலட்சுமி

அர்த்தம் சின்னராசாவுக்கு விளங்கவில்லை. அதை விளங்கிக்கொண்டவன் போலச் செல்லச்சாமி சொன்னான்:

“இலங்கைக்கு நான் வந்து இவ்வளவு வருடமாகியும் இன்னும் எங்கலட ஊர்ப்பாஷை என்னை விடவே இல்லை, அப்படித்தானே அன்னம்?”

மணி அந்தத் திண்ணையில் இருந்து ஒன்றும் பேசாமல் இறங்கி அடுக்களைக்கு

முன்னாலிருந்த வானியைத் தூக்கிக் கொண்டு கிணற்றடிப் பக்கமாகப் போனான்.

அன்னலட்சுமி சின்னராசாவைப் பார்த்து, “அண்ணனோடே போய் வத்தக்கக் கொட்டிகளுக்கு தண்ணி ஊத்து” என்று சொன்னாள்.

அன்னலட்சுமி சிறிது நேரம் செல்லச்சாமியைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசாமலே நின்றாள்.

“என்ன அன்னம் பேசாமலே நிற்கிறீர்?”

அன்னத்தின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. அவளின் குரல் தனதனத்தது.

“ஊரிலையெல்லாம் எத்தனை கதை கதைக்குதுகள். இந்த வேதினையை என்னுடைய நெடுகத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கேலாது, இருட்டானாப் பிறகு தான் உங்களைச் சந்திக்கே காணும் என்று நெடுக எனக்கு விதி இருக்கிறதோ? ஊரவையளின்றை சொல்லுகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் ஒன்றுமே செய்யேலாது, எல்லாரையும் போல ஒருத்தருக்கும் பயப்பிடாமல் சீவிக்க வேணும். என்னைச் சுருக்காக் கவியாணம் முடியுங்கோ.”

சொல்லி முடிக்க முன்னர் அவனுடைய முழங்கால்களில் தன்னுடைய முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள் அன்னலட்சுமி.

செல்லச்சாமி அவளின் தோளில் பிடித்துத் தூக்கித் தனக்குப் பக்கத்திலிருத்தி அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டான்.

“அன்னம் எனக்குக் கட்டாயம் பிரஜா உரிமை எடுத்துத் தாழ்த்தாக ஒருவர் வாக்களித்துள்ளார். அது மட்டும் பொறும். பிறகு உம்மை ஆரும் பேசேலாது.” அன்னலட்சுமி அதற்கொன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. பிறகு அவர்கள் இருவரும் தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி நிறையக் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

“நான் பல ஊர் கண்டனம் உழுத்துப்போன சாத்திரங்கள் சுகிபிற

தாயங்களுக்காக வாழ்க்கையைப் பலியிட்ட தேவையில்லை. மனிசன் மனிசனுக்காக ஆக்கினது தான் சட்டம். அது மனிதனுடைய முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாயிருந்தால் அதை நொறுக்கி எறிய வேணும். அடங்கிப் போறது நெஞ்சிலே துணிவில்லாதவளின் ஹேவேலே.....”

அவன் தேற்றியதன் பிறகு அன்னலட்சுமிக்குப் புதிய பலம் வந்துவிட்டது. எல்லோரையும் போலத் தானும் இனி தலை நிமிர்து நடக்கலாம். பயத்து, பயந்து பெறும் ஆனந்தமான அனுபவங்களையெல்லாம் அச்சமேது மின்றி அடையலாம் என்றும் அவள் நினைத்தாள். அந்த நினைவுகளுக்கு நடுவே திடீரென்ற பயம் மீதுர கேட்டான்.

“உங்களுக்குப் பிரஜா வுரிமை இல்லையென்று சில வேளை ஏதாவது கவுண்ட்மெந்து செய்திட்டால்?”

செல்லச்சாமி அவளைப் பார்த்துத் சிரித்தான்.

“ஒருக்காலும் அப்பிடி நடவாது”

மத்தியானமும் அங்கேதான் செல்லச்சாமி சாப்பிட்டான். பின்னேரம் நாலுமணி போல அவன் அவளிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு போகும் போது சின்னராசா அவனுடைய கைகளைப் பிடித்துத் தடவியபடியே “அடுத்த முறை வரேக்குள்ளே கட்டாயம் குரங்குக் குட்டியும், மயிவிறகும் கொண்டு வர வேண்டும்” என்று சொன்னான். செல்லச்சாமி சிரித்துக் கொண்டு தலையசைத்தான். செல்லச்சாமி அங்கிருந்து போனதும் மணியையும், சின்னராசாவையும் பார்த்துக் கண்டிப்பான குரலில் அன்னலட்சுமி சொன்னாள்; “அவர் இஞ்சை வந்துவிட்டுப் போனதென்று ஆச்சி, அப்புவாக்கு ஒருத்தரும் சொல்லக் கூடாது.”

முடிவு

கிணற்றடியில் அன்னலட்சுமி சின்னராசாவுடன் குளித்துக்கொண்டு நிற்கிறாள். நாட்டிப் புதிதாகப் பாத்தி கட்டிய மாதுளங் கன்றிற்கு நீர் திருப்பப்பட்டிருக்கிறது. அதை நாட்டி ஐந்தே மாதங்களாயினும் தன் வயதினை மீறிய பசுமையோடு மாதுளை படர்ந்து நிற்கின்றது. அந்தச் செடி

யிலே சிப்பு நிறப் பூக்கள் பொலிந்திருந்ததைப் பார்க்கின் போதின்லே அவன் நெஞ்சினுள் கதிரிவலுளின் சினேவுகள் மணத்தன.

உச்சியில் சூரியன் நின்றாலும் சோம்பேறி லெயில், மந்தாரம். அன்னலட்சுமி அந்த எரிச்சலுட்டும் மந்தாரமே தன்னுடைய மனதிலுள்ளும் நிறைந்திருப்பது போல அலுதலுக்கொண்டாள்.

மாட்டுக்குப் பிண்ணைக்குக் கரைத்து வைப்பதற்காக வாளியினைக் கிணற்றடியில் வைத்துவிட்டு மணி பேசாது நின்றான் மணியின் மாற்றம், அவன் தன்னோடு இப்போது பழகும் விதம் ஆகியன இப்போது அவனுடைய மனதினைக் குடைந்து கொண்டிருக்கின்றதாயினும் அது சம்பந்தமாக என்ன செய்வதென்ற அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவனுக்கும் தனக்குமிடையே ஒரு திரையே விழுந்துவிட்டது போல அவளிற்குப் பயம். அன்னலட்சுமி கன்னுடைய கண்களாலும், சொற்களாலும் தன்னைப் பற்றிக் கூறிக் கூறித்திரிபவர்களை யெல்லாம் உலகுவிந்து, மௌனமாகத் தோற்று நடக்க வைத்தாள். ஆனால் மணிக்கு முன்னால் அவளினுடைய கண்கள் நேர்நிற்கத் தயங்கின. வார்த்தைகள் அவளை நிரக்கதியாக்கிவிட்டன. செல்லச்சாமி அங்கு வந்து போனதின் பின் ஒருகாள் அவனுடைய போக்கைப்பற்றி, முற்ற வெளியடியிலே செல்லச்சாமி அவளோடு கதைத்திருக்கின்றான். மௌனம் என்ற கலசத்தை ஆயுதமாகப் பூண்டுகொண்டே தன்னை அந்தச் சிறுவன் சித்திரவதை செய்கிறானே என்ற எண்ணமும் அவள் மனதை வாட்டி எடுத்துக்கொண்டிருந்தது.

அவள் மணியைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

அவன் புருவத்தைத் தாழ்த்தி. பூக்கள் சிலிர்த்த மாதுளங் கன்றையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

அன்னலட்சுமி தண்ணீரை அள்ளிப் பிண்ணைக்கு வாளிக்குள் ஊற்ற அவன் வாளியைத் தூக்கிக் கொண்டு அடிவளவுப் பக்கமாக நடந்து சென்றான்.

“நிண்டு ஊறும்லக் கிட்ட வா ராசா.”

என்று கூறியபடியே சின்னராசாவுக்கும் தண்ணீர் அள்ளிக் குளிப்பாட்டினான் தாய். அவள் கன்னங்கரேல் நிறப் பாலாடையைக் குறுக்குக் கட்டாசுக் கட்டியிருந்தாள். நீர் முத்துக்கள் உருண்டோடும் தேகம் இள வெய்யிலில் சிவப்பாய்த் தகதகத்தது. கைகளும் கால்களும் உருண்டு மொழுமொழுவென்றிருந்தன. கறுப்புப் பாலாடை கட்டியிருந்தமையினால் அவளின் சிவப்பு நிறம் மிகைப்பட்டுத் தெரிந்தது.

“காலெல்லாம் சிதம்புது” என்று கூறியபடியே அன்னலட்சுமி குளிந்து அவனுடைய பாதங்கால் அழுக்குத் தேய்த்தாள். அவளது கண்களுக்குக் கீழே அந்த வழுவழுப்பான மூதகும் அடர்ந்த கூந்தலும், தெரிந்தன.

சின்னராசாவுக்குத் தாயின் கூந்தலைப் பார்த்ததும் மயிலிறுக்கப்பெய்தது. அது மனதினுள்ளே திடீரென்று குகத்த ஞாபகம்தான். குருக்குக் குட்டியையும், மயிலிறுகையும் தவறாது கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிச் சென்ற வவுனியா மாமாவைப் பற்றிக் குவித்துக்கொண்டிருக்கும் போது கிசுகிசுத்தபடி கேட்டிருக்கிறான் சின்னராசா. தனக்கு விளம்பழம் கொண்டு வந்து தருவதாகச் சொல்லித் தினசரி பள்ளிக்கூடத்தில் ஏமாற்றும் ஸ்ரீயைப் போலத்தான் அவளும் அந்தப் மாமாவைப் பற்றிப் பொய் சொல்லுகிறான். இன்றும் அவன் அதனை நினைவுப்படுத்திக்கொண்டு கேட்டான் தாயிடம்.

சரம் துடைத்துக் கொண்டே அன்னலட்சுமி சின்னராசாவை கனிவான குரலில் மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“அந்த மாமாவை உனக்கு பிடிச்சிருக்குதோ!”

தண்ணிரால் நனைந்த பிடரியைத் தடவிக்கொண்டு கண்களைக் கூசியபடி அவளைப் பார்த்து சின்னராசா முகம் நிறைந்து பொங்கும் குதூகலத்தோடு சொன்னான்:

“அந்த மாமாவை” எனக்கு நல்ல விருப்பம்... சிவப்பு மாமா”

அந்த நிலையிலும் அன்னலட்சுமி யின் முகத்தில் பளிர்வென்ற புன்னகை

“அவர் எங்கனோடை. எங்கடை வீட்டிலே வந்திருந்தால் உனக்கு விருப் பமோ;”

சின்னராசா கன்னத்தில் சொறிந்து கொண்டான்.

“எனக்கு நல்ல விருப்பந்தான்”

அவன் சொல்லிவிட்டுச் சிறிது கணம் யோசித்தான்,

“அந்த மாமா எங்கடை வீட்டுக்கு வாறதை ஆச்சிக்கும் சொல்ல வேணும் என்று நீங்க எங்களுக்குச் சொன்னீங்கதானே...பிறகு அவர் எப்பிடி இஞ்சை வந்திருக்கிறது? ஆச்சி பிறகு புது புதுப்பா....?”

அன்னலட்சுமி அவளது உடம்பை உலர்த்திய துலாயை அடித்து உதறிக்கொண்டாள்,

“சரி ராசா, நீ ஓடிப் போய் திருநீறைப் பூசு”

அன்னலட்சுமியின் மனத்திலே சின்னராசாவின் கேள்விகள் ஒலித்து ஒலித்துக் கேட்டன. அவளுக்கு என்ன முடிவிறகு வருவதென்றெ தெரிய வில்லை. செல்லச்சாமியோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதிலேயே யா இந்த உலகம் முழுவதையுமே எதிர்த்து உடைத்தெறியும் ஆற்றல் அன்னலட்சுமிக்கு வந்துவிடுகின்றது.

செல்லச்சாமியின் அணைப்பினின்று விடுபட்டு, வீதிவீதியில் வருகின்ற போதிலோ அவளை வெறித்துப் பார்க்கின்ற கண்களும், பார்வையாலேயே பேசுகின்ற ஏச்சுக்களும் அவளது எண்ணங்களையும், எதிர்காலம் பற்றிய எல்லாப் பூங்கற்பனைகளையும் நொருக்கி, வேதனைப்படுத்தி இறுக்கி விலங்கிட்டு விடுகின்றன.

அன்னலட்சுமி மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துப் பார்க்கின்றாள்: அவள் தன்னுடைய இருபத்திலாவது வயதிலே கணவனை இழந்துதனியளாகப் போனால் கொடுமையான தனிமை. அரும் பிலேயே கருகிய ஆசைகள், மீண்டும்

பசுமையான தனீர்களாகத் துளிர்விடத் தொடங்கிய போதோ எதிர்ப் படுமிடங்கள் யாவிலும் அவளிற்கு வன்மத்தோடு கலந்த எதிர்ப்புக்களே இரும்புச் சுவர மைத்து நின்றன. அவள் யாருக்கும் சிறு வயதிலிருந்து பயந்தவளில்லை. இப்போதோ? இப்போதோ வெனில் எத்தனை பேருக்கு அவள் பயப்பட வேண்டியிருக்கிறது. நிர்ப்பந்தம். இவைகளை உடைத் தெறிய வேண்டும். அவள் மனதினுள்ளே செல்லச்சாமி வந்து நின்றான்.

“நாங்களுகுதருக்கொருத்தர் துணையாயிருக்கத்தான் கனியானம் முடிக்கப் போறம்” இதிலே ஒரு பிழையுமில்லை. நீர் ஒன்றுக்கும் பயப்பிட வேணும். நீர் தனியாயிருந்து கஷ்டப்படுகிற தெண்டு ஆராவது உதவி செய்யவருகினியா? இல்லை. நான் பல ஊர் அடிபட்டான், பல பேரைக் கண்டான். உழுத்துப் போன சாத்திரங்கள், சம்பிறதாயங்களுக்காக வாழ்க்கையைப் பலியிடத் தேவையில்லை. மனிசன், மனிசனுக்காக ஆக்கினது தான் சட்டம். அது மனிதனுக்குத் தடையாயிருந்தால் அதை நொறுக்கி எறிய வேண்டும். அடங்கிப்போறது நெஞ்சிலே துணிவில்லாதவன்ரை வேலை”

அன்னலட்சுமி தன் நரம்புகளிற்குப் பலம் கொடுத்த அந்த வார்த்தைகளிலேயே முழுகிப் போனாள்.

அவளோடு கடலை விற்கும் மனோன் மணியின் கதை அன்னலட்சுமிக்கு அடிக்கடி ஞாபகத்தில் வரும். அன்னலட்சுமியைப் போலவே மனோன்மணியும் சிறு வயதிலேயே கணவனை இழந்தவன். இனமையின் பூரித்த ஆசைகள், மீட்டமுன்னரே அவளிற்குப் பறி போயிற்று, அவளது தாய், மனோன் மணியை ஒழுக்கமாகவே இரு, ஒழுக்கமாக இரு என அடிக்கடி போதித்து நெறிப்படுத்தினாள். உடலோடு நேரிட்டு ஒப்புக்கொள்ள முடியாது வெறும் நடைமுறையில் மனோன்மணி நடித்து வந்தாள். அவள் தாய் செத்தாள். மனோன் மணிக்குத் துணை தேவைப்பட்டது அவள் துணையில்லா மலிருக்க முடியாது என்று நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட அதே வேளையில் துணையோடு வாழவும் கூடாது என்று சமூகத்தினால் போதிக்கப்பட்டான். முடிவில் அவள் வேசையானாள். வாழ

விரும்பியவளின் கதை அப்படி முடிந்து போயிற்று.

மனோன்மணியைக் காணும்போதெல்லாம் அன்னலட்சுமிக்கு மனம் துணுக்குற்றுத் துடிக்கும். ஒழுக்கமாய் வாழவேண்டும் என்று புலம்பும் சனங்களின் பொய்வேஷத்தை ஏற்றுக் கொண்டே மனோன்மணி வாழ்க்கை நடத்துகிறாள் பரிதாபம்!

மத்தியானச் சாப்பாட்டை அன்று அவள் தான் குழைத்துப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தாள். மணியை அவள் பார்த்துப் போது, அவளது பார்வை வெறுமையாய் நின்று போய் விட்டது. ஆனால் மணிக்கு இன்றைக்கு 'ஆச்சரியம்'. தாயின் பார்வை, தன் பார்வைக்கு முன்பாகத் தாழ்ந்து விழவில்லையே என்று எண்ணி அதிசயமுற்றான். அதே கூர்ந்த, கெம்பீரமான தலை குனிய வைக்கும் பார்வை. கண்கள் மந்திர வார்த்தைகளைச் சொல்வன போல ஜொலித்தன. பழைய தாயை இப்போது அவன் கண்டான்.

"மணி, முந்தியைப் போல நீ சந்தோஷமாய்க் கதைக்கிறதில்லை. நீ நினைக்கிற மாதிரி இஞ்சை ஒண்டும் ஒருத்தரும் பிழையாய் நடக்கவில்லை. நீ சின்னப்பிள்ளை, உனக்குக் கனவுகள் வளங்காது!"

மணி மௌனமாய் அவளைப் பார்த்தான்.

'ராசா என்னோடே நீ கோவமே?'

அவள் குழைந்த குரலில் மணி நெகிழ்ந்தான்.

"என்ன பேசாமலிருக்கிறாய்?"

மணி உணர்ச்சி வசப்பட்டவன் போல அவளைப் பார்த்தான். அன்னலட்சுமிக்கு கண்கள் கலங்கின.

"அம்மாவிலே உனக்கு விருப்பமில்லையாடா?..."

தாய் அழுவதைக் கண்டதும் சின்னராசா மணியைப் பார்த்துப் பற்களை நகர்ப்பினான்.

"அம்மா அழுகிற எல்லா?... சொல்லன்..."

மணி சோற்றுக் கையைப் பார்த்த படி தள தளத்தான்.

அம்மாவிலே விருப்பம். ஆச்சியிலே அப்புவினே, ராசாவிலே விருப்பம்..."

அன்னலட்சுமி பெருமூச் செறிந்தாள்.

"எனக்குக் காணும்"

மணி எழுந்து போனான். அவனின் பாதங்களையே அன்னலட்சுமியின் கண்கள் தொடர்ந்து போய்த் திரும்பின.

"இவர் ஒரு பெரிய ஆளாம் கடுக்காய்"

சின்னராசா எரிச்சலோடு சொன்னான்.

"அம்மா நீங்க சாப்பிடுங்கோ..."

ஆதரமாகச் சொன்ன அவன் கன்னத்திலே செல்லமாக அவள் நிமிஷமிக் கொண்டதும் சின்னராசா சுகிசுகித்தான்.

"அம்மா, அந்த வவுனியா மாமா எப்ப வருவார்?"

அன்னலட்சுமியின் முகத்தில் பரவசம் பூத்து மணந்தது.

மகனின் முகத்தையே பார்த்தான் நிறைவோடு.

இலேசான புன்னகை அவளின் முகத்தை அழகாக்கியது.

தபால் தலையின் விலை
8,680 சிலலிங்

1961 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 26-ந் தேதியன்று லண்டனின் டிப்யூயார்க் நகரத்தை சேர்ந்த எச். ஆர். நிறுவனத்தார் பல தபால் தலைகளை ஏலத்தில் விற்பார்கள். அவற்றில் ஒரு தபால் தலையை 4,750 வின்லிங்கிற்கு விற்பது விடுவதென்று முடிவு செய்திருந்தார்கள். ஆனால் அந்த தலை ஏலத்தில் 8,680 வின்லிங்கிற்கு விலைபோனதாம்.

சோதனை

அதிர்ந்து போன புனிதம் அவரது சொற்களை சம்மட்டியாகி தன் தலையில் அறைவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது அவளுக்கு. நினைத்துப் பார்க்கவே இயலவில்லை—தலை சுற்றலெடுத்தது—அவள் எங்கோ...எங்கோ அதளபாதாளத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்—

“ஆ... ஆ— அ... ப்... பா!” துண்ணு சாய்ந்த மகளைத் தாவிப் பிடித்துக் கொண்டார் தனிகாசலம்—

“அம்மா புனிதம்... ! ... அம்மா புனிதா... !”

2

இருவராலுமே தாங்கிக் கொள்ள முடியாத அந்த தெடிய மௌனத்தின் மத்தியில் அவர்தான் பேச்சை ஆரம்பித்தார்:—

“நீ பார்க்கிற உத்தியோகம் மட்டுமில்லேம்மா, நம்ம வீட்டு அடுப்பு இன்னவரைக்கும் அணையலேன்னு அதுக்கும் அவங்க கருணைதாம்மா காரணம்...” நன்றிப் பெருக்கால் தனிகாசலத்தின் குரல் தளு தளுத்தது

“ஏன் இத்தனை தடுமாற்றம்” அவரது வார்த்தைகளின் உட்பொருள் என்ன? புனிதாவால் எதையும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை—

“என்னப்பா சொல் நீங்க நீங்க?”

நம்ம செய்கை ஒவ்வொன்றுமே அவங்க ஊறிக்கு அஞ்சலியா அமைய திலேதாம்மா நமக்குப் பெருமை...?”

“அப்பா...!”

“ஆமாம்மா, அவர் விருப்பத்தை புர்த்தி செய்யவேண்டியது நம்ம கடமை!”

அது பின்பணிக் காலம்.

“யோகா நிறுவனம்” சற்று அதிக எழில்கொண்டு தோன்றுவது போலிருந்தது.

பசுமையான “லோன் கிராஸ்” பட்டுக் கம்பளம் விரித்தது போல் அடர்ந்திருந்தது. பனித்துளிகள் அவற்றில் வெள்ளி முத்துக்களாகப் பொதிந்திருந்தன, சிவத்த ரோசா மலர்கள் தம் இளமைச் சிரிப்பின் எழில்காட்டின—கதிரவனையே கண் கொட்டாமல் பார்த்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தன சூரியகாந்திப் பூக்கள். அந்த ரம்மியமான சூழ்நிலையில் மனத்தைப் பறிகொடுத்தான் சுந்தரம். ரோசாவின் செம்மை நிறமும், சூரியகாந்தியின் மங்கள வண்ணமும் அவனுக்கு புனிதாவை நினைவு கூறின. அந்த வண்ணங்களில் அவனுக்கு என்றுமே அலாதிப் பிரியம்— குடும்பப் பெண்களுக்கு இருக்க வேண்டிய இயற்கையான பிரியம்.

இருவரும் எதிரெதிர் திக்குகளிலிருந்து அங்கு வேலைக்கு வருபவர்கள்.

இருவருக்குமே பஸ்வண்டிப் பிரயாணம் தான். அநேகமாக அவள்தான் முத்தி வந்து அவனுக்காக காத்திருப்பாள்.

இன்று அவளைக் காணவில்லை.

“கும்பிடுறேங்க ஐயா!—” தோட்டக்கார வேலனின் அன்பான அன்றாட வரவேற்பு. பேரன் பேத்தி கண்டவன் அவன்—இந்த வயதிலும் கட்டுக்கோப்பான தேகவாகு அவனுக்கு: சுருத்த மேனி, நரைத்த மயிர், காலிக் கரை படிந்த—அடுக்கி வைத்தது போன்ற பல் வரிசை—வெள்ளைச் சிரிப்பில் அவை ஒளிர்ந்து மிளிர்ந்தன.

“கும்பிடுறேன், எப்படி வீட்டில் எல்லாரும் செளக்கியம்தானே?” பதில் வணக்கம் கூறிவிட்டு உள்ளே விரைந்தான் சுந்தரம்.

அவன் கண்கள், புனிதத்தை ஆவலோடு தேடின— எங்குமே அவள் காணப்படவில்லை. மனேஜரின் அறைப் பக்கம் எட்டிப் பார்த்தான். அங்கும் அவள் இல்லை. ரகுராமர்தான் அவளை வரவேற்றார். வழமைக்கு மாறாக, அன்று ரகுராமர் அந்த நேரத்தில் காரியாலயத்திற்கு வந்திருந்தது அவனுக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது. புனிதா இல்லாதது அவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. மனம் கடமையில் பதியவில்லை.

ரகுராமரும் புனிதாவின் வரவைத் தான் எதிர் பார்த்திருந்தார். தன்னிடம் அவள் தனியாக பேசக்கூடும் என்பதில் இன்று காலை ஏழரை மணிக்கே காரியாலயத்திற்கு வந்துவிட்டார்.

புனிதா எட்டு மணிக்கெல்லாம் வந்துவிடுவாள். இப்போது மணி ஒன்பதைத் தாண்டிவிட்டது. இன்னும் அவளைக் காணோம். “காரணம் என்னவாக இருக்கும்? நான் கூறியதைத் தப்பாக எடுத்துக் கொண்டுவிட்டாளோ?

அப்படி இருக்க முடியாதே! எதையும் ஆழ்நோக்கும் அமைதியான போக்குடைவளாயிற்றே அவள்!

பின் ஏன் அவள் இன்று வரவில்லை?”

ரகுராமருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

புனிதா வராததை அவர் நெஞ்சு உறுத்தியது— தமக்குத்தாமே ஏதேதோ காரணங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டார்—முடிவில், அவையொன்றும் சரியாகப் படவில்லை.

தன் கல்யாண விடயமாகையால் அவள் தன்னிடம் நேரில் பேச தயங்கியிருக்கலாம் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. அதுவே சரியென்றும் பட்டது.

புனிதா ரொம்பவும் இளம் பெண். எவ்வளவு பரிச்சயம் இருந்தாலும், அப்படி இப்படியென்று வயதில் அவர் ஐப்பதை தாண்டிவிட்டாலும், அவர் ஆண் மகன்—உண்மையில் அந்நியனுங் கூட. அப்படியிருக்கையில், அவள் எப்படி அவரிடம்வந்து நேரில் தன் முடிவை—அதாவது தன் சம்மதத்தை, சொல்ல முடியும்? கிளர்ந்தெழும் சிந்தனை அலைகளுக்கு முழுக்குப் போடும் மூகமாக முன்னிருந்த புத்தகமொன்றை புரட்டினார் ரகுராமர்.

அதேவேளை,

கடிதமொன்றை அவர் மேசையில் வைத்துவிட்டுப்போனான் ஆபிஸ் பிழுவன்.

“மனேஜர் அவர்களுக்கு”—அது புனிதாவின் முத்து முத்தான கையெழுத்துக்கள்.

ஆவல் மீதார அதைப் பிரித்துப் பார்த்தார்:—

“மதிப்பிற்குரிய ஐயா,

என்னை அன்புகொண்டு மன்னித்து விடுங்கள். இத்துடன் வேலையிலிருந்து விலகிக்கொள்கிறேன்.

தங்கள் அன்பிற்கும் ஆதரவிற்கும் நாங்கள் என்றும் கடமைப்பட்டவர்கள்.

—புனிதம்”

கடிதத்தை மூன்றா் தடவையாகப் படித்தார் ரகுராமர். அவருக்கு என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை. பின் ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவராய், “இண்டர் கோம்” மூலம் சுந்தரத்தை அழைத்தார்.

தன் குடும்பத்திற்கு ஒரே பிள்ளை
தணிகாசலம் — நிலபுலங்களெல்லாம்
அவரையே சார்ந்தது. வேலைவெட்டி
யென்று போகவேண்டிய அவசியம்
அவருக்கிருக்கவில்லை.

அவர் மனைவி வாசுகி ஏழைக்
குடும்பத்துப் பெண். பழம் தமிழ்ப்பண்
பாட்டில் ஊறி வளர்ந்தவள். தம்பதி
களின் மனமொத்த வாழ்வு ஈராண்டு
காலம் இன்பகரமாக ஓடியது.

வாசுகி இரண்டாவது பிரசவத்திற்
காகப் போனாள். போனவள் திரும்பா
மலே போய்விட்டாள். இதனால் மன

கஷ்ட நேரங்களில் கைகொடுக்க
அவருக்கு ரகுராமர் இருந்த காரணத்
தால். எப்படியோ ஒருவாறு அவரால்
குடும்ப பொறுப்பை சமாளிக்க முடிந்
தது.

அழகிலும், அறிவிலும் தன்
தாயைக் கொண்டிருந்த குழந்தை புனி
தா, அவர் அன்பணைப்பில் சமர்த்
தப் பெண்ணாகப் படித்துத் தேறினாள்.

அவள் முன்னெற்றத்தில் ஒரு கண்
னையிருந்த ரகுராமர் உடனடியாக
தன் நிறுவனத்திலேயே அவளை “செக
ரட்டியாக” போட்டுக்கொண்டுவிட்

முடைந்த தணிகாசலம் சுயநிலைக் கு
மீள் நிண்டகாலம் தேவைப்பட்டது.

இடையில், அவரது சொத்து
குகங்களெல்லாம் ஊரவர், உறவினர்
வசமாகிவிட்டன. குடும்ப பராமரிப்
பின் நிமித்தம், அவர் “டிபுஷன்”

டார். நாளடைவில் அவள் தன் திற
மையாலும் உழைப்பாலும் உயர்ந்து,
யோகா நிறுவனத்தின் அவசியத்
தேவையாகிவிட்டாள்.

குனிந்த தலை நிமிர்த்தாத அடக்க
மான பெண் என்றும் ஊர்ப் பெயரி

யவர்களிடம் பெயர் வாங்குமளவுக்கு அவள் ஒழுக்கம் சீராக மிளிர்ந்தது.

கடந்த ஐந்தாறு மாத காலமாகத் தான், அவளுக்கு சுந்தரத்தோடு ஏற்பட்டுள்ள தொடர்பு பற்றிய பேச்சுக்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் அடிபட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

இச் செய்தி மெல்ல மெல்ல, தணிகாசலம், ரகுராமர் இருவர் காதுக்கும் எட்டலாயிற்று. இப்படியான நேரத்தில்தான், தனக்கு செல்வன் என்று மகனொருவன் உள்ளாடுன்னும் அவள் அவனையே மணந்துகொள்ள வேண்டுமெனவும், அது தனக்கு நெடுநாட்களாகவே இருந்துவரும் ஆசையென்றும் புனிதாவிடம் பச்சையாகவே கூறிவிட்டதோடு, அவள் சம்மதத்தையும் கேட்டு ஒருவார அவகாசம் கொடுத்தார்.

அதன் விளைவுதான், அவளது ராஜினாமாக்கடிதம்.

ரகுராமர்பால் பால் மாறாத நன்றியும் மரியாதையும் உள்ளவர் தணிகாசலம், ரகுராமரின் விருப்பத்தை அவர் மனப் பூர்வமாக ஆதரித்தார். புனிதாவிடம் எவ்வளவோ நயந்து பேசிப்பார்த்தார். இருந்தும், பிடித்த பிடியாக நின்றவிட்டான்—

‘சுந்தரமின்றி தனக்கு வாழ்வே இல்லை’ என்ற தோரணையில் அவள் பேசினாள். ஏற்கனவே மனைவியை பறிகொடுத்துவிட்டு நின்ற தணிகாசலம், மகளையும் இழந்துவிடுவோமோ என்று அஞ்சினார்.

தன் இஷ்டப்படி அவள் யாரை வேண்டுமானாலும் கட்டிக் கொள்ளட்டும், உயிருடன் அவள் இருந்துவிட்டால் போதுமானது என்கிற எண்ணத்தில், அவள் போக்கிலேயே புனிதாவை விட்டுவிட்டார் அவர்.

உடனடியாக தான் வேலையிலிருந்து விலகிக்கொள்ளப் போவதாக அவள் கூறியதற்கும் அவர் மறுப்பு கூறவில்லை.

வெள்ளிக்கிழமை யாதலர்ல் அவள் டக்கத்து விட்டு கமலுவோடு கோயிலுக்குப் போய்விட்டாள்.

தனியாக விட்டிலிருந்த தணிகாசலம், வாசகியின் நினைவில் தன்னை இழந்திருந்தார்.

சற்றைக் கெல்லாம், புனிதாவின் பெயருக்கு காகிதமொன்று வந்தது.

4

புனிதா வந்ததும் வராததுமாக, கடிதத்தை பிரித்துப் படித்தாள்:—

“புனிதா,

காங்கிரேஜு—ளேசன்ஸ்!

இது உன் மனத்திடத்தைப் பார்க்க என் வைத்த டெஸ்ட்— சோதனை! வெற்றி உனக்குத்தான்... உன் சாதனைக்குத்தான்.

என் மகனொருவன் துப்பறியும் இலாகாவில் பணிபுரிகிறான் என்று உன்னிடம் கூறினேன் அல்லவா, அவன் உன் சுந்தரமே தான்— என் செல்வனேதான்.

தொழில் சம்பந்தமாக இங்கு வந்தவன் சுந்தரமாக நடிக்க வேண்டியதாயிற்று.

இந்த உண்மையை தொழில்நலங்கருதி உன்னிடம் கூட கூறவில்லை.

அதற்காக நீ, அவபாடு கோபித்துக்கொண்டு விட்டே! — நீதான் அவனை உன்னவனாக்கிக்கொண்டு காலமெல்லாம் ஆட்டிவைக்கப் போகிறவலாயிற்றே!

—ரகுராமர்’

புனிதாவுக்கு மகிழ்ச்சி கட்டுக் கடங்கவில்லை..

“நானொன்றும் அவரை ஆட்டிப் படைக்கப் போறவ இல்லை. அவரை தெய்வமாகவச்சி பூஜிக்கப் போறேனாகும்” அவனை அறியாமலே அவன் வாய் மொழிந்தது—

அவன் மங்கள முகத்தில் குங்குமம் படிந்தது!

அவார்வழி தொடர்வோம் பரிசு ரணன்

சத்தியத்தை ஆயுதமாய்க் கைக்கொண்டிந்தத்
தரணிதனில் முடியாட்சி தன்னை வீழ்த்தும்
உத்தமனென் றுலகுள்ளவரை நாம் போற்ற....
உண்மையெனும் உருவாகி வந்த காந்தி
சித்தத்தில் திடவுறுதி பூண்ட காந்தி
தீமைகளை அகிம்சையினால் சிதைத்துப் பாரில்
சத்தியாக் கிரகத்தைத் தந்தார், அந்தத்
தவமுனியை அஞ்சலித்துச் சாந்திகொள்வோம்.

சமத்துவத்தை நிலைநாட்டி உலகில் தீய
சாதிவெறி, மொழிவெறியை, அடிமை வாழ்வைக்
குமைப்பதிலே குறிக்கோளை வைத்துத் தூய
குணக்குன்றாய்த் தலைநிமிர்ந்து நின்ற காந்தி
அமைதியினால், சாந்தத்தால், அகிம்சையென்னும்
ஆயுதத்தால், கருணையினால். விழிப்பைப்பூட்டிச்
சுமைதாங்கி போலுலகில், வாழ்ந்தார்; அந்தத்
தூயமுனி பதம்போற்றித் தூய்மைகொள்வோம்

வாழ்வையொரு தவமாக்கி எளிய வாழ்வு
வாழ்ந்துலகில் சத்தியத்தின் வலிவைக்காட்டி;
ஆழ்ந்தபெரும் தத்துவத்தை மனோபலத்தை
அடிமைகளும், பாமரரும் அறியச் செய்து
தாழ்வுமனப் பான்மையினைச் சாதிப் பித்தைத்
தகர்த்தெறிந்து, விடுதலையைத் தேடித்தந்து;
வாழ்விக்க வந்தமகான் மகாத்மாகாந்தி,
வழிபற்றிச் சுதந்திரநல் வாழ்வு வாழ்வோம்,

பண்பாட்டை ஒழிக்கத்தை இனிமைவிஞ்சும்
பண்ணிசையைத் தமிழ்ச்சொல்லைப் பார்த்து பார்த்து
மண்மீது தமிழெனெனப் பிறக்க ஆசை—
வைத்த மகான் காந்தியினை நினைவு கூர்ந்து,
எண்ணத்தில், சிந்தனையில், செயலில் தூய்மை
எழுச்சிபெற வாழ்வாங்கு வாழ்வோம், அந்தப்
புண்ணியனைப் பின்பற்றிப் புரட்சி செய்வோம்.
புகழ்பூத்த காந்தியினை அஞ்சலிப்போம்.

வாழ்வீக்க வாந்த மகான்

ஐமலைக் கண்ணன்

1. பேரொளியே பாரதத்தின் பெருந்தவத்தால் வந்துதித்த
ஒருயிரே! இந்தியரை உலகமெலாம் மதித்துதினம்
பேர் சொலவே செய்தவரே பீடுபெற வைத்தவரே
காருண்யரே காந்தியெனும் கருணைமிகு பெருங்கடலே!

2. காவியுடை பூணவில்லை கமண்டலமு மேந்தவில்லை
பூவுலகில் மூனிவனைப்போல் புலனடக்கி வாழ்ந்தமகான்
சீவியத்தில் ஏழையர்க்காய் சேவைதனை செய்தபிரான்
ஆவிபறி போனபோதும் அன்புசெய்த சாந்தமகான்.

3. புத்தபிரான் ஏசுமகான் போதித்த நன்னெறிகள்
அத்தனையும் சமயத்திற்கே! ஆயினுமிக் காந்திமகான்
சத்தியத்தை அரசியலில் சாதித்து வென்றதனை
எத்தனைதான் புகழ்ந்திடிலும் எந்நாடும் ஓயாதே!

4. சத்தியத்தின் பேரொளியே சன்மார்க்கப் பெருந்துரையே
கத்தியின்றி உதிரமின்றி கைராட்டி னுதவியுடன்
சத்தியப்போர் செய்தவரே சாந்தமுள்ள பாபுஜியே
நித்தமவர் காட்டும்வழி நில்லாமல் தொடர்ந்திடுவோம்.

(யாப்பு—தரவு கொச்சகக் கவிப்பா)

(2-10-71 மகாத்மா காந்தியின் ஜெயந்தி தினத்தை முன்னிட்டு இக்கவிதைகள் வெளியிடப்படுகின்றன.)

மெச்சாட்சி

நா. க. குங்குத்தினர்

கலா: ஏ விஷமே! முன்பொரு முறை பரீட்சையில் தோல்வியுற்ற உனக்குப் பரியாகவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தபோது தடுத்து நிறுத்தப் பட்ட நான், திரும்பவும் காதலின் தோல்விக்காக உனக்குப் பரியாகப் போகிறேன். நான் நிம்மதியாக உயிரைப் போக்கவேண்டுமானால் உன்னைத் தவிர வேறு யாரால் எனக்கு உதவி செய்யமுடியும்? ஒருவருமே எனக்கு உதவமாட்டார்கள். இதோ! யாருமற்ற என் அறையிலேயே வைத்து உன்னைக் குடிக்கிறேன். இந்தப் பாலியாகிய என்னை நீ ஏற்றுக்கொள். ஆயாம்! இந்தப் பாலியின் உயிரை நீ எடுத்துக் கொள். (விஷப்போத்தலை எடுத்து கையில் உயர்த்துகிறான்)

பூமணி: (கதவருகில் மறைந்தபடி கேட்டுக்கொண்டு நின்ற பூமணி) கலா! என்ன காரியம் செய்யத் துணிகிறது? விஷம் அருந்தித் தற்கொலை செய்து கொண்டவதால் தப்பித்துக்கொள்ளலாமென நினைக்கிறாயா? (விஷப் போத்தலுள்ள கையைப் பிடித்துக்கொண்டு) கலா! நீ நினைக்கலாம் தற்கொலை செய்வதன் மூலம்தான் தவறுகளை மறைத்துவிடலாமென்று. தற்கொலை செய்தபின் உலகம் தூங்கிக்கொண்டு இருக்குமென நினைக்காதே. எத்தனை எத்தனை இல்லாத பொல்லாத தவறுகளையெல்லாம் சோடித்து உன்மேற்பழிசுமத்தும் தெரியுமா? கலா! உலகத்தைச் சிரிக்க வைக்காதே! விடு போத்தலை!

கலா: அம்மா! உலகம் உன் டாக்கிக் கதைக்கும் தவறுகளை விட நான் செய்த தவறு மாபெருந்தவ

றம்மா! எங்கள் குடும்ப கௌரவத்தைக் காப்பாற்றவேண்டுமானால் நான் தற்கொலை செய்யத்தான் மாவேண்டும்.

பூமணி: மகனே! எங்கள் குடும்ப கௌரவத்தை யாருக்காகவம்மா காப்பாற்றப்போகிறது? நீ தானம்மா எங்கள் ஓரே ஓரு செல்வம். என் செல்வமே! உன்னைப் பெறுவற்காக நானும் உன் அப்பாவும் என்னென்ன தவம் கிடந்தோம் தெரியுமா? உன் அப்பா பென்சனே எடுக்காமல் ஓடாகும்வரை சதா உழைத்து மானிகை போன்ற இந்த வீட்டைக் கட்டியதும் இரண்டு வட்சம் ரூபாவை பாங்கிலே சேமித்து வைத்திருப்பதும் யாருக்காக அம்மா? உனக்காகத்தானே மகனே!

கலா: எனக்காக என்று சொல்கிறீர்கள். நான் உயிருடன் இருந்தால் உங்கள் மானம் மரியாதையை எல்லாம் காற்றில் பறக்குமேயம்மா!

பூமணி: நீ உயிருடன் இருந்தால் எங்கள் மானம் மரியாதையெல்லாம். ஏன் பறக்கவேண்டும்? காதலின் தோல்விக்காகத் தற்கொலை செய்யப் போகிறேன். என்று கூறினாயே, அதற்காகவா இல்லை...

கலா: ஆமாம்

பூமணி: கலா! பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துப் பட்டம் பெற்ற உனக்குப் பல்கலைக் கழகக் காதலைப் பற்றித் தெரியாதாம்மா? காதலிப்பவர்கள் எல்லோருமே கலியாணம் செய்து கொள்கிறார்களா? இல்லை தாகல்

நிறைவேறுததம் தற்கொலை செய்து
கொள்கிறார்களா?

கலா: அம்மா! காதலின் தோல்
விக்காகவல்லையம்மா (விக்கி விக்கி
அழுதபடி)

பூமணி: (பூமணி மகளைத் தேற்றி)
அழாதே கலா அழாதே. வேறு எதற்
காக மகளை தற்கொலை செய்யப்
போகிறாய்?

கலா: சொல்லவே வெட்கமாக
இருக்கும்மா

பூமணி: ஏன் மகளை வெட்கப்படு
கிறாய்? தாயிடம் சொல்லவும் மகளுக்கு
வெட்கமாம்மா!...

கலா: யாருக்காவது தெரிந்து
விட்டா

பூமணி: என்னையும் உன்னையும்
தவிர வேறு யாருக்கு மகளை தெரியப்
போகிறது? உன் அறையில் இருந்து
தானேயம்மா கதைக்கிறாய்

கலா: (வீட்டு நாய் குரைத்தல்)
நாய் குரைக்கும்மா. யாராவது வரு
கிறார்களாக்கும். பாரம்மா சொல்
வதற்குப் பயமாக இருக்கிறது.

பூமணி: கலா! ஏன் கலா பயம்
படுகிறாய்? பயப்படாமல் சொல்கலா.
ரேட்டிலே போகும் பிச்சைக்காரனைக்
கண்டுவிட்டுத்தான் நாய் குலைக்குது.

கலா: என்னபோ எனக்குப் பய
மாக இருக்கும்மா..

பூமணி: கலா நீ ஏதற்கும் பயப்படாது சொல்லம்மா. என்னடம் எதையு
ம் தாங்கும் இதயம் இருக்கிறது
மகளை! நான் ஏதற்கும் அசரப்பட்டு
உணர்ச்சிவசப்படமாட்டேன்.

கலா: அம்மா! (விக்கி விக்கி
அழுதல்)

பூமணி: ஊம் சொல் மகளை
சொல்...ஏன் அழுகிறாய்?

கலா: என் வயிற்றிலே

பூமணி: என்ன! வயிற்றுக்கை
குத்துகிறதா மகளை!

கலா: இல்லை...

பூமணி: பிண்ணை என்ன கலா
செய்கிறது?

கலா: சிசு வளருதம்மா...

பூமணி: என்ன! சிசுவா?

கலா: ஆமாம்! நான் தாயாகி
விட்டேன்ம்மா. தாயாகிவிட்டேன்.
என்னை இதிலிருந்து காப்பாற்றாவிட்
டால், நான் உயிருடன் இருந்து, ஊர
வர்களின் பழிக்கு ஆளாகி, மாணங்
கெட்டவளாக வாழவேண்டுமம்மா!

பூமணி: மகளை! நீ கவலைப்
படாதே. உனக்கு ஏற்பட்ட கறையை
நீக்க நானிருக்கிறேன். (பதட்டப்
படாமல்—உணர்ச்சிவசப்படாமல்,
நிதானமாக) எனக்குத் தெரிந்தது
போல் இந்த விஷயம் யாருக்குமே
தெரியக்கூடாது. சிலவேளை உன்
அப்பா இந்த லாரம் கொழும்பிலிருந்து
வந்தாலும் ஒருவார். வந்தால் அருக்
குச் சொல்லிப்போடாதே. அவர் மிக
வும் மோசமானவர். உணர்ச்சிவசப்
பட்டவர். மகளை உணர்ச்சி வசப்பட
டவர்.

கலா: அம்மா! (அழுதல்)

பூமணி: அழாதே கலா அழாதே.
அழுதாற்போல் காரியம் முடிந்து

விடுமாகலா! இந்தத் தவறுயாருடன்
கலா ஏற்பட்டது. தயங்காதே... நடந்தது
நடந்துவிட்டது சொல்லம்மா...
சொல்...?

கலா: டாக்டர் ராஜாவுடன்தான்
ஏன்மா...

பூமணி: என்ன எங்கள் குடும்ப
டாக்டர் ராஜாவுடனா?

கலா: ஆமாம் ... ராஜாவுடன்
தான்மா...

பூமணி: எப்படிக்கலா ராஜாவுடன்
இந்தத் தொடர்பு ஏற்பட்டது?
உன்னுடன் பங்கலைக் கழகத்தில் படித்தவரா?

கலா: நீங்கள் கூகயினமாக இருந்தபோது
அவரது டிஸ்பென்சரிக்கு போய்விட்டு வந்தோமே அன்றிவிருந்து
ஏற்பட்டதம்மா.

பூமணி: எப்படிமகளே தனிமை
யாகச் சந்தித்தாய்?

கலா: பங்கலைக் கழகத்தில் படித்த
மாணவியைச் சந்திக்கவேண்டுமென்று
சொல்லிவிட்டு, எங்கள் காரை
நானே ஓடிக்கொண்டு தனிமை
யாகவே போய்வந்தேனே! எல்லாம்
இதற்காகத்தான்மா...

பூமணி: இதனாலேதான் அந்தக்
காலத்துப் பெரியவர்கள் குமர்ப்பினை
களை படலைக்கு வெளியே போகவிடுவதில்லை.
அந்தக் காலத்துப் பெரியவர்களை
அறிவினிகள்—பொதறிலில்லாதவர்கள்
என்று கூறுபவர்களுக்கு இதெல்லாம்
பெரிய படிப்பினை மகளே படிப்பினை.
அது சரி காலத்தைக் கடத்தினால்
காரியம் முத்திவிடும். கெதியாக
வெளிக்கிட்டு, டாக்டரிடம் போகவேண்டும்.

கலா: டாக்டரிடமா அம்மா!

பூமணி: ஆமாம்...

கலா: ஏன்மா?

பூமணி: எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்.
நீ வெளிக்கிட்டு நானும் போய் வெளிக்கிடுகிறேன்.
(சதவைத்திறந்து வெளியே போன பூமணி
றைவரைக் கூப்பிடுதல்)

பூமணி: றைவர்! றைவர்!!
காரை எடுத்துக்கொண்டு வாரும் டாக்டரிடம்
போகவேண்டும். கலாவுக்குச் சரியான
வயிற்றுச்சித்தம். (றைவர் காரை
எடுத்துக்கொண்டுவந்து ஆயத்தமாகவெத்திருத்தல்.
காரைத் திறந்து தாயும் மகளும்
ஏறுதல். கார் டாக்டர் ராஜாவின
டிஸ்பென்சரியைத் தேடி ஓடுதல்.
ஏடும் சத்தம்)

(டாக்டர் ராஜாவின டிஸ்பென்சரிக்கு
கேற்றடியில் கார் வந்த சத்தத்தின்
நிறைவு. ஹோன் சத்தம் கேட்டதும்
வேலையாள் வந்து கேற்றைத் திறத்தல்).

கணபதி: யாரது? அம்மாங்களா!
நான் யாரோ நோயாளிகளாக்குமென்று
அவசரப்பட்டு ஓடிவந்தேன்

பூமணி: என்ன கணபதி தலையைச்
சொறிந்துகொண்டு ஒரு மாதிரிச்
சொல்கிறாய். நாங்களும் மருந்து
வாங்கத்தான் வந்தோங்கள்.

கணபதி: யாருக்கம்மா கமில்லை.
அப்படியென்றால் கேற்றைத் திறக்கிறேன்
காரை உள்ளுக்கை விடுவதாவது,

பூமணி: கலாவுக்குத் தானப்பா
கமில்லை.

கணபதி: என்ன சுகமில்லை யம்மா?

பூமணி: திடீரென வயிற்றுக்குள் குத்துகிறதாம்.

கணபதி: என்னம்மா செய்கிறது? கலாவுந்தான் ஒவ்வொரு நாளும் மருந்து வாங்கிக் கொண்டு தானே போகுது அப்பிடியிருந்தும் வருத்தம் மாறவில்லையெண்டால் புதுமையாகத் தான் இருக்குது. ஐயாவிந்தை செட்டித்தனத்தாலே எந்த வருத்தக்காற ரையும் இரண்டு மூண்டு நாளைக்குப் பிரமகு இங்கை காணமுடியாது. ஆனால் சின்னம்மா தான் ஒரு மாதமாக ஒவ்வொரு நாளும் ஐயாவிட்டை வந்தும் சரிவருகுதில்லை. ஒருவேளை டாக்டர் ஐயாவுக்கு கலாவிந்தை வியாதி பிடி படவில்லையோ?

பூமணி: நீ சும்மா இரு கணபதி. எல்லாத்துக்கும் நான் டாக்டரோடே கதைக்கிறேன்.

கணபதி: அம்மா! அம்மா! டாக்டர் ஐயாவுக்கு மாத்திரம் நான் சொன்னதைக் கதைச்சுப் போடாதையுங்கோ அம்மா.

பூமணி: சரி சரி கணபதி, நான் டாக்டரோடே கதைக்கவேண்டும் அம்மா வத்திருப்பதாக டாக்டருக்குச் சொல்லு.

கணபதி: கொஞ்சம்பொறுங்கோ அம்மா. இன்னும் இரண்டு மூண்டு வருத்தக்காரர் தான் இருக்கின்றம். அவையையும் பார்த்துவிட்டு ஆறுதலாகக் கலாவைப் பாக்கட்டுமேன்.

பூமணி: நாங்களும் அவசரமாக வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். இன்றைக்குக் கலாவிந்தை அப்பா வந்தாலும் வருவார்.

கணபதி: அம்மா, சொல்றேனெண்டு குறை நினைக்காதையுங்கோ கலாவிந்தை அப்பா வந்தால் ஒரு நாளைக்கென்றுலும் இந்தப்பக்கம் கூட்டிக்கொண்டு வாருங்கோ அம்மா. அவரை நான் காணவேயில்லை. உக்காருங்கோ அம்மா. உதிலை போறாரே பொன்னம்பலத்தார்

உவரைப்போலை இருப்பாரேயம்மா கலாவிந்தை அப்பா. உவர்தான் இஞ்சினியர் சின்னத்துரை. உவருக்குப் பக்கத்தில் போற பொண்ணுதான் மகள் உத்தப்பிள்ளைக்கும் ஒரு பாதமா டாக்டர் ஐயா வைத்தியம் செய்து தான்பாக்கிரார். இன்னும்தான் சரி வருகுதில்லை.

பூமணி: என்ன! உத்தப்பிள்ளை ஒரு மாதமாக வயித்தியம் செய்கிறதா?

கணபதி: ஆமாம், அம்மா!

பூமணி: கணபதி! உத்தப்பிள்ளை கலியாணம் செய்துபோட்டுதா அல்லது!

கணபதி: ஊக்கும் அது இன்னும் கலியாணம் செய்யவேயில்லை. ஆனால், ஒன்று, தன்மையாக ஒரு நாளாவது அந்தப்பிள்ளை இங்கைரையில்லையம்மா நல்ல கட்டுப்பாடுபோலை. (உடனே பூமணி நீண்டதொரு பெருமூச்சு விடுதல்)

கணபதி: என்னம்மா அந்த பிள்ளை ஒரு நாளாவது தனிமையாக வரவில்லை என்றதும் நிம்மதியடைந்துபோல் ரீங்கள் பெருமூச்சு விடுகிறியள் சின்னம்மா ஆத்திரப்பட்டு எரிப்பது போல் என்னைப் பார்க்கிலு. (ரீங்-ரீங்...மணிச் சத்தம் கேட்ட சணபதி டாக்டரின்கு அறைக்கு ஓடிப்போதல்) ஐயா மணியடிக்கார். நான் ஓடிப்போய் என்ன விசயமெண்டு கேட்டுக்கொண்டு வாறனம்மா!

பூமணி: எல்லோரும் போய்விட்டார்கள். இனி எங்களைக் கூப்பிடப் போறார். புத்திசாறித்தனமாகக் கதைத்துப் போடுவாக. தெரிஞ்சுதே.

கணபதி: சரி சரி வாருங்கோ அம்மா, உங்களைத்தான் டாக்டர் ஐயா கூப்பிடுகிறார் (பூமணி மாத்திரம் வாங்கினிருந்து எழும்புதல்) பெரியம்மா மாத்திரம் வாரியள். சின்னம்மாவும் எழும்பி வாருங்கோவன். உங்களுக்குத்தானே சுகமில்லை. ஐயாவிந்தை வாங்கிலை இவ்வளவு நேரமும் இருந்து முட்டைக் கடி வாங்கினது போதாதே. ஏன் சின்னம்மா அரைக்குவரச் சொன்னதும் முகமெல்லால் என்னை படர்ந்தமாதிரிக் கிடக்

குது. உடலெல்லாம் நடுங்குது, ஊசி போடுவாரெண்டா? இவ்வளவு நாளும் ஊசி போட்டவர்தானே!

பூமணி: சரி சரி வா கலா போவோம். (இரவரும் டாக்டரின் அறைக்குள் நுழைதல்)

பூமணி வணக்கம் டாக்டர்.

ராஜா வணக்கம். கலாவுக்கு ஏதோ சுகரீனமென்று கணபதி சொன்னான்.

பூமணி சுகத்துக்கு ஒன்றுமில்லை டாக்டர். உங்களோடு இன்றைக்குத் தனியாகக் கதைக்க வேண்டியிருக்கிறது டாக்டர்.

ராஜா என்ன! என்னோடு தனியாகக் கதைக்க வேண்டுமா? எனக்குப் புதுமையாக இருக்கிறதே.

பூமணி ஆமாம் எமது சொந்த விஷயமாகக் கதைக்க வேண்டும் டாக்டர்.

ராஜா சொந்த விஷயமா? யாரைப் பற்றியது?

பூமணி இதோ! எனக்குப் பக்கத்தில் தலையைக் குனிந்தபடி நட்ட மரமாக நிற்கிறோனே என் மகள் கலா. இவளைப் பற்றித்தான் டாக்டர்.

ராஜா என்ன விஷயம்?

பூமணி டாக்டர், நீங்கள் மிகவும் ஒழுக்கமானவர் என்றுதான் இதுவரை நினைத்திருந்தேன். ஆனால், நீங்கள் நடந்துகொண்டது என் குடும்பத்துக்கே உலாவைப்போல போலக்கிடக்கு. எங்கள் குடும்பத்தை நாசமாக்காது யாழ்வைக்க வேண்டியது உங்கள் கையிலேதான் இருக்கிறது டாக்டர்.

ராஜா என்ன சொல்கிறீர்கள்?

பூமணி ஆமாம் டாக்டர். நீங்கள் எனது மகளை மனைவியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் டாக்டர்.

ராஜா என்ன சொல்கிறீர்கள்? ஏன் அழுகிறீர்கள்? கண்ணீரைத் துடைத்துப் போட்டுக் கதையைச் சொல்லுங்கோ அம்மா.

பூமணி டாக்டர் எனது நம்பத்தின் கௌரவத்தைக் காக்க வேண்டுமானால் நீங்கள் எனது மகளைக் கலியாணம் செய்து மனைவியாக்க வேண்டும் டாக்டர்.

டாக்டர் என்ன! கலியாணம் செய்ய வேண்டுமா? நானா? உங்கள் மகள் கலாவையா?

பூமணி ஆமாம் டாக்டர் என் மகள் கலாவைத்தான். (காரில் பிடித்துக்கொண்டு மனரூபிக் கேட்டல்)

ராஜா சீச்சி. இதென்ன பெரிய மோஷமாக இருக்குது: கால விட்டு விட்டுக் கதையுங்கோ... விடுங்கோ...

பூமணி விடமாட்டேன் டாக்டர் விடமாட்டேன். என் மகளைக் கலியாணம் செய்கிறீர்களா? இல்லையா!

ராஜா உங்கள் பேச்சு நல்ல வேடிக்கையாக இருக்கிறதே. உங்கள் மகளை நான் கலியாணம் செய்ய வேண்டுமா?

பூமணி ஆமாம்...

ராஜா எதற்காக?

பூமணி என்ன டாக்டர். ஒன்றுமே தெரியாதவர் போலக் கதைக்கிறீர்கள்? நான் சொல்வது இதுவரை உங்களுக்கு விளங்கவில்லையா புனைகண்ணை மூடிக்கொண்டு பாலைக் குடிக்கிறது ஒருவருக்கும் தெரியாதென்று. அதுபோல இருக்கிறதே உங்கள் கதையும்.

ராஜா எத்தக் கதை?

பூமணி டாக்டர் உங்களுக்கு இன்னும்தான் விளங்கவில்லையா? அப்பத்தைப் புட்டுக் காட்டுவதுபோல் விபரமாகக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள், என் மகளைக் கற்பவதியாக்கியது நீங்கள் தானே?

ராஜா என்ன! உங்கள் மகளை நான் கற்பவதியாக்கினோ? உங்கள் பேச்சு விசித்திரமாக இருக்கிறதே? பொய்யைச் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்ல வேண்டும் பாருங்கோ. வேறு ஒருவரோடு நடந்துவிட்டு என்னைப் பழிசுமத்தப் பார்க்கிறீர்களா?

கலா ராஜு! முழுப் பூசணிக் காயைச் சோத்துக்கை புதைக்கலாமென்று நினைக்கிறீர்களா? எனக்கும் உங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று சொல்லப் பார்க்கிறீர்களா? முன்பு நீங்கள் என்னுடன் நடந்துகொண்டமுறைகளையெல்லாம் சிந்தித்துப் பாருங்கள் ராஜு!

ராஜு: என்ன கலா! நீலிக் கண்ணிர் விட்டு என்னை மயக்கவா பார்க்கிறாய்?

கலா நான் உங்களை மயக்க வரவில்லை ராஜு. நீங்கள் தான் என்னை மயக்கி என் வாழ்வையே நாசமாக்கி விட்டீர்கள்.

ராஜு! என்ன நானு உன்னை மயக்கினேன்? என்னால் உன் வாழ்க்கை நாசமாகப் போகிறதா?

கலா ஆமாம் ராஜு! உங்களால் தான் என் குடும்ப கௌரவமே காற்றில் பறக்கப் போகிறது.

ராஜு: அவ்வளவு கௌரவமான குடும்பமா உங்கள் குடும்பம்?

பூமணி: டாக்டர் நீங்கள் எது வேண்டுமாலும் கதையுங்கள். ஆனால் எங்கள் குடும்ப கௌரவத்தைப் பற்றி மாத்திரம் பழித்துக் கூறுதீர்கள்.

அதைப்பற்றிக் கதைக்க உங்களுக்கு அருகதையில்லை.

ராஜு: என்ன! தாயும் பிள்ளையும் மாக ஒரேடியாக வாய் காட்டுகிறீர்களே!

கலா ராஜு! நாங்கள் உங்களுடன் வாய்காட்ட வரவில்லை. நீங்கள் செய்ததையெல்லாம் சிறிது சிந்தித்துப் பாருங்கள். ஒரு பெண்ணுக்கு இப்படியான ஒரு நிலை ஏற்பட்டால் என்ன செய்ய முடியும் உயிருடன் வாழ முடியுமா?

ராஜு! கலா! நீ உயிருடன் வாழ்ந்தாலென்ன செய்தாலென்ன யாருக்கு கட்டம்?

கலா! ராஜு! என்ன சொல்கிறீர்கள்? நான் செத்தால் நீங்கள் தப்பித்து விடலாமென்று பார்க்கிறீர்களா? அது தான் முடியாது. தான் தற்கொலை செய்யும்போது என்ன செய்வேனென்று தெரியுமா? ஒரு நாள் நான் அம்மாவுக்கு மருந்து வாங்க வந்த போது, என்னை வலிந்துபற்றி இழுத்து மோசஞ் செய்தீர்களே அதையெல்லாம் கடித மூலம் எழுதிப் பொலிசுக்கு அனுப்பாமல் தற்கொலை செய்துவிடுவேன் என்று நினைக்கிறீர்களா? தற்கொலைக்கு நீங்கள் தான் காரணமென்றால் அரசாங்கம் உங்களைச் சும்மா விடுமா?

ராஜு! கலா, நீ என்னைப் பயமுறுத்திப் பார்க்கிறாய்?

கலா ராஜு! நான் உங்களைப் பயமுறுத்தவில்லை. பணிந்து பணிவோடு இருந்து கேட்கிறேன் ராஜு! அதோ! உங்கள் அறையில் இவுக்கும் மகாத்மா காந்தியின் படத்தைப் பாருங்கள். நீங்கள் சொல்லத்தெல்லாம் பொய்யென்று நினைத்துச் சிரிக்கிறீர்

ராஜு! ஆ! படத்தையா சாட்சிக்கு வைக்கிறாய்!

கலா ஆமாம், மகாத்மா காந்தியையே அறையில் மாட்டி வைக்கக் கொண்டு நீங்கள் செய்ததெல்லாம் சாமானியமான தவறு என்று நினைக்கிறீர்கள்?

ராஜு! கலா! நீ நல்ல பொருத்தமான பழமொழிகள் எல்லாம் வைத்துப் பேசுகிறாய் கலா.

கலா இறுதியாக நான் கேட்கிறேன், நீங்கள் என்னை ஏற்றுக்கொள்வீர்களா? இல்லையா...?

ராஜா: இல்லை, இல்லை என்று கூறுவது உனக்குத் தெரியவில்லையா? கலா.

பூமணி: டாக்டர் இதுவரை உங்கள் இருவரையும் கதைக்கவிட்டு ஒரு முடிவுக்கு வருவீர்களென்ப பார்த்தேன். ஆனால் உங்கள் முடிவு...

ராஜா: நிரபராதியான என்னை உங்கள் மகளுக்குக் கட்டிவைத்து வேறு ஒருவன் செய்த தவறை என்மேற் சுமத்தப் பார்த்தீர்கள். இந்த பயறு என்னிடமா அழியும்?

பூமணி: டாக்டர், இதுவரை என் மகள் பொய் பேசியவையே நான் காணவில்லை. இருந்தும் தன் தவறை மறைப்பதற்காகவும் தன் குடும்பத்திற்குக் களங்கம் ஏற்படுத்தக் கூடாது என்பதற்காகவும் பொய் கூறுகிறாள் என்று சொல்கிறீர்கள். எது எப்படியோ! இறைவன் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார் எங்கள் நாங்கள் ஏமாற்றலாம். ஆனால் இறைவன் யாராலுமே ஏமாற்ற முடியாது. (கலா அழுதல்) கலா நீயேன் அழுகிறாய்?

கலா: அழாமல் என்னம்மா செய்ய முடியும்?

பூமணி: டாக்டர், நீங்கள் எனக்கொரு உதவி செய்வீர்களா?

ராஜா: என்ன! உதவியா? இதைத்தவிர வேறு எந்த உதவி வேண்டுமானாலும் உங்களுக்கோ அல்லது உங்கள் மகளுக்கோ செய்து தருகிறேன்.

பூமணி: அழுக்குப் படித்த துணியிலே எவ்வளவு கறைபட்டாலும் அது தெரியாது. வெள்ளைத் துணியில் ஒரு சிறு கறைபட்டாலும் அவ்வழுக்குப் பிரபலமாகத் தோன்றும். இது போலத்தான் சான்றோரிடத்தில் காணப்படும் அற்பக் குற்றமும் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் என்பதை நீங்கள் நன்றாக அறிவிர்கள். பரிசுத்தமான எனது குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட இந்தக் களங்கத்தை மாற்ற உங்களால்தான் டாக்டர் முடியும்.

ராஜா: திருப்பத்திருப்ப என்னையோ

பூமணி: உங்களைக் கரியாணச் செய்யச் சொல்லிக் கேட்கவில்லை டாக்டர்.

ராஜா: வேறு என்ன கேட்கிறீர்கள்.

பூமணி: தயவு செய்து எனது மகளின் வயிற்றில் வளர்ந்து வரும் அந்தச் சிசுவை அழிக்க மருந்து கொடுத்துவிடுங்கள் டாக்டர்.

கலா: அம்மா! வேண்டுமானால் என்னைக் கொல்வதற்கு மருந்து வாங்கித் தாருங்களம்மா. நான் செத்துத்

தொலைந்து விடுகிறேன். ஆனால், என் வயிற்றில் வளர்ந்து வரும் சிசுவை அழித்து என்னை மாத்திரம் காப்பாற்ற நான் ஒருபொழுதும் சம்மதிக்கமாட்டேன். சம்மதிக்க மாட்டேன்.

பூமணி: மகளே! நீ தானம்மா என் ஒரே ஒரு சொத்து. உன்னைப் பிரிந்துதான் இந்த உலகில் வாழவே மாட்டேன் மகளே வாழ்மாட்டேன்.

கலா: அம்மா! உன்மேல் இடம் பெற்றிருக்கும் பிள்ளைப் பாசம் என்னை அழிக்கத் தடுக்கிறது. அதே போன்று எனக்கும் பிள்ளைப் பாசம் இருக்கா

தாம்மா? சிந்தித்தப் பாரம்மா! உனக்கு எப்படி... மீதே பாசமோ, அதே போன்று எனக்கோ என் சிகமேற்பாசம் இருக்காதாம்மா?... ..

பூமணி: கலா நீ சொல்வது முழுக்க முழுக்க உண்மைதான் கலா, ஆனால், நீ யெது வந்த ஒருத்தி மகளே!.....

கலா: என்னம்பா சொல்வதும் யெது வந்தனாக இருந்தாலென்ன சிகவாக இருந்தாலென்ன உயிர் ஒன்று தானேயாம்மா?...

பூமணி, நீ சொல்வதில் சிறிதும் தப்பில்லைத்தான் ஆனால்.....

கலா அம்மா, தயவு செய்து இந்த எண்ணத்தை மாத்திரம் விட்டு விட்டம்மா (தாயின் காவில் விழுந்து விக்கி விக்கி அழுதல்)

கணபதி ஐயா, உங்கள் அனுமதியின்றி உள்ளே வந்ததற்கு மன்னிக்க வேண்டும். இவ்வளவு நேரமும் அறை வாசலில் நின்று இங்கே நடந்த சம்பவங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு தான் நின்றேன். சின்னம்மா தன் சிகவை அழிக்க வேண்டாமென்று அழுது அயுக்கை ஏனையும் இரங்க வைத்து விட்டது. வேலைக்காரன் எனக்குப் புத்திசொல்ல வந்துவிட்டானே என்று கோபிக்க வேண்டாம் ஐயா. பெரியம்மா தன் மகனாக்காகத் தவிக்கிறா. சின்னம்மா தன் சிகவுக்காகத் தவிக்கிறா. இளச்சன் இருவருக்கும் மீடையே உள்ள பிள்ளைப் பாசத்தை நினைக்கத்தான் எனக்கு தோக்கமாக இருக்கிறது. பெற்றவர்களுத்தான் பிள்ளைப்பாசம் தெரியும் என்பார்கள். ஆனால் உங்கள் மனம் உங்களை பிள்ளைக்காக இரங்க மறுக்கிறதே.....

ராஜல: டேய் கணபதி!...../

கணபதி: மன்னிக்க வேண்டும் ஐயா. சின்னம்மாவின் சிகவுக்குத் தகப்பன் நீங்களிலே என்று சொல்லப் போகிறீர்களா? சின்னம்மாவின் சிகவுக்குத் தகப்பன் நீங்கள்தான் என்பதை நிரூபிக்க நானிருக்கிறேன் ஐயா, நீங்கள் இரண்டு பேரும் தினமும் பூத்தோட்டத்தில் சந்தித்த காட்சிகளையெல்லாம் கண்டும் காணாதவன் போல் இருந்தவன் நான்.

ராஜல: என்ன!

கணபதி: ஆம் டாக்டராக்டர் வொரு மனிதனிடமும் பிள்ளைப்பாசம்

இருப்பதைத்தான் நான் காண்கிறேன் ஆனால். உங்களிடம் இந்தப் பாசத்தைக்கு ... சரி சரி, ஐயா இப்படியான ஒரு குமர்ப் பிள்ளையை ஏமாற்றுவது துரோகம் ஐயா...

ராஜல: கணபதி! இப்பொழுது தான் எனது மனச்சாட்சி என்னை மனிதனாகியிருக்கிறது. (கலா டாக்டரின் ரீய் விழுந்து அழுதல்)

ராஜல: பூணியம்மா, இவ்வளவு காலமும் பிறர்களுக்கு மனிதனாகப்பாவனை செய்து மிருகமாக நடந்து

வந்த என்னை உங்கள் அன்பான—பண்பான வார்த்தைகளால் சிந்திக்க வைத்து மனிதனாகிவிட்டீர்கள். உங்களைப் போன்ற சாதாரணமான—விவகமுள்ள—மன உறுதியுள்ள ஒரு பெண்ணால் எந்த ஒரு காரியத்தையும் சுமுகமாக நடத்த முடியுமாம். இன்று முதல் கலா என் மனைவி. நான் உங்கள் மருமகனம்மா!...

(கலாவைத் தூக்கி அணைத்துக் கொள்கிறார் டாக்டர். பூமணி பெருமூச்சு விடுகிறாள்.)

முற்றும்

(இத் நாடகம் வாளுலி நாடகமாகவும் மேடை நாடகமாகவும் பயன்படுத்தலாம். பயன்படுத்தவோர் ஆசிரியரின் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.)

பட்ட மரமாய்க் கிளை பரப்பி நிற்கும் அந்த மாங்கள் பட்டுப்போய் விடவில்லை. இலைகள் இல்லையென்றாலும், தளிர்கள் வெளிக் கிளம்ப தன்களில் முட்டிக்கொண்டு தானிருக்கின்றன. மண்டைக்கு மேலே தீப்பிழம்பாய் தகதகக்கும் வெய்யிலை அந்த மரங்களுக்கும், மலையக மக்களுக்கும் மட்டுமே தாங்கிக் கொள்ள முடியும் என்பது பழைய கதை. உண்மையுங்கூட, ஆண்டியாய் அரை நிர்வாணக் கோலம் பூண்ட 'றபர்' மரங்களின் அடிப்பட்டைகளில் சுரந்து கொண்டிருக்கும் பால், உயரேறி தளிர்க் காம்புகளினடியில் 'கதகத'ப்பாகிக் கொண்டிருக்கிற படியால் தான் அடி மரங்களைச் சேவியும் "அதிகமாக பால் வடிவதில்லை" யென்ற காரணத்தால்- பால் வெட்டுகிறுத்தியிருக்கிறார்கள். மாசி மாதம் சம்பளத்தோடு வருடாந்த 'போனஸ்' பணத்தையும் பெற்று-பதினேழுநாள் 'லீவை'யும் கூடவே வாங்கிக் கொண்ட பால் வெட்டுத் தொழிலாளர்கள் நிம்மதியாக உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

0000
0000
0000

"அக்கும் பக்கும் ...." என்று அடித்தாளம் போட்ட 'ஸ்டோர்' புறக்கூண்டு கூட, அசையாமல் ஓய்

வெடுக்கிறது. 'குட்டித் தேரி'யிலிருந்து நீச்பாய்ச்சும் அந்த 'பென்னம் பெரிய' குழாயின் உட்புறம் 'கறல்' பிடித்திருக்குமென்றால் அதிசயப்பட வேண்டியதில்லை. கிணற்று நீரை வடிகட்டி வாளிகளில் நிரப்புகளவுக்கு நீர் நிறம் மாறிவிட்டது. வறட்சியின் கோரப் பிடியுடன், பாதையோரத்தில் வந்து விழும் 'துண்டு பிடி,' அகோர தீசு கவலைகளைக் கிளப்பி-சில, றப்பர்' மரங்களின் பட்டைகளையும், அதன் சீவப்பட்ட 'வடிகானில்' காய்ந்திருக்கும் 'ஒட்டுப் பால்'- கிரட்டைகளையும், இரையாக்கிக் கொண்டு எரியும் போது; 'உப்பிட்ட' தோட்டம் நெருப்புப் பற்றி எரிவதைப் பொறுக்காது இலைகுழைகளை ஒடித்துக் கொண்டு, உயிரையும் மதியாமல் போராடும் தொழிலாளர்களுக்கு 'போனஸ் லீவில்' கூட நிம்மதியில்லை. சின்னத்துரையின் 'புப்பு' சைக்கிள் அவறிக் கொண்டு நிற்கும்போது கண்டக்டரும், கணக்கப்பிள்ளையும் மலைமீது தாவித் திரிந்து தீயணைப்பது வழமை. சம்பள நாள் மாலை 'ஐயா' வீட்டு 'அடுக்களை'ப் பக்கம் 'போத்ததலும்'-சிகரெட் பக்கெட்டுபாக வந்து நிற்கும் ஒரு சில 'கைக் கூவி'களுக்கா, 'செக்ரேஸ்' ஏட்டில் 'கிறல்' போட்டுக்கொள்ளவும்; 'லீடிங்கோஸ்ட்' காட்டவும் வேண்டுமானால், அந்த 'ஐயா மார்' கோடைக் காலத்தில்

இப்படித்தான், பரியாற்றும் தோட்டத்திற்குத் தீக் கொள்ளி விளையாட்டு நடாத்தி 'அனுமார்' எரித்ததுபோல எரித்து அப்பாவி சனங்களை ஏவி விட்டு தீயை அணைத்து— 'தீயை அணைக்க இக்கணே பேருக்கு 'பேர்' போட்டாயிற்று;' என்றும்—

தீக் கிளையாக்கப்பட்ட 'மொட்டை' படிக்கப்பட்ட மலையை புல் வெட்டிச் சத்தப்படுத்தியதாக சிலருக்கே 'பேர்' போடுவதும் 'றப்பர்' தோட்டாணத்தில் ஒரு காண்டம்.

0000
0000

பொங்கலுக்கு மண்டி போட்டு தின்றுவிட்டு ஏப்பம் விட்ட போது அந்த மாதச் சபளத்திற்கு 'அரோகரா'வும் போட்டு. போதாக்குறைக்கு காது— கழுத்திலிருந்த ஒன்றிரண்டையும் சழற்றி அடவுகடை இரும்புப் பெட்டியில் பலவந்தமாக திணித்து விட்டுதான் மாசி மாதம் 'பேர்னஸ்' வருமென்று சின்றுகள் பொங்கலுக்கு முழு மூன்று நாள் போக— மீதி நாளெல்லாம் பால் வெட்டிய சம்பளத்தோடுதான் 'போனஸ்' கிடைக்குமென்பது— நாட்டுப் புறத்து 'சைடர் முதலாளி'களுக்கு மட்டுமல்ல, சில்லறை கடை, புடவை கடை, வெற்றிலைப் பாக்கி கொடுத்து உதவியவர்களுக்கும் தெரியத்தானே செய்யும். இதை மாகத்தில் வாய்ப் பேச்சில்லாமல் கடன் கொடுத்த அவர்கள் மாசி மாதம் 'சை நிறைய' அள்ளிக் கொட்டிக் கொள்ளத்தான் சம்பள வாசலை முற்றுகையிட்டதும் கூட. "ஆண்டவன் புண்ணயத்தில் அடிக்குது வெய்யில்— நோய் கொடியில்லாமலிருக்கக் குடுத்து வெச்சா அது போதும். 'செவறதுக்குக் கத்தியிருக்க— பால் வடியிறத்துக்குப் பட்டையிருக்கு!"— பயமில்லாமல் கடன் வாங்க இப்படியொரு வியாக்கியாசம். 'மழை யென்றால் எப்படியிருக்கமோ' என்று கூட சந்தேகப்படுமளவுக்கு அது வெகுதூரத்தின் அகன்றுவிட்டது. இவ்வீ— அந்த 'வருண பகவான்' இந்த உலகையே துறந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், 'சென் பஞ்சு'க்கு விவியலாய் மேகக் கூட்டம் இப்படியா வெளுத்துப் போய் இருக்க வேண்டும்? கொஞ்சமாவது வாடி வதங்கி "கார்வண்ணத், தைக் காட்ட வேண்டுமே. பொங்கல்

பூமியில் மனிதன் வாழ இயலாது!

இன்னும் ஐம்பதாயிரம் யன் ஆண்டுகளுக்குப் பின் பூமி படியிருக்கும்?... .. பூமியில் உயிர்கள் இறக்க மாட்டா சந்திர பூமிக்கு வெகு அண்மையில் எரிவிடுப! சூரியன் வெகு தொலைவிற்கு சென்று 'டென்னிஸ்' பந்தளவாகி விடும். இதனால், சூரியன் ஒளி நமக்கு மிகவும் குறைந்துவிடும். பூமி முழுவதும் வெறும் பனிப்பாறையாகி, உறைந்து போகும். இன்று பெளர்ணமி தினத்தன்று சிடைக்கும் நிலவொளியைப் போல்தான், பூமிக்கு சூரியன் ஒளிகிடைக்கும். மனிதன் பூமியில் இருக்க மாட்டான். அவன் வேறு எங்கேயாவது ஒரு கிரணத்தில் வாழ்ந்தால் தானுண்டு. இங்கு அவனுக்கு வாழவேண்டிய சூழ்நிலை இராது. ஆனால், அன்றும் பூமி சூரியனை வலம் வந்தவாறே தான் இருக்கும்.

பேராதனை ஏ. ஜானைதின்.

திமிங்கிலம் ஏன் கப்பலைத் தாக்குகிறது

ஒரு நாளைக்கு ஏழு ரூபத்தல் வீதம் வளரும் திமிங்கிலக் குட்டி. இப்படி 45 வயது வரை வளரும். ஒரு நாளைக்கு இரண்டு 'டன்' உணவு சாப்பிடும். திமிங்கிலம் ஏன் கப்பல்களைத் தாக்குகிறது; ஆண் திமிங்கிலம் 'தன் காதலியைக் கவர்ந்து செல்ல வரும் இன்னுமொரு பெரிய கடற்பிராணி என்று நினைத்து அச்சமுறுவதால் தாக்குகிறது'— என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார் ஒரு ஆராய்ச்சியாளர். திமிங்கிலத்திற்கு சேட்கும் சக்தியைத் தவிர, பார்க்கும் முகமும் சக்திகள் மிகவும் குறைவு.

பேராதனை ஏ. ஜானைதின்

தின்மதில் தூரத்து வயத்து பையன்
களின் 'கொள்ளிக் கடவுட' நுனி
பட்டு— அங்கலாய்த்தப் 'பட்டாசு'ச்
சத்தம் வேண்டுமானால், 'இடி'
யோசையைச் சற்று நினைவுபடுத்தியிரு
க்க வேண்டும்.

‘தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்—’ என்பது பால் வெட்டு மபாம்பரைக்காகத்தான் கூறியதாக நினைக்கத்தோன்றுகிறது. கோடைதான் கொளுத்திற்றித தவிர வேலை வசதிக்கு வழி வதக்கும் வாய்ம்தான். கைநிறைய வாய்க்கவந்து நிற்கும் கூடத் தர இடத்தியுற வாடிக்கொண்டு இன்றை கூட்டம், கொடுத்து உதவிய கூட்டம் கையோடு வாங்கிக்கொண்டு போகத்தான் வந்து நிற்கிறது. சிரிப்பும் கும்மாளமமாக— பச்சையும் நீலமும் காதுங்களை வாங்கிக்கொண்டு பறாதபயி இறங்கும் போதுதான் ‘பசீர்’ என்கிறது உணம்பு பாளிகளுக்கு ‘அடுத்த மாசம் நல்ல சம்பளம் கெடச்சிடும்— மவராசன் போனஸ் கூட குடுத்திடுவான்— தட்டிப் பேசாம ‘சிட்டை’ யை எழுதுங்கோ!’

—செல்லறைக் கடைக்காரரின் முன்பு
பயிவித்து நின்றது: அவரைக் கண்ட
போது தானாகவே நினைவில் தோன்று
கின்றது. களைக்களையாக எண்ணிக்
கொடுத்துவிட்டு திரும்பும் போது--

‘கட்டிக் கொடுத்த’ பெண்ணுக்கு பொங்கல் சிற் கொண்டுபோகப்பட்ட கடன் புடவைக் கடை முதலாளியரு விஸ்வேஸ் பாய்ச்சுவதாகவும் சமாளித்துக்கொள்ள அந்த ஏழைகளால் தான் முடியும்.

சம்பளம் போட்டு மறுநாள்
'சடங்கு வீதம்... கல்யாண வீதி'மாக
நாலெந்து வீடுகளுக்கு ஏறி இறங்கி
'வட்டியில்லாத கடனை' அடைத்து
விடவும் வேண்டு' என்ற மனச்சுமை
வேறு ஆளை யொருவரை ஆட்டிப்
பார்க்கிறது,

“பட்ட கடனையெல்லாம் அடைச்
சுப்புட்டா பயப்படா கடன்பட்டுக்க
லாம்,—புண்ணியவான் இல்லன்
சொல்லப் போறான்?” — இப்படியாக
இறுதித் தேர்வை இதயத்தில் ஏற்படு
த்திக் கொண்டுதான் சம்பள வாசலை
விட்டு வீட்டை நோக்கி நடக்கிறது—
வினாயப்போன அந்தகூட்டம்போனை
மாதமாகப் பார்த்து கொட்டகைக்
காரர்கள் கூட, வெள்ளி விழாப் படங்
களாகத் தெரிந்து லேயசு ‘தியேட்
டர்’களில் ஓடவிட்டு இளவட்டங்களை
ஒரு ‘முட்டு’ முட்டிப் பார்க்கிறார்கள்,
கை நிறைந்த காகிஸ், கரைந்தது போக
மீதியை தியேட்டர் கூட்டத்தில்

தோபஸ் பரிசு

சுடலின் நாட்டு அறிஞர் ஆல் பிரட் நோபல், தாம் கண்டுபிடித்த வெடி மருந்துகளால் சம்பாதித்த ஓராளமான செல்வத்தை மூலதனமாக வைத்து, அதன் ஊதியத்திலிருந்து ஆண்டுதோறும் ஐந்து பரிசுகள் அளிக்க வேண்டுமென்று உயிர் எழுதி வைத்தார். ஒவ்வொன்றும் சுமார் ஒரு லட்சத்து அறுபதாயிரம் ரூபாய் கொண்டது. இப் பரிசுகள் ரசாயனம்; மருத்துவமும் உடலியலும்; உலக சமாதானம்; பொளதிகம், இலக்கியம் என்னும் ஐந்து துறைகளில் வல்லோர்க்கு வழங்கப்படுகின்றன.

பெளதிக, ரசாயனப் பரிசுகள்
சுவிட்ஸ் விஞ்ஞானக் கழகத்தாலும்
மருத்துவப் பரிசு அக் நாட்டு கரோ
லின் மருத்துவக் கழகத்தாலும்
இலக்கியப் பரிசு அக் நாட்டு இலக்
சியக் கழகத்தாலும் முடிவு செய்யப்
படும், சமாதானப்பரிசுக் கேற்ற
வரை தெரிவு செய்வது அந்நாட்டு
பார்லிமெண்ட் நியமிக்கும் ஐவர்
கொண்ட குழுவைச் சேர்ந்தது.

நோபல் பரிசு மறைந்த நாளான
டிசம்பர் 10 ஆம் திகதி இப் பரிசுகள்
வழங்கப்படுகின்றன. பரிசுகளுக்காக
உள்ள இந்த ஐந்து பிரிவுகளுக்கும்
நோபல் கழகங்கள் நிர்வாகப்பட்டு
நடைபெற்று வருகின்றன. ஏதே
னும் ஒரு ஆண்டில் ஒரு பரிசு வழங்
கப்படவில்லையாகில் அது தொகை
மூலதனத்துடன் சேரும். 'ஷம்பி'

அடி—உதை' சகிதம் அழித்து அரை உயிராக விடு திறம்புகிறார்கள்— எந்ந் காலச் சிற்பிகள். அடைத்து விட்ட கடனையும், அழிந்துவிட்ட பணத்தையும் கணக்குப் பார்த்துக்கொண்டு திண்ணையில் உட்காரும் போர்தான் 'பாழாய்ப் போன பொங்கல் ஏன் வந்திச்சி?'— என்று வாயாற வசைபாடத் தோன்றுகிறது. ஒரு நாளைக்கு கொண்டாட ஒரு மாதத்தைச் சேர்த்துவிட்டவர்கள் 'மனச் சாந்தி'க்காக கொஞ்சம் அதிகமாக சம்பள நாளில் 'தண்ணி போட்டு'விட்டு— 'சம்பளத்தை வெட்டிப்பட்டான் சண்டாளன்!'

“ஆளு பாத்து பேரு போட லுன்!”—இப்படியல்லாம் கணக்கப் பிள்ளை முதல் பெரிய தினார்க்கர் வரை ஒரு கழற்று கழற்றிவிட்டு;

“இந்த அசியாயத்தையெல்லாம் கேக்கறதுக்கு ஒரு நாய்க்கும் துணிவு இல்லை”! யென்று தலைவர்முதல் தோட்டக் கமிட்டி வரை ஒரு தாக்கு தாக்கி விட்டு “இந்த நாசமாப்போன கொழவாறிகளாலதான் இத்தனை செலவு” என்று வேறு தன்னாலேயே உருவாக் கப்பட்ட அப்பாவிப் பிள்ளைகளையும் ஒரு போடு போட்டு விட்ட பிறகு தான் தூக்கம் வருகிறது.

காலக்குளிரில் குட்டி போட்ட நாயாகக் கருண்டு கிடக்கும் அவர்களது போர்வை; தலையிலிருந்து கால் விரல்கள் வரை இழுத்து வைத்திருக்கிறது. முற்றத்தில் 'நெருப்பு முட்டம்' போட்டு கூட்டம் கூடி குளிர் காயும் கூட்டம் லேலைக்குப் போவதைப் பற்றி யோசிக்கத் தேவையில்லை. பதினேழு நாள் பால்வெட்டு நிறுத்தியிருக்கிறார்களே! மேல் வாயும் கீழ்வாயும் படபட வெள அடித்துக் கொள்ளும் குளிரில் நெருப்பு முட்டத்தைச் சுற்றி கூடுகிற கூட்டம்; தங்கள் நிலையை எண்ணிப் பார்க்கக் கூடினால் கைநிறைய வாங்கி மற்றவர் 'பை'சிறையச் செய்துவிட்டு வெறுங்கையாக உட்கார்ந்திருக்குமா? நடுமுதுகைப் பார்த்து 'நறுக்'கென்று குடுவைத்து, கீழ் வானத்தைச் சுற்று 'தகதகக்' விட்டு மேலேறி வரும் பரிதியின் முன்னே படபடத்த குளிர் நிற்கவில்லை. பறந்து விட்டது.

அடை காக்கும் ஆண்!

தென் அமெரிக்காவில் உள்ள நெருப்புக்கோழியின் பெயர் ரீயா (RHEA) இதன் கால்களில் மூன்றே மூன்று விரல்கள் உண்டு. மூன்றும் முன்னேக்கி நீண்டிருக்கும் இதற்கு சிறகுகள் இருந்தும் பறக்கச்சக்தியற்றது. நன்றாக நீந்தக் கூடியபறவை. ஆப்பிரிக்க நெருப்புக் கோழிகளைவிட உருவத்தில் சிறியது.

நிலத்தில் சிறு பள்ளம் செய்து இலைகளைப் பரப்பி பெண் அதில் இட்ட முட்டைகளை ஆண் அடைகாக்கும். பெண் அடைகாப்பதில்லை.

குதிரைமேல் ஏறி கட்டபெட்டால் 'உண்டிவில்' கல்லெறிந்து இலைகளை வேட்டையாடுகின்றார்கள்.

'ஷம்பி'

மதினா

இது இஸ்லாமியரின் தலையாய புண்ணிய தலங்களில் ஒன்று. மக்காவுக்கு அடுத்த சிறப்பிடம். சவுதி அரேபியாவின் வடமேற்கில் ஹெஜாஜ் (HEJAZ) மாவட்டத்தில் செழிப்பான பள்ளத்தாக்கில் அமையப் பெற்றிருக்கிறது. செங்கடல் கரையிலிருந்து 120 மைல் தொலைவுடமஸ்கஸ் மக்கா ஆகிய நகரங்களுடன் சாலைப் போக்கு வரத்து உண்டு.

மக்காவில் இருந்து வந்த முகம் மது நபி புகளிடம் பெற்ற இம். 622 செப்டம்பர் 20ல் அவர் இங்கு வந்தார். முகம்மதியப் பஞ்சாங்கத்தின் தொடக்க நாளாக இது கொள்ளப்பட்டுள்ளது. நபியின் கோரி (கல்லறை) இங்குள்ளது. கோரியைத் தன்னகத்திற் கொண்ட மகுஸியும், அண்ணமனைகளும், குறிப்பிடத்தக்கவை. பேர்ச்சை, கோதுமை, பார்லி ஆகியன விளைகின்றன. விமான, வாடுகு விநிலயங்கள் இருக்கின்றன. (YENBO) என்போ இதன் துறைமுகம்.

'ஷம்பி'

அத்தனை கெதியில்! சம்பளக் காசு கரைவதைப் போல, மிச்சம் மீதி வைத்திருப்பவர்களையும், — “அடுத்த மாசம் பொழிச்சிருந்தா அட்சிடறேன்!”— என்று கடன்பட நினைப்பவர்களையும் ‘சிவனடி பாதமலை யாத் திரை’ அழைக்கிறது. “உள்ளவன்— இல்லாதவன்”— என்று அறிய முடியாதபடி அவ்வளவு சிறப்பாக ‘சிவனடி பாதம்’ செல்ல புறப்படும் பக்தர் வெள்ளத்தில் பால் வெட்டு நிறுத்தியிருக்கும் கூட்டமும் இணைகிறது. செந்தமிழின் பெயரோடு-சிவாக மத்தின் நினைவோடு ‘சிவனடி பாதம்’ காணச் செல்லும் அந்த தீந்தமிழ் கூட்டம் மலையை விட்டிறங்கும்போது எதையோ பறிகொடுத்த உணர்வில் ஊமைகளாகி “சாது சாது” என்னும் நாதத்தின் மத்தியில் சிவனையும் அவனடியையும் மானசீசமாகப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு தம் மொழியை— மதத்தையெண்ணி வடிக்கும் கண்ணீர்; பள்ளத்து நீரோடு பாய்கிறது-நதியாக!

“இலையுதிர் விடுமுறை” முடிவடைந்தாலும், ‘ஸ்டோர் ரேசுதை’ களுக்கு ஈரம் கிடைக்கவில்லை. வறண்டு கிடக்கும் ஓடை; பரந்துகிடக்கும் ‘தெப்பக் குளத்தைப் பசுமையாக்க முடியாமல் ‘சொட்டு சொட்டாக’ வெடித்து அழிகிறது. பா லா ந் தி ப் பதப் படுத்தும் ‘பளிங்குத் தொட்டி’ க்கு மட்டும் பாசிபடர்ந்த நீர் கொஞ்சம் கிடைக்கிறது. அது பதப் படுத்த உதவாது! “மழை பெய்தால் தான் பால் வெட்ட முடியும்!”— மேலிடத்து உத்தரவு. மாரியம் மன் கோவில் மணி அலகிறது “ஒத்தக் கண்ணு மாரி! ஒன் கண் டெனத் தொறந்து பாரு!- இந்த மாசம் எங்கள் றோசம் பண்ணிடாதே தாயே!”—வெய்யில் காலத்தில் வேலை வசதி உண்டென்று நினைத்த அப்பாவி கள் அதன் கொடுமைகண்டு அம்மன் முன்னே மண்டியிடும் பிரதாபமான ிலை “கோடை மறைந்தால்—இன் பம் வரும்!”

பருப்பு போட்டு வைக்கும் பழைய ‘டினனைத்’ திறந்தால் பாழடைந்த

14 தொன் கடிகாரம்

ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா? உலகிலேயே மிகப்பெரிய அதிக எடையுள்ள கடிகாரம் பிரிட்டனிலுள்ள “பிக் பென்” (Big Ben) தான் 112 வயதாகும் இக்கடிகாரம் 360 படிக்கட்டுகள் கொண்ட உயர்ந்த ஒரு மணிக்கூண்டின் உச்சியில் இருக்கிறது. நான்கு முகங்கள் உள்ள இந்த கடிகாரத்தின் ஒவ்வொரு பக்க குறக்களவும் 23 அடி, நிமிடமுள்ளின் நீளம் 14 அடி. மணிகாட்டும் (சிறிய) முள்ளின் நீளம் 9 அடி. கடிகாரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு எண்ணினதும் நீளம் 2 அடி. பெண்டலத்தின் எடை 450 இருத்தல்

சென்ற நூற்றாண்டின் மத்தியில் பிரிட்டனிலுள்ள வானசாஸ்திரக் கருவிகள் தயாரிக்கும் நிறுவனத்தார் இந்த மணிக்கூண்டுக்காக பெரிய கடிகாரம் ஒன்றைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினர். இப்படித் தயாரான கடிகாரத்தின் எடை 17 தொன். அதை பேரிய ‘டிர்க்கில்’ வைத்து 16 குதிரைகளைப் பூட்டி இழுத்து வந்து கூண்டின் உச்சியில் ஏற்றினார்கள். ஆனால் வைத்த சில நாட்களிலேயே பாரம் தாங்காமல் கட்டிடம் விரிசல் விடத் தொடங்கி விட்டது.

எனவே இதைவிட எடை குறைவானதாகத் (14 தொன்) தயாரான “பிக் பென்” கடிகாரத்தை மணிக்கூண்டில் 1851ல் வைத்தார்கள். இதை தயாரித்த நிறுவனத்தினர் தான் இன்றும் இதைப் பராமரிப்புச் செய்கின்றனர். இன்று பொறுப்பாளர் இதைத் தயாரித்தவரின் கொள்ளுப்பேரன்.

இதுவரை இது இயந்திரக் கோளாறுகாரணமாக நின்றதே இல்லை ஆனால் கரும்பனி காரணமாக இதன் முகமெல்லாம் மூடி. முன் அசைய முடியாமல் ஒருமுறை நின்றிருக்கிறது. அடுத்து ஒருபறவை முன் ஒன்றில் உட்காரவே, சிக்குண்டு, முன் அசைய முடியாமல் முள்ளிற்கும் முகப்பிற்கும் இடையில் மாட்டிக்கொள்ளவே முன் நகர முடியாமற் போயிற்று.

இரு உலகயுத்தங்களிலும் இது தப்பிவிட்டது. இதன் ஒலியை B.B.C. ரேடியோவினர் வெளிநாடுகளுக்கான ஒலிபரப்பில் ஒரு நாளைக்கு 40 முறைகள் ஒலிபரப்புகின்றனர்.

பேராதனை ஏ. ஜுனீதின்

ணறுகத் தோன்றுகிறது. சீனி போத் தலையும் கழுவி தேவிர குடித் தாகி விட்டது. வயிற்றுப் பாட்டுக்கே' வழி தெரியாத வறுமை. 'ரேசன்' அரிசி கிடைக்க இன்னும் மூன்று நாள் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். உரையை படித்து 'கையிடுக்கில்' திணித்துக் கொண்டு கடைவீதி பக்கம் போகும் கூட்டம் நடைப் பிணமாகத் தான் வீடு வந்து சேருகிறது. "வேலையில்லாத மாதம்"—என்பது கொடுத்து உதவும் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்குமா? இந்த மாதம் சம்பளம், அரிசி மாவுக்கும்-ரேசன் சாமானுக்கும் சரியாத் தானிருக்கும்!"—தேரீயம் பறிபோய்விட்டது "நாட்டுப் பக்கம் போனாரெண்டு மிலாக்காயாவது சொமந்துக் கிட்டு வரலாம்!" பிழைக்கத் தெரிந்த சில பெரிய மனிதர்கள் வயிற்றைக் கழுவிக்கொள்ள வழி தேடிக்கொள்கிறார்கள். பசியும் பட்டியிலும் அம்மன் கோவில் மணியோடு சேர்ந்து அங்கலாய்க்கிறது. ஏழையின் கண்ணீர் இறைவன் நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்க்கிறது. 'திருமணி' தவிக்கிறது. அழகை பீறிட்டுவிடும்போல தோன்றுகிறது. வெள்ளையடித்த சமையலறைச் சுவராக மேசைக் கூட்டம் நிறமாறி கலங்கி, பகலிலும், இருண்டு பார்க்கிறது ஊடுருவியோடும் மின்னல் கோடுகளைத் தொட்டுத்து எங்கோ ஒரு மூலையில் அதிரவேட்டு கிளம்புகிறது. அது, பொங்கல் 'பட்டாக' வெடியாக நிச்சயம் இருக்காது. ஆண்டவனின் புலம்பல் அது! அதனால் அழகையின் கண்ணீராக வானத்தைக் கிழித்துக் கொண்ட நீர் கொட்டுகிறது. 'மாரி'யின் கருணையை வியந்தவர்கள் "மழை வந்திச்சி! மழை வந்திருச்சி!"—மகிழ்ச்சியில் திளைக்க, 'லயத்து' தகரங்களின் பள்ளங்களில் சிறு ரேடைகளாக பாயும் நீர் வாசலில் உள்ள வானிகளை நிரப்பிக்கொண்டுகான் வழியே பாட்ந்து ஓடையுடன் இரண்டறக் கலந்து குத்தோடுகிறது. 'தெப்பக் குளம்' மனமுலந்து குழாய் மீது கருணை புரிகிறது. 'சோனாவாரி'மாகப் பெய்யும் மழை 'றப்' மரங்களின் தளிர்களைத் தட்டியெழுப்பி பசுமை யூட்டுகிறது. "கடைக்கார புண்ணியவான் இனியாவது கடன் குடுக்கட்டும்!"—நிம்மதிப் பெருமூச்சு வெளிக்கிளம்புகிறது. "காலையில் மரம் காஞ்சிட்டா பால் வெட்டலாம்!"—சாந்தி

நீரைத் தரம் பிரிக்கும் அதிசயக் கருவி

ஆற்று நீரோட்டத்தில் பண்ணைக் கழிவுப் பொருள்கள், அழுகும் தாவர வகைகள், மிருக கழிவுகள் போன்ற அசுத்தங்கள் நிறைய வுண்டு. நகரத்தின் வழியாகப்பாயும் ஆறுகளில் சாக்கடை அசுத்தமும் தொழில்சாலைகளின் கழிவுகளும் கலந்திருக்கலாம். அந் நீரானது பழுப்பு நிறமாக இருக்கும்.

நீரில் அசுத்தம் அதிகரித்தால், இயற்கையாக அந்நீரைச் சுத்தம் செய்யும் மீன், பூச்சி, புழுக்கள், சில தாவர வகைகள் எல்லாம் அழிந்து போகலாம். ஏனெனில் ஆற்று நீரில் இவற்றின் வாழ்வுக்குத் தேவையான பிராணவாயு, நைட்ரோஜன், கரியமிலம் போன்றவை கலந்திருக்க வேண்டும். எண்ணெய், சவர்க்காரம், இரசாயனக் கலப்புகள் எல்லா மீறிவிட்டால் மீன்களின் உயிருக்கு ஆபத்தாகிவிடும்.

எனவே செயற்கையாக நீரில் ஏற்படும் அசுத்தம் பெரியதொரு பிரச்சனாகிவிடுகிறது. இதைவிட ஆற்று நீர் குடிக்கவும், இயந்திர சாதனங்களுக்கும், துணிமணிகளைக் கழுவுவதில் நல்லதா என்பதை கண்டறிய பிரிட்டிஷ் தாபனம் ஒன்று புதியதொரு பெட்டி போன்ற கருவியை ஆற்றின் கரையோரமாக வைத்து, அவ்வப்போது நீரானது இக்கருவி வழியே பாயும் போது நீரைப் பற்றிய விபரங்களைத் தானாகவே கண்டுபிடிக்கும் முறையைக் கண்டு பிடித்துள்ளது.

குழாயினால் உறிஞ்சப்பட்ட நீர் பல 'எல்க்ரோட்' எனப்படும் மின்சார பொறிகள் வழியாகச் செல்கிறது. ஒவ்வொரு பொறியும் ஒரு குறிப்பிட்ட அம்சத்தைப் பற்றி அறிவிக்கின்றது. பிராணவாயு, உப்புத்தன்மை, போன்றவற்றின் அளவுகளை மின்சாரப் பொறிகள் தெரிவிக்கின்றன. வானிலை விபரங்கள், உஷ்ண நிலை போன்றவைகளையும் இவை குறிப்பிடுகின்றன. இந்தப் புள்ளி விபரங்களைக் கொண்டு ஆற்று நீரின் தரத்தை ஒவ்வொரு மணி நேரமும் பார்த்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

தேடிய இதயங்களோடு சரணடைகிறார்கள்—படுக்கைகளில்!

கூரைத் தகரங்களை உடைத்து விடுவதாய் உறும்க்கொண்டு பொழிகிறது—மழை! உலர்ந்துபோன மரங்களின் பட்டைகள் உறிஞ்சிக் குடிக்கின்றன—தாகம் தீர்! நீர் வடியும் மரப்பட்டைகளில் மரம்சீவும் சுத்திகளைப் பாய்ச்சுவது வினா ன வேலையென்பதால் யாரும் வேலைக்குப் போகவில்லை வருந்தியழைக்கப்பட்ட வருணன் 'வசை மொழி'களையும் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு பொழிகிறான்—அடை மழையாக!

சுத்திகளின்முத்தத்திற்காக காத்து நின்ற மரங்கள் கோடை மறைந்து-மாரியிலும் ஏங்கித் தவிக்கின்றன. வாரக்கணக்காக நீர் வடியும் மரங்களைப் பார்த்து ஏக்கப் பெருமூச்சுவிடும்

ஏழைகளை அந்த மரங்கள் மட்டுமே அனுதாபமாகப் பார்க்கின்றன. அவர்களின் பிறப்பு வளர்ப்பு—இறப்பு எல்லாவற்றிலுமே பங்கெடுத்து உரமாக்கிக் கொண்டவாயில்லாக் கூட்ட மல்லவா? 'பேயாக' பெய்கிற மழையில் கடன் கொடுத்துவிட்டு கைகட்டி நிற்க, கடைக்காரர்களுக்கு ஒன்றும் பைத்தியம் பிடித்துவிட வில்லை, உரையை மடித்து 'கையிருக்கில்' திணித்து கொண்டு வந்து நிற்கும் ஏமாளிகளை வரவேற்க கடைக் கதவுகள் மறுப்பதாகப் பூட்டிக் கிடக்கின்றன. 'மோட்டார்சைக்கிள்மீதுசவாரிசெய்யும்' ஐயா' மாரி—கோடை எதையும் பொருட்படுத்தாத 'மாதச்சம்பளக்காரர்' என்ற பொருமைதான் ஏழை யுள்ளங்களில் இழையோடுகிறது.

‘திடீர்’ விமானத்திடல்

மேலை நாடுகளில் இன்று கால விரயமின்றி உடனடியாக அமைத்துக் கொள்ளும் பல முறைகள் வெளிவந்துள்ளன. 'திடீர்' வீடுகள், 'திடீர்' பாலங்கள், 'திடீர்' வைத்தியசாலைகள் இப்படிப் பல பிரிட்டனில் இருந்து வெளியாகியுள்ளன. இந்தத் திடீர் குழுவில் இன்று பிரிட்டனில் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு விமானத்திடலும் சேர்ந்துவிட்டது.

உடனடியாகச் சில வினாடிகளில் இந்த விமானத் திடலை அமைத்து விடலாம்! அவசரகாலப் பாவிப்புக்கு இது இன்றியமையாதது. ஜனசஞ்சாரமற்ற ஏகாந்தமான, கரடுமுரடான தரையுடைய இடங்களில் இறங்க இத் 'திடீர்' விமானத்திடல் எளிதாக உதவுகிறது.

இவ் விமானத் திடல் நுரை போன்றது. இந் நுரையை விமானம் இறங்க வேண்டிய தரையில் ஆகாயத்திலிருந்து தூவினால், சில வினாடிகளில் இந் நுரை கடினமாகி விமானத் திடலாக மாறிவிடும். இவ்விமானத் திடலில் விமானங்கள் கீழிறங்கவும், மேலெழுந்து பறக்கவும் முடியும்.

இப்புதுமை மிகுந்த, எளிதில் அமைக்கக்கூடிய விமானத் திடலை, தென் இங்கிலாந்து ஹம்ஷயர் நகரிலுள்ள இராணுவப் பொறியியல் ஆராய்ச்சி ஸ்தாபனமும் லண்டனுக்கு அண்மையில் இருக்கும் பிரிட்டிஷ் வெடிமருந்து ஆராய்ச்சி அபிவிருத்தி ஸ்தாபனமும் ஒன்று சேர்ந்து உருவாக்கியுள்ளன.

நம்பிக்கையான

உத்தரவாதமான

அச்சடிப்

பிடிவைகளுக்குச்

சிறந்த

இடம்

விஜயா இன்டஸ்ட்ரி

201, கிரேண்ட்பாஸ் வீதி,
கொழும்பு 14.

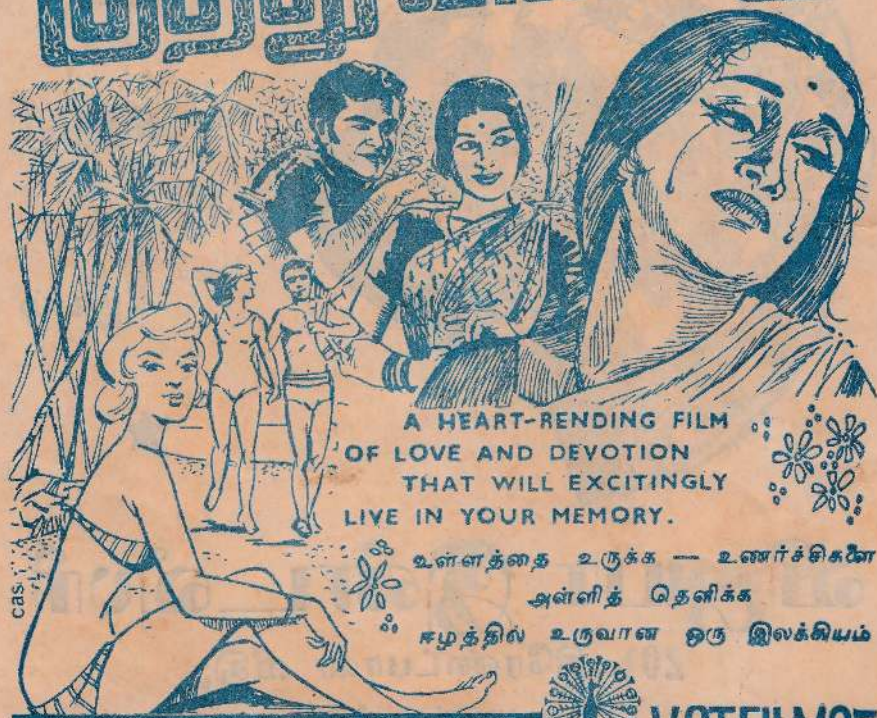
டெலிபோன்: 20027.

Coming Shortly

KUTHUVILAKKU

விரைவில் வருகிறது

குத்துவிளக்கு

A HEART-RENDING FILM
OF LOVE AND DEVOTION
THAT WILL EXCITINGLY
LIVE IN YOUR MEMORY.

உள்ளத்தை உருக்க — உணர்ச்சிகளை
அள்ளித் தெளிக்க
சமுத்தில் உருவான ஒரு இலக்கியம்

V.S.T. FILMS
LIMITED